

SERXWEBÛN

HİÇ BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ DEĞİLDİR

Sayı: 3 / Mart 1982 / 1.50 DM

PKK Kars Davasından Tutuklu Devrimciler, Sömürgeci-Faşist Mahkemeye Karşı Direniyorlar!

Erzurum 9. Kolordu ve sıkıyönetim komutanlığı 2 numaralı askeri mahkemesinde 3.2.1982 tarihinde başlanan Kars PKK davasında, PKK'li devrimci tutuklular mahkemeyi işlemez hale getirdiler.

Sömürgeci-Faşist Türk Devletinin Mahkemelerinde PKK'li Savaş Esirleri.

38'i hakkında idam cezasının istendiği, 172 kişilik bu dava ile sömürgeciler, devrimci tutulularin şahsında, Kars ve yöresindeki devrimci-yurtsever mücadeleye önderlik yapmış olan PKK'a darbe vurmak, onu kitlelerden tecrit etmek ve yurtsever yöre halkını sindirmek istemektedirler.

Bu amaçla aylardan beri uyguladıkları insanlık dışı baskılar ve işkencelerle PKK'li tutuklu sempatizan ve kadroları teslimiyet ve ihanete zorlayan sömürgeciler, açıkları bu dava ile de onları mahkûm edip gözden düşürmek, onların şahsında Kürdistan Bağımsızlık Hareketi ile önderliğinin itibarını zedelemek istemektedir.

Bu nedenle tam bir gövde gösterisine dönüştürdüğü mahkemeler süresince tutukluları kitlelerin gözünden düşürmek ve tecrit etmek için ellerinden gelen her çareye baş vurmaktadırlar.

Ancak faşist Türk sömürgecilerinin tabiatını iyi bilen PKK'li tutuklular, ayrı zindanlarda tek tek hücrelerde bulunmalarına rağmen, siyasal çizgilerinin ve mücadele anlayışlarının onlara verdiği ortak bir ruhla, tek, bir ses gibi 13 Nisan 1981'de Diyarbakır mahkemelerinde başlattıkları

Devamı S: 19'da

Uluslararası Kuruluşlar Faşist Cuntanın Cinayetlerine Karşı Seslerini Yükseltiyorlar!

Fransız Haber Ajansı'nın bildirdiğine göre, Uluslararası Insan Hakları Federasyonu'nun gönderdiği bir kurul Türkiye'ye yaptığı bir haftalık geziden sonra, 17 Şubat 1982 tarihinde yaptığı basın toplantısında, işkencelerin yoğunlaşarak sürdüğünü duyurdu.

Belirtildiğine göre, görevlerini çok güç koşullar altında sürdürdüklerini söyleyen kurul üyeleri, tutuklularla görüşmelerinin de engellendiğini açıkladılar.

Kürdistan'daki yoğun baskıları da kınayan kurul üyeleri, Kürdistanlı devrimci tutukluların savunma haklarının ihlal edildiğini savunma avukatlarının görev yapmaları engellendiğini hatta tutuklanarak işkence gördüklerini belirtmektedirler.

Genellikle, Kürdistan'daki gelişmeler karşısında suskun kalmayı tercih eden Avrupa "demoratik" çevreleri, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin yükselen sesi karşında bu suskunluklarını bozmak zorunda kalmışlardır. Kürdistan'da katliamalara varan baskı ve sömürgeci faşist terör devrimci savaş tutsakları üzerinde uygulanan insanlık dışı işkenceler, içerde ve dışarda yükselen mücadele tüm dünya kamuoyunun gözlerini Kürdistan'a çevirmesine yolaçmıştır.

Fakat, uluslararası örgütlerin Kürdistan'da inceleme ve gözlemede bulunmaları sürekli engellenerek, gerçek durum dünya kamuoyundan gizlenmeye çalışılmaktadır.

Kurul üyeleri, 12 Eylül 1980'den buyana Türkiye'de gözaltına alınan ya da tutuklananların sayısının 170 bini bulduğunu, halen tutuklu olanların sayısının ise 35 bin ile 50 bin arasında tahmin edildiğini söyleyemektedirler. Tutukluların,poliste falaka, elektirik copu, cinsel saldırı ve sahte idamlar gibi birçok işkence ve baskı uygulamalarına maruz kaldıklarını ifade ederek, işkencelere örnekler de göstermektedirler. Diyarbakır eski belediye başkanı Mehdi Zana'nın tutuklandıktan sonra birçok işkenceden geçirildiğini, sağlık durumunun çok kötü olduğunu, kurulun doktor üyelerinden birinin Mehdi Zana'yı görmesine izin verilmediğini bildirmektedirler.

Işkencecilerin ya hiç cezaya çarp-

Devamı S: 19'da

İsveç Ve Danimarka Radyoları Türkiye Ve Kürdistan'daki Gelişmeler İle PKK Davasına Geniş Yer Veren Yayınlar Yaptılar

Ocak ayı içinde İsveç ve Danimarka radyolarından Türkiye'deki son gelişmelere ilişkin olarak, Danimarkalı bir gazeteci tarafından hazırlanan bir program yayınlandı. Programda, Kürdistan, PKK ve Diyarbakır Askeri Cezaevindeki tutuklu PKK kadrolarının mahkemelerine geniş yer verildi. Biz, bazı eksik ve yanlış bilgiler içerse bile, Kürdistan ve PKK üzerindeki baskıları dile getirdiğinden bu programın özellikle buna ilişkin bölümlerini aynen yayınlıyoruz.

"Kürdistan olarakta, çok tanınmış olan Güneydoğu Türkiye'nin Diyarbakır şehrinde camilerin minarelerinden uyuyan şehir halkı üzerinde ezan seşi yayılmaktadır. Saat sabahın beşi, saat ikiye kadar olan solağa çıkma yasağı bitmiş. Yoksul, yıpranmış geri kalmış bu şehir, yeni bir gün için hazırlanmakta. İşsizlik, yoksulluk ve açlık dolu yeni bir gün...

Kürdistan, Türkiye'nin yüzyıllardan beri sömürülen ve az gelişen bir bölgesidir.

Generallerin önderliğinde oluşturulan beş kişilik güvenlik konseyi, bir komisyon kurarak bu

Devamı S. 8'de

ABD Emperyalistleri Ve Siyonistler, Uşakları "EXWAN'İ MÜSLÜMİN" Örgütü Vasıtası İle Suriye Yönetimi Üzerindeki Baskılarını Arttırıyorlar

Ortadoğu halklarının emperyalizme, siyonizme ve yerel gericiliğe karşı mücadelesi ile çıkarları tehlikeye girmiş bulunan ABD emperyalistleri ve bölgedeki uşakları, amaçlarına hizmet etmediği, hatta ,bir çok noktada bu karşı devrimci cephenin çıkarları çatıştığından, Suriye yönetimi üzerindeki baskılarını giderek arttırmaktadırlar. ABD emperyalistleri ve uşakları bu yönetimi içte ve dışta çeşitli komplolarla yüzyüze bırakmakta, her yolu deneyerek teslimiyete zorlamaktadırlar.

Geçtiğimiz aylarda Israil'in Golan'ı ilhak etmesi, gerici Ürdün yönetiminin aralıksız provakasyonları ve şimdi de ülke içinde, Hama'da patlak veren karşı devrimci ayaklanma, hep planın uygulamaya konan parçalarıdır.

ABD emperyalistleri ve siyonistlerin Suriye yönetimini ezmek için sürdürdükleri bu ısrarlı çabalar, başta Filistin Direniş hareketi olmak üzere, bir bütün olarak, Arap kurtuluş hareketini ortadan kaldırmaya

Devamı S: 19'da

PKK Ağrı Davasına Başlandı

9.Kolordu ve Erzurum, Ağrı, Kars, Artvin illeri sıkıyönetim komutanlığı basın ve halkla ilişkiler şubesinin 18. 2.1982 tarihli açıklamasına göre, Ağrı ilinde PKK veTKSP-Özgürlük yolu örgütlerine mensup 147 militanın davalarına başlanmıştır.

Eski bir direnme merkezi olan Ağrı ili, sömürgecilerin öteden beri üzerinde en fazla durdukları ve ajanlaştırmaya çalıştıkları bir alandır. Eski bir direnme merkezi olmanın yanısıra, SSCB'ye ve Iran'a sınır olma gibi stratejik bir önemi de bulunan Ağrı ili, bu nedenle sömürgeci politikanın titizlikle uygulandığı bir merkez olmuştur. Sömürgeciler, kent halkını ajanlaştırarak bütünüyle kendilerine bağlamaya ve kentin eski direniş ruhunu, bunun yöre halkı üzerindeki etkisini silmeye çalışmışlardır.

Ajan yapıyı geliştirmede önemli oranda başarılı olan sömürgeciler, her şeye rağmen halkın direnme ruhunu kıramamışlardır.

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi'nin gelişmesi bu yörede de etkisini göstermiş ve kent halkı,kendi öz davalarına sahip çıkmakta gecikmemiştir. Gelişmiş ajan yapıya ve bunun olumsuz etkilemelerine rağmen yöre halkı, devrimci militanlara en içten desteği göstermiş, bizzat hareket içinde yeralmışlardır.

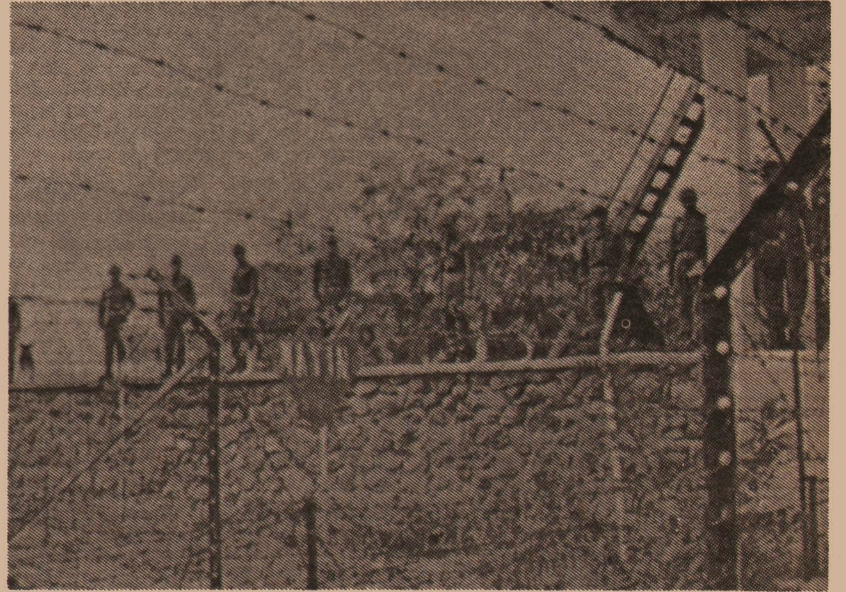
Sömürgeci Türk Devletinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi içinde militan ve öncü bir yapıya sahip olan PKK'nin varlık gösterdiği ve kitlelerce aktif desteklendiği tüm alan-

Devamı S: 19'da

Mamak Cezaevinde Kadın Devrimciler Baskılara Karşı Direniyorlar

3. Kolordu ve Ankara sıkıyönetim komutanlığı, Ankara Mamak askeri cezaevindeki 91 devrimci kadın tutuklu için, sıkıyönetim yasalarına aykırı hareket etmek suçundan 3 aydan 6 yıla kadar

Devamı S:19'da

WEŞANEK DI DERHEQÊ KURDISTAN DE

Radyoya Îsweç û Danimarka lı ser rewşa Tırkiyê, Kurdıstan û bıfırehi dı derheqê mahkema PKK de weşinek dan der. Rojnamevanê Danimarki va programa amade kırıbû. Dı weşina programê de bı zêdeyi lı ser PKK, Kurdıstan û gırtiyên PKK ku di girtingeha leşkeriya Diyarbekirdane, hat sekinandin.

Dumahik Rûpela 16 dan deye

Nıvisên Kurdi Dı Rûpelên 16 û 17 dan ne

Cezaevinden Bir Devrimcinin Mektubu

Değerli kardeşim F..!

Seninle uzun zamandır görüşemedik. Belki de bu, geçmiş dostluğun üzerimde bıraktığı etkidendir.

Almanya'ya gittiğini cezaevinde öğrendim. Öğrendikten sonra bende sana karşı bir kin ve nefret oluştu. Ancak, nefret kazanacak bir niteliğe düşeceğine de inanmak istemiyorum. Bir şahıstan hakkında bazı şeyler öğrendim. Duyduklarımdan sonra, azda olsa kişiliğine duyduğum kin ve nefretin yersizliğine ve gereksizliğine inandım. Aslında ben senin gidişini daha değişik duymuş ve değişik yorumlamıştım. Adresini de öğrenince, ilk anda bir mektup yazmayı düşündüm. Eğer mektuplaşmamız devam ederse, karşılıklı görüş alış-verişinde bulunma olanağımız şimdilik var.

Kardeşim, dostluğumuzun temelinde sarsılmaz bağların yattığını ve bu bağların hiç bir zaman kopamayacağını, kuşkusuz sende biliyorsun. Şartlar ne olursa olsun, dostların biribirlerinin yardımlarına ihtiyaç duyduklarını da biliyorsundur. Ben de, sana yazdığım bu satırları, işte bu dostluk bağlarından güç alarak yazıyorum.

Bu şartlarda, gerçek yararı, ancak bu topraklar da sağlayacağın inkâr edilmez bir gerçek ve vazgeçilmez bir zorunluluktur. Senin de bu inançta olduğuna inanmakla yanıldığımı sanmıyorum.

Benim gözümde sen, fırtına ve kasırgaların bile dökemiyeceği bir yapraktın; ufak bir esintiyle dökülceğine hiç bir zaman inanmazdım. Bu mektupta düşüncelerimin tümünü yazma olanağına sahip olmadığım için üzgünüm.

Kardeşim, orada günlerini nasıl geçirdiğini azda olsa öğrendim. Ama bunun yeterli olmadığı da, bilinen ve tartışma götürmez bir gerçektir. Orada zamanını boşa öldürmediğine inanıyorum. Ama senin yerin orası değil, olman gereken yerde olmalısın.

Kardeşim, benim durumumu soracak olursan, içerde olmama rağmen yine de iyiyim. Yaklaşık olarak 2 sene 6 aydır içerdeyim. Ama yargılandığım dava henüz sonuçlanmış değil. Ben hiç bir örgütsel dosya ya bağlı olmadığım halde, yine de Askeri mahkemede yargılanıyorum. Dosyam tek kişiliktir. Yanlız adam öldürmek ve öldürmeye teşebbüs iddialarından yargılanıyorum. İdam talebiyle yargılandığım bu dava da, 25.12-1980 tarihin de kasten adam öldürmek ve yaralamak suçun'dan 42 yıl hapis cezasına çarptırıldım. Dosyam, Askeri yargıtaydaydı.Aleyhime bozulduğundan şimdi yeniden yargılanıyorum. Tahminimce tekrar aynı cezayı verecekler. Ayrıca, sıkıyönetim askeri cezaevindeki direnişlerden dolayı, yine Askeri mahkemelerce 8 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldım. Artık hükümlü olduğum için, 5 aydır....merkez kapalı cezaevine nakledildim. Şimdilik burada tutuluyorum. Ayrıca......ağır ceza da bir davam daha açıldı.Cezaevin'den firar etmeye teşebbüs suçundan yargılanıyorum. Büyük ihtimal, bu davadan beraat ederim. Ceza verme ihtimalı çok azdır. Tam özgürlüğe kavuşacağım bir anda, yani en son anda, bir piyonun ispiyon yapması sonucu yakalandım. Moralim bundan dolayı biraz bozuldu ama, yine de iyi olmaya çalışıyorum.

Biliyorsun, hayat bir kavgadır. Kavgasız hayat boş ve anlamsızdır. Eğer dışarda devam ediyorsa kavgamız, kuşkusuz ki ediyordur, o zaman bizde yaşıyoruz demektir.

Dostum, sana yazdığım bu mektupta nasihat-çekmek veya öğüt vermek gibi bir amacım yok. Belki de, artık birbirimizi hiç bir zaman göremeyeceğiz. Yanlız, bilinen tek bir şey var ki, o da kazanacağımızdır.

Bir toplumun çürüyüp-çürümediği, yaşama ruhunun olup-olmadığı savaş içinde belli olur. Bizim toplumumuzda böyle bir mücadele içinde pekişecek ve aydınlanmış savaşçı bir nesil yetişecektir.

Günden güne bütün ülkeyi sarıyor yangın: köleler, kaldırıyorlar başlarını, ezilenler uyanıyorlar..., silaha davranıyorlar. Bu bozuk düzen, bu boktan hayat eninde sonunda tepeden tırnağa değişecek: haklı yeni bir dünya kurulacak. Ama önce, sonuna kadar kararlı, birbirlerine etle tırnak gibi bağlı bir sınıf gerekiyor. Bize süt kuzuları değil, yiğit ve kararlı insanlar gerekiyor. Öyle ki, savaşmanın boyunlara borç olduğu saatte."bana dokunmayan yılan bin yaşasın " demesin. Hamam böcekleri gibi ilk gördüğü deliğe girip, kavgadan kaçmasın. Olanca gücüyle vursun. Vuruncada devrimesini iyi bilsin. Gözünü daldan-budaktan esirgemesin.

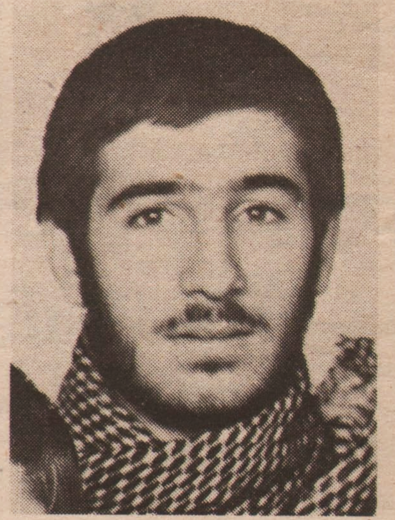
İnsan için en değerli şey hayattır. Dünya ya bir kez gelinir ve insan: hiç bir utanç ve pişmanlık duymadan, sinsilik ve kötülük dolu bir geçmişten yüzü kızarmadan, ve ölürken de, bütün gücünü dünyanın en soylu amacına, insanlığı özgürlüğe kavuşturma savaşına hasrettiğini söyleyecek bi-

Devamı S: 6'da

KÜRDİSTAN
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Aydın GÜL

Celal AŞKIN

Ölümlerinin, 5. yıldönümünde AYDIN GÜL'Ü ve 2. yıldönümünde CELAL AŞKIN'I saygı ile anıyoruz.

Yıl, 7 Mart 1977 ve 30 Mart 1980. Henüz çok genç olan Kürdistan Kurtuluş Hareketi, hızlı bir gelişim sürecinde iken. tek tutkuları ülkelerinin bağımsızlığı, halklarının özgürlüğü olan, değerli taraftarları AYDIN ve CELAL'İ kaybetti.

Türk sömürgeciliği ve onun aleti olmuş bir iki hain, AYDIN ve CELAL yoldaşları vurmakla, yükselen Kürdistan Bağımsızlık Hareketini durduramadılar. Anıları, Kürdistan varoldukça yaşayacaktır.

KAHROLSUN SOSYAL–ŞOVENİZM!
YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

Yurtdışı Anti-Faşist Birlik Komitesi "BİRKOM" Kuruldu

Yurtdışı Antifaşist Birlik Komitesi "BİRKOM,, kuruluş çalışmalarını tamamlamış ve faaliyete geçmiştir.

Biz, Devrimci Yol Hareketinin yurt dışındaki taraftarları Devrimci İşçi, Partiya Karkeren Kurdistan'ın yurt dışındaki taraftarları serxwebun, Türkiye Emekçi Partisinin yurt dışındaki taraftarları Emekçi, Sosyalist Vatan Partisinin (Kıvılcım) yurt dışı taraftarları belirli bir platform etrafında bir araya gelerek; kalıcı, disiplinli bir eylem ve güç birliği için ilk adımı attık.

AMACIMIZ: Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın -Emperyalizme, Faşizme, İşgale, her türden baskı, terör ve sömürüye karşı verdikleri mücadeleye maddi manevi destek olmak, yurt dışında yaşamak, öğrenim görmek zorunda olan yurttaşlarımızın mücadelesini daha güçlü ve merkezi bir hale getirmek, diğer uluslardan emekçilerle mücadele birliğini sağlamaktır.

Türkiye'de 12 Eylül faşist darbesinde sonra vahşet derecesine varan baskı, terör, işkence ve idamlar, sol hareketlerin önemli darbeler yemeleri, Faşist saldırının ancak Faşizme karşı güçlerin ortak eylemi ile yenilebileceği gerçeğini tüm açıklığı ile ortaya çıkardı. Yaşadığımız ülkelerde ise yurttaşlarımıza yapılan siyasi-sosyal-iktisadi baskı, Irkçılık düzeyine varma eğilimini de içinde taşıyarak artıyor.

Bütün bu nedenlerle, yurt içinde ve dışında birlik, halklarımızın yıllardır biz devrimcilerden beklediği, istediği kalıcı mücadele birliği, artık büyük bir dava, büyük bir ilke, büyük bir özlem ve amaçtır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da, kentlerde ve kırlarda, faşizmin hapishanelerinde, işkence tezgahlarında, en çetin koşullarda mücadeleye devam eden devrimcileri, demokratları, yurtseverleri destekleyebilmek için, yurt dışındaki işçilerimiz ve gençlerimiz üstündeki baskılara karşı direnebilmek için kurulan "BİRKOM,, şimdi yurt dışındaki tüm ilerici, devrimci ve demokratları bu birlik bayrağını yükseltmeye çağırıyor.

Bu çağrı yaşadığımız ülkelerde, özellikle Almanya'da, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk güçleri açısından özel bir önem taşır.

Batı Avrupa'daki demokratik güçler, yabancılar sorununun demokratik mücadele içindeki önemini görmek zorundadırlar. Bu sorun, önümüzdeki günlerde başta Federal Almanya olmak üzere, Batı Avrupa'da daha ileri boyutlara ulaşacaktır.

Bu nedenle "BİRKOM,, özellikle Alman Sosyalist ve Demokratik güçleri ile sağlam bir dayanışma yaratmak için gerekli örgütsel siyasal ilke ve biçimleri bulmak için yoğun bir çaba harcıyacaktır.

Bu uğurda verilen mücadele önümüzdeki dönemde yurt dışındaki dayanışma hareketinin kaderini belirleyecek niteliktedir. Bu nedenle birlik yolundaki mücadelemizin çeşitli türden engellemelerle karşılaşması kaçınılmazdır. Birlik mücadelesinde önümüze çıkan her türlü engeli aşmaya kararlıyız. Mücadelemize inancımız, halklarımıza güvenimiz sonsuzdur. Bu konuda, en geniş demokratik güçlerin, gurupçu eğilimleri aşarak birlik bayrağı etrafında birleşeceklerine inanıyoruz.

Ve inanıyoruz ki, bugün birlik ve mücadele aynı bayrağın iki ayrı ismidir.

BİRKOM halklarımıza karşı sorumluluğun en somut ifadesi olan kalıcı güç ve eylem birliği konusunda yurt dışında atılmış en ileri adımdır.

Bu adım halklarımız için sönmez bir umut ve başarı ışığı olsun.

YAŞASIN ANTİ–FAŞİST GÜÇLERİN BİRLİĞİ
YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ ULUSLARARASI DAYANIŞMASI

İDİL'DE SÖMÜRGECİ VAHŞET

7 Ocak 1982 de İdil'de, Türkiye ve Irak petrol boru hattına kimliği meçhul kişiler tarafından yapılan sabotaj sonucu 16 milyon liralık maddi hasar meydana geldi.

Olaydan hemen sonra,Batman'dan getirtilen komando birliğinin kaza merkezine yerleştirildiği ve vakit geçirilmeden operasyonlara girişildiği bildirilmektedir.

Olayın ardından boru hattına yakın olan köylere baskın yaparak, tüm köylüleri adi ve sadist işkencelerden geçiren sömürgeci kolluk kuvvetleri daha sonra, okul ve karakol bodrumlarına doldurarak, zorla beton üzerinde çıplak olarak yatırmışlardır.

Baskı ve işkencelerden sonra, boru hattının güvenliği için bu hatta yakın olan köylülere geceleri silahsız nöbet tuturulmakta ve bu uygulamaya karşı çıkanlar hemen hapise atılmaktadırlar.

Yapılan baskınlar sonucu 650-700 civarında yurtsever köylü sorgusuz, sualsiz yakalanarak işkencelere tabi tutulmuş, bunun sonucunda ise bir çoğu ya sakat bırakılmış yada hastalanmıştır.

Tüm bu baskınların yansıra "Dağda devrimci avına" çıkan sömürgeciler, devrimcileri yakalamaları için halka yaptıkları baskılar sonuçsuz kalınca, çekilip gitmek zorunda kalmışlardır.

* * *

SERXWEBÛN'U OKU OKUT

BATMAN KÖYLERİNE BASKILAR YOGUNLAŞIYOR

12 Eylül faşist askeri darbesiyle devrimci avına çıkan sömürgeci kolluk kuvvetleri, isteklerini gerçekleştirememelerine rağmen Batman çevre köylerine aralıksız her hafta baskın ve operasyonlar düzenlemektedirler.

Aralıksız baskı ve tehditlere maruz kalan köylerin başında Gıresira gelmektedir. Batman'a uzaklığı 6 km olan köy yolunu direk komando alayına bağlayan kolluk kuvvetleri, burayı kendileri için her an denetleyecekleri bir yer durumuna getirmişlerdir

Geliştirdikleri baskı ve operasyoları, gözde ve sadık uşakları Sait Yeşil, Burhan Demir (Ramanlıların yeğeni) ve xelilê Gulê vasıtasıyla aldıkları ihbarlar sonucu yapmaktadırlar.

Bu baskınların en vahşilerinden bir tanesi, Kasım 1981 tarihinde 20 cemseyle toplam 600'e yakın komando gücüyle gerçekleştirilen sömürgeci faşistler, baskında aranan arkadaşları istemiş halk olumsuz cevap verince, köylüleri korkunç işkencelere maruz bırakmışlardır. Yaşları 80-90 arasında olan ihtiyarların sırtına binerek, onlara talim yaptıran bu alçakların uygulamaları karşısında, köy kadınları köyü terkedip, şehire akrabalarının yanına kaçmak zorunda kalmışlardır.

Bilindiği gibi bölgede gelişen Anti-faşist, feodal mücadelenin sembolü haline gelen Batman ve yöredeki köyler (özellikle Şikeftan) düşman baskısının boy hedefleri halindeydi. 12 Eylül faşist darbesiyle yönetime el koyan faşist generaller, süre gelen bu baskılara, toplu işkence ve tutuklamalarıda ekleyerek baskının dozunu alabildiğine arttırdılar. Bu uygulamalarından istedikleri sonuçları alamayan sömürgeci faşistler, Şikeftan köylülerine karşı yeni uygulamalara geçtiler. Bu uygulamalar için, Şikeftan karakol komutanlığına, eğitilmiş kontr-gerilla elemanı bir Başçavuş atadılar. Bu Başçavuş ABD'nin Vietnam'da uyguladığı "stratejik köy" benzeri yöntemlerinin bir kısmını şimdiden uygulama alanına koymuştur; köy halkının devrimci hareketimizle olan ilişkilerini tümden kesmek ve köylüleri sindirmek için günün 24 saatinde tüm köy halkı fiili gözetim altında tutulmaktadır. Bunu sağlayabilmek için köylere yerleştirilen kolluk kuvvetleri geceli ve gündüzlü olmak üzere her saat istedikleri her eve girmekte ve gereksinmelerini hiç kimseye sormadan gidermektedirler.

Ayrıca hiç bir köylü hangi şart altında olursa olsun, köyün dışına, yani herhangi bir köye veya Batman vb. yerlere izinsiz gidememekte. Ancak izin alındıktan sonra gidebilmekte (izin verilirse) geldikten sonra da ne yaptığı vb. hakkında sözlü veya yazılı rapor verme zorunluluğu işletilmektedir. b-Kolluk kuvvetleri sivil giyinerek av bahanesiyle geçmişte hareketimizle aktif ilişkide bulunan köylüleri görmeleriyle çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak için ilişki kurabilecekleri düşüncesinden hareketle devrimcileri pusuya düşürme ve imha amacını taşımaktadır.

c-Şikeftan köyünün yerleşik olduğu yer, bir yandan devrimcilerin köylülerle rahatlıkla her türlü ilişkiyi geliştirmek açısından olanaklı diğer yandan ise köy halkının geçim kaynağı olan hayvanlarını besleyebilmelerine elverişli olduğu bir yer. Faşist sömürgeciler bu iki durumu gözönünde bulundurarak köylülere başka köylere yerleşme ve köylerini terk için, baskı uygulamaktadırlar. Buna razı olmayan köylüler ise (ki razı olsalar yeni köy hayvan beslemeye elverişli olmadığında hayvanlarını satmak zorunda kalacaklar. Zaten daha önce bir kısmını satmak zorunda kalmışlardı) çeşitli baskı ve işkencelere maruz bırakmaktadırlar.

* * *

Faşizme Karşı Şanlı Bir Direniş Sürdürmekte Olan Devrimci Önderlerden NASUH MİTHAP,

Cuntanın Uygulamalarını Teşhir Etti!

12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, bir grup yoldaşı ile birlikte yakalanan Dev-Yol önderlerinden Nasuh Mitap, aylardan beridir ağır işkencelere uğramaktadır.Her şeye rağmen sürdürdüğü kararlı direnişi nedeniyle Nasuh Mitap, faşist işkenceciler tarafından sakat bırakılmış ve hatta son Mamak açlık grevi olaylarının ardından, öldüğü yolunda haberler yaygınlaştırılmıştı.

Adı, Uluslararası Af Örgütünün, hakkında faşist cuntadan açıklama istediği tutuklular arasında geçen Nasuh Mitap, faşist cunta tarafından örgütün iddialarını yalanlamak amacıyla 23 Şubat'ta basın mensuplarının önüne çıkarılmış, ancak BBC yorumcusunun belirttiği gibi, Nasuh Mitap ve yanındaki beş devrimci tutuklu, cuntanın beklediğinin aksine işkence iddialarını doğrulamış, faşist uygulamaları teşhir ederek, direnişlerini burada, dünya kamuoyu önünde de sürdürmüşlerdir.

Nasuh Mitap'ın, 23 Şubat'ta BBC de, kendi sesinde yayınlanan basın mensuplarına karşı yaptığı açıklamalar aynen şöyledir:

N.M ; " Söyleyeceklerim çok kısa olacak. Bir defa geçen gün, bir fotoğrafımız çıktı gazetede.Biz hiç bir yerde terörist olduğumuzu söylemedik; "işte teröristler" diye manşet atmış. Bu, bizi de tedirgin ediyor. Uluslararası Af Örgütünün, hakkımızda " bunlar öldüler" diye söylentiler çıkması üzerine, bu haberleri düzeltmek üzere yapılan bir işlem. Ancak böylesi manşetler de bizim hoşumuza giden şeyler değildir. Biz hiç bir yerde terörist olduğumuzu söylemedik, söylemeyeceğizde.

İşkence meselesine gelince, işkence yapılıyor. Çok işkence yapıldı ve

ben işkence de sakat kaldım....raporlarım var.

SORU: " Cezaevinde mi? Yoksa gelmeden mi ?

N.M: " Ben Uluslararası Af Örgütünün iddialarına hitaben burada konuşuyorum. Türkiye'de işkence vardır. Çok işkence vardır. Ve ben sakat kaldım işkencede. Belim kırıldı ve uzun bir süre yürüyemedim. Pek çok arkadaşıma işkence yapılırken gördüm. Raporları vardır, doktor raporları.Şimdi bu iddialara karşılık Uluslararası Af Örgütünün bu tarz işkence iddialarına karşılık, şöylesi cevaplar verme yoluna saptırıldı;bir çok basın mensubu ve insanlar;" Hayır, Türkiye'de böyle bir işkence yoktur" şeklinde bir propaganda yürütüyorlar. Bu işler bizi zannedilenden çok, yani Türkiye'yi daha güç duruma sokuyor. Dışarıya karşı istediğimiz hususta bu konunun üzerinde durabilmemiz, söyleyebilmemiz mümkün değil.

SORU; " Uluslararası Af Örgütü cezaevinde halen işkencelerin devam ettiğini ayrı olarak belirtti. Böyle bir durum varmı, yokmu?

N.M.; " Uluslararası Af Örgütü, cezaevinde işkencelerin devam ettiğini belirtmişse, o konuda benim bu uğurda diyeceğim: işkence yapılırken insanlara işkence yapıldığına ilişkin bir raporum yok. Yanlız işkence çok geniş kapsamlı bir olay. Örneğin: buradan emniyete insanlar götürülüp, getiriliyor. Mahkemeye getirilip götürülecek insanlar orada bazı şeylere maruz kalıyorlar. Dayak var. Bu cezaevinde dayak var. "Dayak;" askerliğin bir gereği olarak askerlikte dayak vardır, eğitimde dayak vardır" diye yapıyorlar.

Askeri Faşist Cunta, Uluslararası Planda Yeni Cinayetlere Hazırlanıyor

Sömürgeci-faşist Türk cuntası azgın karşı-devrimci terörünü uluslararası planda da yaygınlaştırmak için, uzun zamandan beri yoğun bir hazırlık içine girmiş bulunmaktadır. Bu durum, askeri-faşist cuntanın borazanı durumuna gelen sömürgeci burjuva basınında da, dolaysız bir biçimde işlenmekte ve bu doğrultuda kamuoyu yaratmaya çalışmaktadır. Özellikle son aylarda sömürgeci basının "Ermeni terörü" yaygaralarının arkasında askeri-faşist cuntayı yeni tedbirler almaya davet etmesinin ve alınması gereken tedbirler konusunda,cuntaya yol göstermesinin altında yatan gerçek budur.

Askeri-faşist cuntanın, uluslararası planda işleyeceği cinayetler için geliştirdiği yeni politika;en açık bir biçimde "Yankı" dergisinde dile getirildi. 1-7 Şubat 1982 tarihli sayısında "Yankı" dergisi, bu konuda şunları yazmaktaydı:

"....Türkiye Cumhuriyeti İsrailin yaptığını yapmıyacakmıdır? Yurt dışında kendisini temsil edenleri koruyamayacak, onları hunharca öldürenlere gereken dersi vermiyecek midir?...12 Eylül'den önce, Türkiye'de günde 25-30 kişiyi öldürüp yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını sananlara verilen ceza,yurt dışındaki canilere uygulanmayacak mıdır? Canilere ders vermenin türlü yolu yok mudur? Türkiye bunu Türk Silahlı Kuvvetlerinin yönetiminde gerçekleştiremez mi? Her konuya olduğu gibi, Ermeni tehdişine de ayak oyunu,siyasi çıkar sokmuş çirkin politikacıların çıkar çatışmasının olmadığı bu günlerde önemli bir adım atılmaz mı?..."

Bu yazıyı,gerici ve iğrenç bir şovenizmin, cuntanın dışardaki bir temsilcisinin öldürülmesiyle birden bire kabarmış olmasının bir ürünü ve sonucu olarak değerlendirmek elbette yanlış olacaktır. Görüldüğü gibi, burada en dolaysız bir tarzda ortaya konulmak istenen bir politika vardır. "Türkiye İsrail'in yaptığını yapmayacakmı dır? " diye yazan " Yankı"'nın bu sözlerle neyi kastetmek istediği kuşkuya yer bırakmayacak kadar ortadadır. Mazlum bir halkı kendi öz topraklarınında zorla sürüp çıkaran emperyalizmin maşası İsrail siyonizminin, sadece bununlada yetinmediği ve komşu ülkelere dağılan Filistinli göçmenlerin yerleştikleri mülteci kamplarını vahşice bombardıman ettiği, çok iyi bilinmektedir. Ayrıca İsrail'in gizli haberalma teşkilatı olan MOSAD, bir çok yabancı ülkede Filistin Devrimi'nin önderlerine karşı alçakça suikastler düzenlemiş ve yüzlerce devrimcinin kanına girmiştir. Ve İsrail siyonistleri bugün yine başta Filistin halkı ve devrimcileri olmak üzere, Ortadoğu halklarına karşı geliştirecekleri bir savaşın hazırlıkları içindedir.

Türkiye'deki, sömürgeci-faşist diktatörlüğün de İsrail'e öykünmesi, bu yönetimin niteliğini bütün çıplaklığı ile ortaya sermektedir. Pratikte ise sömürgeci-faşist cunta İsrail siyonizmini çoktan geride bırakmıştır. Bu gün Ortadoğu'da, ABD emperyalizminin jandarmalığını yapmada başa soyunan odur. O, Kürdistan ve Türkiye halkları için olduğu kadar, bölgedeki bütün devrimci halk hareketleri İçinde artan bir tehlikedir.

Aslında doğduğu günden bu yana, Türk burjuvazisi Kürdistan'a ilişkin politikasında karşı- devrimci terörü kendisi için vazgeçilmez bir araç olarak ele almıştır. Sömürgeci Türk burjuvazisi özellikle,1925-1940 yılları arasında Kürdistan'ı kapitalist sömürgeciliğe açmak için , giriştiği soykırım savaşı sırasında onbinlerce masum Kürt insanın kanına girmiştir. Yine yakın dönemde Türkiye devrimci-demokratik hareketine ve PKK önderliğinde gelişen çağdaş Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı özellikle sivil yönetimler döneminde, MİT ve piyonları faşist çeteleri harekete geçirerek yüzlerce devrimcinin, demokratın ve yurtseverin yaşamına son vermiştir. Askeri-faşist cuntanın bugün posası çıkmış bazı,faşist katilleri cezalandırması veya cezalandırmak istemesi bu gerçeği değiştiremez.Yine sıkıyönetime gerekçe olarak hazırlanan Maraş katliamıda, bizzat Türk devletinin eliyle tezgahlanmıştır. Sömürgeci-faşist cuntanın devlet yönetimine gelmesinden sonra ise, karşı-devrimci terörün boyutları da genişlemiş ve bir avuç işbirlikçinin dışında bütün halk kitlelerini hedeflemiştir. Cunta sadece yüzlerce devrimciyi katletmekle, onlarcasını idam sehpasına göndermekle ve binlercesi için darağaçları hazırlamakla da yetinmemiş, M.Ali Ağca'nın Papaya suikast girişiminde bulunduğu gibi,terörünü uluslararası alana da kaydırmıştır.

Papa'ya suikast girişiminde, bulunmadaki temel amaç, esas olarak Türkiye'de "terör" ün ulaştığı boyutları dünya kamuoyuna gösterek, girişdiği harekâtları için, sömürgeci-faşist cuntayı haklı çıkarmaktı. Ama, yeni politikadaki amaç çok daha farklıdır. İçte devrimci mücadeleyi ezme girişimlerinde başarı sağlayamayan sömürgeci-faşist cunta, dışarda devrimci faaliyet yürütenleri ne pahasına olursa olsun ajanları vasıtasıyla ortadan kaldırma planları peşindedir.Nitekim İran'da İsa Armağan adındaki profesyonel bir faşist katilin yakalandığı halde serbest bırakılması bu senaryonun sadece küçük bir parçasıdır. Sömürgeci-faşist cunta hazırladığı yeni planları emperyalizmin de desteğiyle bu piyonları vasıtasıyla uygulamaya koymak istiyecektir.

Ama bu yol da sömürgeci-faşist diktatörlük için çıkar yol değildir. Çünkü, uygulamaya koymak istediği yeni cinayet planları, askeri-faşist cuntayı olduğu kadar kendi müttefiklerini de tam bir çıkmaza sürükleyecektir. Bu nedenle yurt dışındaki bütün devrimcilere, demokratlara ve yurtseverlere düşen görev cuntanın bu tür girişimlerini boşa çıkarmak, cuntayı teşhir ve tecrit etmek, ileri ci ve demokratik dünya kamuoyunu cuntanın uygulamalarına karşı tavır alma yönünde hazırlamaktır.

Tarih, egemen sınıfların gerici amaçlarına ulaşmalarında zulüm ve zorbalığın,çözüm yolu olamayacağını göstermiştir. Karşı-devrimci şiddet, uygulandığı her yerde devrimci şiddeti de doğurmuş, zora dayanarak egemenliklerini sürdürmeye çalışan gerici güçler halkların devrimci mücadelelerinin seli karşısında yıkılıp gitmişlerdir. Cuntayı bekleyen nihai son da budur.

* * *

EGE BÖLGESİ DEV-YOL DAVASINA BAŞLANDI

29 DEVRİMCİ İDAMLA YARGILANIYOR

Faşist Türk cuntasının, devrimci ve demokratik hareketler üzerindeki baskısı, gün be gün artmaktadır. Cunta öncesi büyük bir yaygınlık gösteren devrimci ve demokratik hareketler, 12 Eylül 1980 tarihinden bu yana yoğun bir saldırılarla karşı karşıyadırlar.

Türkiye devrimci hareketlerinin en geniş kitle desteğine sahip örgütlerinden DEV—YOL başta olmak üzere, Kurtuluş, TKEP—Birlik Yolu, TİP, DEV-SOL,TKP-ML Partizan vb, gibi diğer örgütve demokratik kuruluşlar üzerinde sürdürülen operasyonlar sonucu, bir çok devrimci katledilmiş,binlerceside zindanlara doldurulmuştur.

Hiç bir gerekçe gösterilmeden işkencehanelerde ve zindanlarda tutulan devrimci tutuklular çok zor koşullar altında yaşamaktadırlar.Öte yandan hızla işletilen mahkemelerde de,bir çok örgütün davaları sürmekte ve çok sayıda devrimci idamla yargılanmaktadır.

Sürdürülen operasyonlar sonucu; Ocak ayı içinde Artvin İlin de DEV—YOL örgütüne mensup bir çok militan tutuklanırken, 18.2.1982 tarihli sıkıyönetim bildirisinde, Antalya'da yapılan bir dizi operasyonda, THKP —C Kurtuluş örgütünün 18, DEV—YOL örgütünün ise, 8 militanın yakalandığı açıklanmıştır.

Dev-Yol hareketinin etkinliğini kırmak için sistemli bir yıldırma hareketi yürüten faşist cunta, bu örgüt, kadro ve sempatizanlarına karşı azgın bir terör estirmektedir.Önder kadrolarından da içinde bulunduğu bir çok üyesi, halen idamla yargılanmakdır.

19.2.1982 tarihin de Ege ordu ve sıkıyönetim komutanlığı 2 numaralı askeri mahkemesinda başlayan DEV-YOL davasında ise, ölüm cezası istenenlerin sayısı 29'a çıkmıştır. Bu mahkemede görülmeye başlanan Dev-Yol davasının soruşturması tamamlanan, 52 tutuklusunun davalarının başladığı ilk duruşmada,11 kişi için ölüm cezası istenirken, diğer tutuklular hakkında da 5 ile 15 yıl arasında değişen ağır hapis cezası talebinde bulunulmuştur.Ege bölgesi Dev-Yol davasında halen,116 devrimci tutuklu yargılanmaktadır.Askeri savcı, ayrıca Ege bölgesindeki diğer İl ve İlçelerde görülmekte olan 34 dava dosyasının da bu davayla birleştirilmesini istemiştir.

* * *

Sömürgeci-Faşist Cuntanın Yeni Bir Çıkmazı

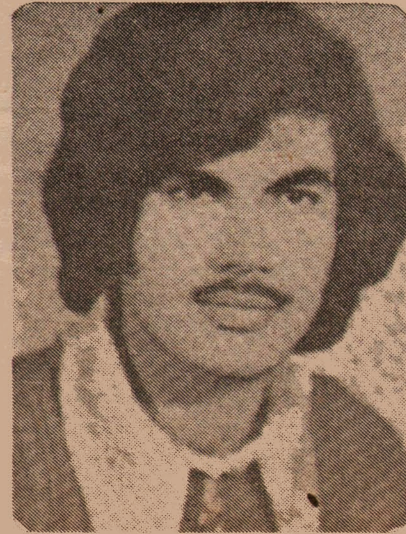
Askeri-faşist cunta, uluslararsı demokratik kamuoyunun yoğun tepkisi, bazı Avrupa ülkelerinin artan baskıları ve içte küçük-burjuva ve orta sınıfların dayatmaları sonucunda, 5 Haziran 1981 tarihinde, resmi gazetede yayınlanan Milli Güvenlik Konseyinin 52 numaralı kararına ek olarak, 65 sayılı yeni bir karar daha çıkardı. Milli Güvenlik Konseyinin bu yeni kararına göre, feshedilmiş olan siyasal partilerin genel başkanı, genel başkan yardımcısı,veya vekili, genel sekreteri,genel sekreter yardımcısı ile genel yönetim kurulu sıfatına haiz olanlar dışında, kalan diğer bütün mensupları, yeni Anayasa düzenine ilişkin konularda görüşlerini bir siyasal partiye atıf yapmadan kişisel olarak bildirebileceklerdir.

Çıkarılan yeni kararda ortaya konulan düşünceler, sömürgeci-faşist cuntanın nasıl bir siyasal çıkmaz içinde olduğunu açık bir biçimde göstermektedir. Öyleki, faşist cuntanın mevcut bütün siyasal partileri kapatmış olması,sömürgeci-Türk devletini içine düştüğü çıkmazdan kurtarmak için yetmemiş, tam tersine kendi çözümsüzlüğünü daha da derinleştirmiştir. Çünkü, emperyalizmin ve özellikle ABD emperyalizminin işbirlikçisi olan bir avuç tekelci gurubun çıkarlarının temsilcisi olarak devlet yönetimine oturan askeri-faşist cunta, mevcut siyasal partileri kapatmasına rağmen, bu partilerin dayandığı ekonomik ve siyasal temeli tümden yokedememiş,

Devamı S: 9'da

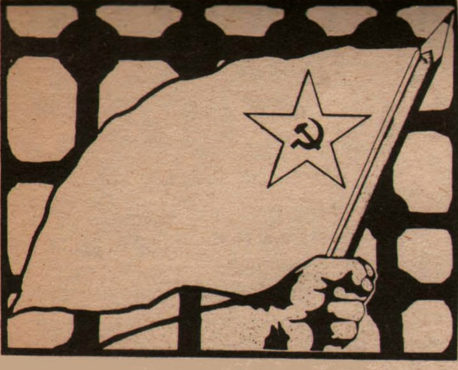
YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

Adı: Munzer Şubuk
D.Yeri: Halep
D.Tarihi: 1954
F,H.K.C. Girişi: 1979
Rutbesi: Teğmen (Mülazım)

Lübnan'ın güneyin de Siyonizme karşı başarılı eylemler yaptı. Her zaman silahının başında düşmana karşı tetikte idi. 28.10.1981 tarihinde Filistin Kurtuluş Cephesi kamplarında PKK'li **kadrolara** askeri eğitim yaparken, bir kaza sonucu patlayan roketle şehit oldu. Munzer Şubuk yoldaş, Filistin ve Kürdistan devrim mücadelesinde yaşatılacak.

Yaşasın Proleterya Enternasyonalizmi!

MAHKEME TUTANAKLARINDAN PKK DAVASI

"KÜRDISTAN BAGIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ MAHKEME TUTANAKLARINDAN TARİHE MALEDİLMİŞTİR"

Değerli Okurlar,

Bugün, 12 Eylül faşist askeri darbesi ile peş peşe açılan davalarda, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi ile Türkiye devrimci-demokratik hareketi yargılanmakta, bu hareketlerin temsilcisi güçlerin mahkemeler karşısında takındıkları tutumla, aslında bir anlamda, bu mücadelelerin bir döneminin tarihi yazılmaktadır.

Düşmanla göğüs göğüse bir mücadele içerisinde, kavganın kızgın ateşi altında yazılan bu tarihe hangi eğilim hakimse, yarın bu temelin üzerinde yükselecek olan gelişmenin kaderini de o belirleyecektir.

Biz kendi hesabımıza, özellikle son iki yıldan bu yana faşist generallerin yönetime elkoymasıyla birlikte, bu hareketleri, henüz örgütleme çabalarının başında iken kendi zeminlerine çekip imha etme gayretlerine rağmen; bu gayretlerin yoğun baskı, zulüm ve komplolarla noktalanmak istendiği, mücadelenin son denek taşına vurulduğu mahkemelerde, direnişin hakim olduğu söylenmekle ileri bir iddiada bulunmak şöyle dursun, tarihe geçirilmiş olan bir olguyu kabul etmiş olacağımız inancındayız.

Açılan bu siyasal davalar karşısında, ortaya konulan direniş veya teslimiyetin dayandığı sosyal ve siyasal nedenlerin irdelenmesi ayrı bir yazıda (Direnmek üzerine) yapılmış, daha da yapılacaktır.

Ancak bu davalarda ortaya çıkan direnişler ve takınılan tutumların kaynaklandığı siyasal çizgileri, bir mücadelenin canlı belgeleri olan mahkeme tutanaklarından izlemek veya tanımak, hayli öğretici ve gerçeğe uygun fikir edinmede bulunmaz bir fırsat olacaktır. Bu nedenle, Mücadele açısından büyük bir değer ifade etse de, kişisel kahramanlıkları sergilemek değil yukarda belirtilen amaçla, PKK önder kadrolarının 13 Nisan 1981'de, Diyartbakırda açılan PKK davasında verdikleri ifadeleri ve savunmaların bir bölümünü dizi halinde yayınlamaya karar verdik.

Serxwebun

DURUŞMA HAKÎMÎ- Askeri savcılığın 30.4.1981 gün ve 1981/356-274 esas ve karar nolu ek eddianamesi ile yine askeri savcılığın 18.5.1981 tarih, 1981/358-276 esas ve karar nolu ek iddianameleri askeri savcı tarafından okundu.

(Askeri savcı tarafından ek iddianame okundu)

DURUŞMA HAKÎMÎ- Sanık sorgularına devam edildi.

Duruşma hakimi tarafından sanık Kemal Pir çağrıldı.

SANIK KEMAL PİR SORGUSUNDA:

DURUŞMA HAKÎMÎ- Kemal, PKK örgütü üyesi olduğun ve bu örgüt adına faaliyetlerde bulunduğun; 4.8.1978 günü İsa Abacı'nın öldürülmesi olayına iştirak ettiğin,

15.8.1978 günü Mehmet Akyüz'ün öldürülmesine ve oğlunun yaralanması olayına iştirak ettiğin,

12.8.1978 tarihinde polis memuru Ekrem Çölgen'in öldürülmesi olayına karıştığın,

25.9.1978 günü Fehmi Kasaroğlu nun öldürülmesi olayına iştirak ettiğin; ayrıca görevli polis memurlarına silahlı mukavemette bulunduğu ve görevli polis memurlarını öldürmeye tam teşebbüs ettiğin iddia ediliyor.

Mikrofonu kendine göre ayarla. (sanık mikrofonu ayarladı.)

SANIK-Bir de ayrıca PKK merkez komitesi üyesi olduğum iddia ediliyor./İddianamede. Ona da cevap vermem gerekiyor.

DURUŞMA HAKÎMÎ- Tabii. Örgüt üyesi demekle bunları kastediyoruz. Bir de yüksek sesle konuşursanız hem arkadaşlarınız duyar, hem de biraz yüksek sesle.

SANIK- Arkadaşlarımdan birinde iddianame var. Onu almak istiyorum. Ona bakarak bazı noktaların açığa çıkması açısından mümkün mü?

(Sanığa iddianame verildi)

Beni doğal PKK üyesi olarak kabul edebilirsiniz. Yani doğal olarak PKK üyesi olarak kabul edebilirsiniz. Ben PKK'nin kuruluşuna katılmadım. O dönemde cezaevinde idim. Katılmak isterdim yalnız. Yani PKK adında bir örgütü kurmayı ve onun merkez komitesinde de görev almayı kabul ederdim. Ancak çeşitli nedenlerle ben böyle bir görevde ne bulundum, ne de böyle bir örgütün kurulmasına katıldım. Yalnız genel anlamda bu hareketin ideolojik, politik görüşleri aynı zamanda benim görüşlerimdir de. Benim bu siyasal akıma katılmam niye mümkün oldu, veyahut ben böyle bir siyasal harekete niye katıldım? Katılışım hangi yıllara rastlar, veyahut ben böyle bir ideolojik, siyasi akımın ortaya çıkmasında ideolojik olarak katkılarım var mı? O noktanın da açığa çıkması, tarih önünde açığa çıkmasını istiyorum aynı zamanda ben. Yani şey açısından değil; zaten bu mahkemenin tarihsel bir mahkeme olduğuna inanıyorum ben. Yani basit bir dava olduğuna degil; yani herhangi bir hukuki şeyden ziyade, tarihsel önemi olduğuna da, yani buradaki mahkemenin tarihsel önemine de inanan bir insan oluyorum. İnsan olarak tarih önünde de gerçeklerin ortaya çıkmasını yani şahsımla ilgili olarak gerçeklerin tarihe gerçek olarak geçmesini istiyorum.

Bu açıdan da benim bu harekete katılış yıllarımı, neden katıldığımı izah etmek istiyorum

Ben yoksul bir aile çocuğu olarak dünyaya geldim ve 12 Mart döneminde Türkiye'de devrimciler öldürülüyordu, idam ediliyorlardı. Halk üzerinde gerçekten büyük bir baskı vardı. Ben de o yıllar öğrenci idim. 1972 yıllarında öğrenci idim. Ve ben bunların gerçek nedenlerini araştırmak istedim ve Türkiye'de de bir eşitsizliği görüyordum. Eşitsizlik vardı, işçi sınıfının baskı altına alındığı, sömürüldüğü, yeni yoksul, gecedondu mahalleleriyle, burjuva mahalleleri arasında farklar açık, belirgin, yoksul köylünün durumu da açık, belirgin; ama bu ülkede sefah sürenlerin durumu açık, belirgindi. Aynı zamanda dünya çapında ulusal kurtuluş hareketlerinin ve sosyalist hareketlerin de önemi vardı ve 1972 yıllarındaki devrimci gençlik hareketleri ve devrimci hareketler beni dünyadaki olan olayları araştırmaya, incelemeye tahlil etmeye, öğrenmeye götürdü.

Ben araştırır, incelerken ve tahlil etmeye çalışırken işleri gerçek, çıplak olarak kavramaya çalıştım ve Marksizme yöneldim. Marksizmin tek doğru düşünce sistemi olduğunu, sosyalist sistemin ezilen sınıfları kurtaracağını, eşitsizliği ortadan kaldıracağını, dünyadaki eşitsizliğin kapitalist sistemden kaynaklandığına inandım, marksist oldum. Yani sosyalist oldum.

Dünyayı tanımak benim için bilmek, tanımak yetmiyordu. Dünyayı değiştirmek gerekiyordu. Değiştirmek içinde mücadele etmek gerekiyordu.Ben aynı zamanda sadece bilen bir insan değil, bilen, araştıran bir insandan ziyade dünyayı değiştirmek için mücadeleye katılmanın da gerekliliğine inandım ve mücadeleye katılmak istedim.

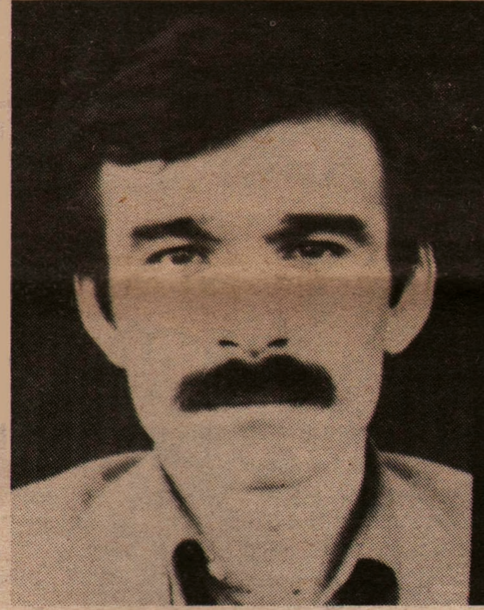
DURUŞMA HAKÎMÎ- Kemal, nasıl bir değişiklik? Dünyayı değiştirmek dediniz?

SANIK- Dünyada hüküm süren eşitsizlik var. Bu eşitsizlik kapitalizmden kaynaklanıyor. Kapitalizmin en üst aşaması emperyalizmden kaynaklanıyor. Bu emperyalizme karşı mücadele, emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele, sosyalizm için mücadele. Buna kara verdim.

DURUŞMA HAKÎMÎ- Değiştirmek, sosyalizmin kapitalizmin yerine ikamesini mi kastediyorsunuz?

SANIK- Evet, sosyalizmin, kapitalizmi yoketmesini, yani sosyalizmin hakim olmasını, bu doğrultuda.

Şimdi, ama değiştirmek basit bir olgu değil, yani normal olarak insanlara anlatmakla mümkün: İnsanları ikna etmek mümkün, ama öyle ki her sistem kendisini koruyacak örgütleri de yaratmış.

KEMAL PİR

Bizatihi mahkemelerin varlığı, ceza şeylerinin varlığı, işte silahlı güçlerin, polis kuvvetlerinin, ordu güçlerinin varlığı; her sistemin kendisini koruma örgütleridir. Bu örgütler müsaade etmiyorlar. Müsaade etmedikleri için, yani devlet örgütünün bizatihi varlığı sistemi koruyor. Devleti yıkılması gerekir. Düşüncem bu. Bir de sistemi ikame etmek istiyorsan o devlet le mücadeleyi, (marksizm de de böyledir zaten) hedef alıp o devleti ortadan kaldırmalısın. O devletin yıkıntıları üzerinde yeniden bir devlet inşa etmekzorundasın

Şimdi ben işte bu dönemde Türkiye'deki devletin, bu şekilde ortadan kaldırılmasına inandım. Çünkü Türkiye'de hüküm süren sistem kapitalist sistemdir. Üstelik Türkiye'deki kapitalist sistem emperyalizme bağlı bir sistem. Benim devrimci olmamda etkenlerden birisi de bu zaten. Türkiye'de Amerikan emperyalizminin üsleri vardır. İncirlik'te, Adana'da, Sinop'ta, Ege'de Nato üsleri falan. Halbuki ben tam bağımsızlıktan yana olan bir insandım. Ve bu durum ulusal onuruma dokunuyordu. Bunun da etkisi vardı, üstelik ülkemizde çıkan yeraltı servetlerin çoğu ülkemizden götürülüyordu. Bize mamul maddeler satmaya çalışıyorlardı, ara malları üretemiyorduk. Bizde montaj sanayii gelişiyordu. Bilim ve teknik gelişmiyordu, beyin göçü vardı, ülkemizde yetişen beyinler yabancı ülkelere götürülüyordu. Ülkemiz gelişmiyor halkımız geri kalıyordu. Halkımız sefalet içindeydi. Ve emperyalizm ülkemizden bu tür şeyleri alıp gittiği için halkımızın gelişmesi mümkün olmuyordu. Bu da benim devrimciliğe yönelmemde en büyük etkenlerden biridir. Yani yurtseverlikten devrimciliğe doğru bir gelişme vardı bizde.

DolayısıylaTürkiye'de hüküm süren sistemin kapitalist sistem olduğu, emperyalizme bağımlı olduğu bu sistemi ayakta tutan gücün devlet olduğu; devletin de Türkiye'de hakim olan burjuva sınıflarının devleti olduğudur. Çünkü her insanın düşüncesi istisnasız bir sınıfın damgasını taşır. Sistem bir sınıfa aittir. Ve diğer sınıflar da onun peşisıra giderler. Genel anlamda böyle bir şey durum budur. Bu burjuva sınıflarına düşman olmamı, burjuvaziyi ve onun sistemini de yıkmam gerekiyordu. Bu sitemi yıkabilmek için sisteme düşman olan hareketleri aradım. Türkiye'de devrimci, komünist hareketlerdi bunlar. Kürdistan'da da ulusal kurtuluş hareketi idi. Türkiye'deki devrimci hareketler o zaman 1974 yıllarında parçalanmışlardı. Cezaevlerinden çıkan unsurlar önderlik yapamıyorlardı, parçalanma vardı. Birleşme eğilimlerini değil, parçalanma eğilimlerini temsil ediyorlardı; ama bu hareket toparlayıcılık vazifesi görüyordu, yani devrimci çevrelerde toparlayıcı vazifesi gösteriyordu. 1972'lerde ortaya çıkan ve bu gün PKK hareketi olarak bilinen bu hareket bir örgüt değil, ideolojik, siyasal bir akımdı. Bu hareket toparlayıcılık vazifesi görüyordu, toparlayıcıydı. Ve geleceğinde şey vardı, yani zafer şeyleri vardı, hâlâ da var, buna inanıyorum. Bu hareketin geleceği parlak, iktidar olacak. Böyle bir durum vardı. Bunun için ben bu harekete katıldım. Bu harekete de böyle basit tartışmalarla katılmadım. Yani bir gençlik örgütü vardı, evet Ankara'da ADYÖD, Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Kültür Derneği. Bu derneğin ben de üyesi idim. Bu derneğe gidip, geliyordum. Aptullah Öcalan'ı orada tanıdım zaten. O dernek vasıtasıyla tanıdım; ama bu hareketin ideolojik olarak şekillenmesinde ben bulunmadım. Benden önce zaten bu hareket şekillenmişti. Ben bu harekete deminki saydığım nedenlerden dolayı katıldım. Devlete düşmandı bu hareket. Ben de devlete düşmandım, devleti yıkmak istiyorduk biz, burjuva sınıflarının devletiolduğu için yıkmak istiyorduk. Onun için bu hareketi araştırdım, baktım.Bu hareket ne diyor,ne demiyor. Komünist mi, değil mi? Sosyalist mi? Basit milliyetçi bir hareketse asla katılmazdım. Basit Kürt milliyetçi bir hareketi ise katılmazdım. Milliyetcilige karşıyım çünkü ben. Milliyetçi değilim, milliyetçi düşüncenin hangi ulustan olursa karşısındayım. İster bunlardan olsun, ister ne olursa olsun,Kürtler'den olsun.Katılmazdım ben böyle bir harekete. Katıldığım yıllar da 1974 yılları değil. 1974 yıllarında böyle bir hareketi tanıdım, böyle bir hareketin eğilimin temsilcilerini gördüm, konuştum tartıştım; Türkiye'deki devrimci harekete katılmak istiyordum. Ama orada, toparlayıcılık olmadığı için katılmadım bu hareketlere.Ben 1976 yıllarında ben bu harekete kesin olarak katılmaya karar verdim. Ama katıldığım zaman bu hareket iddianamede iddia edildiği gibi bir örgüt değildi. Bir ideolojik sayasal eğilimdi, örgütlenmesi gerekiyordu.

DURUŞMA HAKIMI- Nasıl tartışma yapıyordunuz?..

SANIK- Bu tartışmalar burada iddia edildiği gibi, Türkiye'de Kürt'lerin sömürüldüğü biçiminde değil, zaten bu biçimde yanlış, burada geçtiği biçimiyle anlayışımıza da, marksizme de ters. Kürdistan'da bir

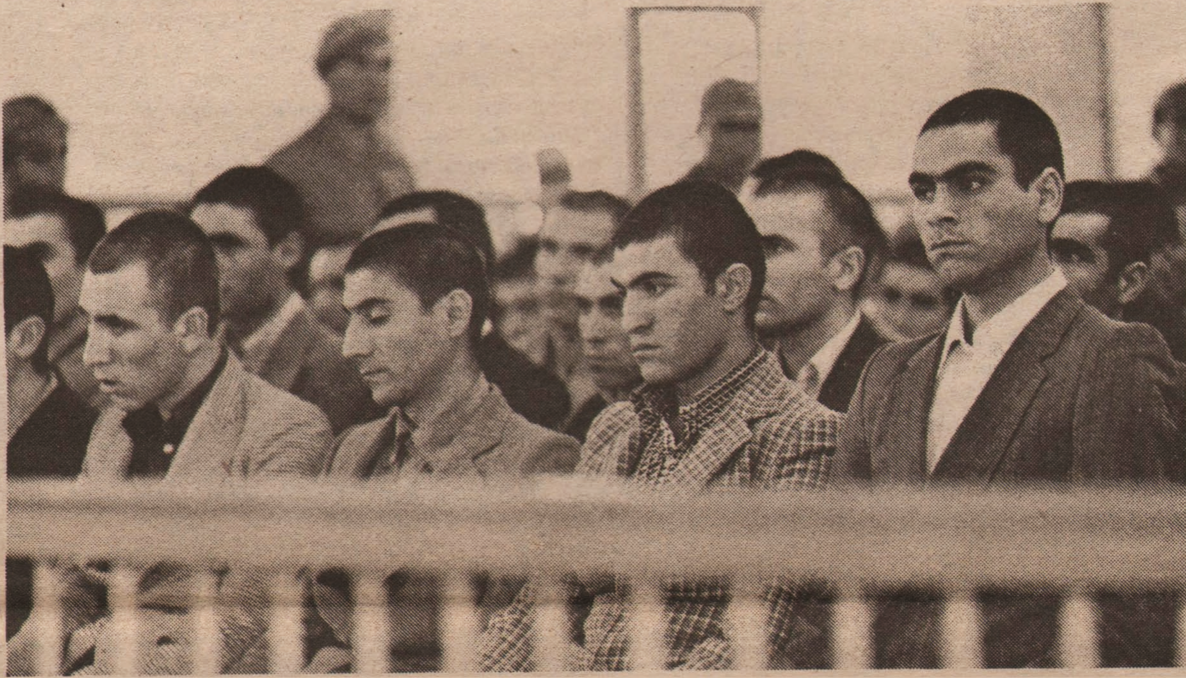
Devamı S: 8'de

PKK Davaları Üzerindeki Sansür Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin Sesini Bastıramaz!

Baştarafı Geçen Sayıda

devrimci demokratik hareketine karşı başlattığı bu acımasız yıldırma ve imha savaşında, böylece kısa zamanda hızla sonuca ulaşacağı "anarşi, terör, yıkıcılık ve bölücülük" olarak adlandırdığı devrimci gelişmenin önüne geçerek siyasal istikrarı sağlayacağı inancındaydı. Bu yüzden, bir yandan Türk devletine ve onun uzun yıllardan Kürdistan üzerinde bir ağ gibi ördüğü ajan-yapı ve kurumlara karşı mücadele eden yurtsever halk kitlelerine karşı dizginlenemeyen bir terör hareketi geliştirirken, öte yandan bu gerici savaşın bir parçası olarak cezaevlerine atılan devrimci savaş esirleri üzerinde uyguladığı zulüm ve zorbalığın dozunu da ölçüye vurulamayacak boyutlara vardırdı.

Kürdistan'ın bir çok yerinde kurulan askeri cezaevlerinde bulunan devrimci tutuklulara karşı sürdürülen uygulamalar arasında ciddi farklılıklar görülmemekle birlikte, savaş esirleri üzerinde estirilen faşist terörün en dolaysız bir biçimde ortaya koyduğu bir yer Diyarbakır askeri cezaevi idi. Bizzat sömürgeci-faşist cuntanın yetkili ağızlarının yaptığı resmi açıklamalara göre, bu cezaevinde 2331 PKK kadro, aktif sempatizan ve taraftarı tutuklu bulunmaktaydı. Bundan dolayı, faşist diktatörlük ilkin bütün gücü ile Diyarbakır askeri cezaevine yüklendi. Gözaltı süresi içinde devrimci savaş esirlerine karşı başvurulan aşağılık uygulamalarla, zaten dayanılmaz hale gelen cezaevlerindeki yaşam koşulları arasında varolan bazı ufak tefek farklılıklar da tamamen ortadan kaldırıldı. Öncelikle esir alınmış olan PKK'nin önder kadroları, daha sonra faşist uygulamalar karşısında yiğitçe direnerek boyun eğmeyen Parti üyesi ve taraftarı yüzlerce devrimci ve yurtsever savaş esiri hücrelere konuldu. Kaba dayak, faşist askerler ve polisler tarafından topluca sıra dayağından geçirme, falakaya yatırma, topluca işkenceye alma, vb. uygulamalar olağan bir hal almaya başladı. Devrimci tutuklular söz ve müziğini benimsemedikleri faşist marşlar vetürkülersöylemeye, ant içmeye, aileleri ve yakınları ile görüşme yerine askeri komut ve yürüyüşle gidip gelmeye zorlandı. Avukatları ile görüşmeleri engellendi, aileleri ve yakınları ile görüşmelerine izin verilmedi. Ellerinde bulunan radyo, gazete, ısıtıcı, kâğıt, kalem, vb. eşyalara el konuldu. koğuşları arama bahanesi ile sürekli düzenlenen baskılar esnasında yanlarında bulunan paraları ve eşyaları gaspedildi. Tutuklular aç bırakıldı; kendilerine yemek verilmedi. Çoğu zaman kalabalık bir koğuşa verilen yemek miktarı, bir tutuklunun bile ihtiyacını karşılayacak düzeyin çok altında kaldı. Cezaevinin kaloriferleri bir kış boyu yakılmadı. İşkenceden, soğuktan, açlıktan ve kirden hasta düşerek komaya giren bir çok devrimci tutuklu doktora çıkarılmayarak açıkca ölüme terkedildiler. Ve en önemlisi de başlayacak olan toplu yargılama davaları öncesinde PKK'li savaş esirlerinin en doğal ve dokunulmaz hakları olan savunmalarını hazırlayabilmelerine olanak vermemek için gereken her şey yapıldı; en incesinden en kaba olanına kadar bütün yöntemler eksiksiz denendi. Devrimci tutukluların duruşmalar sırasında tam bir panik ve dağınıklık içine girmeleri için gerek ajanlar, gerek faşist cunta tarafından satın alınan bazı namussuz avukatlar ve gerek sömürgeci mahkeme heyeti çabalarını sonuna kadar tükettiler. Devrimci tutukluların siyasi savunma yapmamaları için ailelerine tehdit, şantaj ve telkinler yapıldı.

PKK'li Savaş Esirleri Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde

Cezaevlerine doldurulan savaş esirlerinin önemli bir bölümü Hilvan Batman gibi yörelerde toplanan PKK taraftarı yoksul köylüler teşkil etmekteydi. Geçmiş direniş hareketlerinin korkunç katliamlarla sindirildiği ve uzun süren egemenlik yıllarının verdiği korku ve yılgınlığın egemen olduğu bu alanlarda, çok kısa süren bir direniş mücadelesinin alevlendirdiği bir ortamda doğal olarak henüz güçlü bir örgütlenmeden yoksun olan ve bazı zaafları da içinde taşıyan böyle bir mücadelenin başındayken düşmanın sürekli imha operasyonları, ağır cezalar ve acılarla yüz yüze bulunan Kürdistan yoksul köylüleri, işçileri ve kimi aydınlarının henüz her şeyi net kavrayamadıkları bir zamanda karşı karşıya kaldıkları bu çetin sınav, açıktır ki çok büyük risklerle yüklüydü. Bugün, eğer bütün bu baskılara ve hareketin örgütsel zaafları ve yetersizliklerinden kaynaklanan bunalıcı etkilerine rağmen, bir inanç simgesi haline gelebilecek kadar direnebilmiş ve savaş esirleri dünya halklarının önünde Türk sömürgecilerine karşı Kürdistan Devrimi ve toplumunun gerçeklerini haykırabilmişlerse, bu PKK'nin hiç bir baskı zaaf ya da eksikliğinin ortadan kaldıramayacağı güçlü siyasal çizgisi sayesinde olmuştur.Doğaldır ki, en sınırsız zulüm ve zorbalık yüzyıllarca süren sömürgeci egemenliğin ve feodal gericiliğin katmerleştirdiği ve günümüzde kapitalist sömürgecilikle en tahripkâr ve iğrenç boyutlara varmış olan feodal-komprador düzenin baş dayanaklarından feodal eşkiya Mehmet Celal Bucak ve uşaklarına karşı yürütülen mücadelenin ve bunlara vurulan darbenin Kürdistan yoksul köylülüğü ve yörenin yurtsever aydınları üzerindeki derin etkilerini silemeyecek ve bunun haklılığını ortadan kaldıramayacaktır.

Sömürgeci-faşist cuntanın zindanlara doldurulan PKK'li savaş esirleri üzerinde amansız bir zulüm ve terör kasırgası estirmesinin ve ırkçı-faşist yöntem ve uygulamalara başvurmasının nedenleri apaçık ortadaydı. Faşist Türk cuntasının devlet yönetimini gaspetmesinden önce işbaşına gelen bütün sömürgeci hükümetler, aldıkları önlemler ve harcadıkları çabalara rağmen, devrimci savaş esirleri arasında yaratılmış olan sıkı birliği bir türlü parçalayamamışlar; aradan çok uzun bir zaman geçtiği halde böyle örgütlü bir gücü nasıl yargılayacaklarını bilemedikleri için mahkemelerin başlamasını sürekli ertelemişlerdi. Sömürgeci-faşist cunta ise, ne pahasına olursa olsun, öncelikle PKK'li savaş esirleri arasındaki birliği parçalamada ve onları güçten düşürmede kararlıydı. Böylece açılmasına karar verilen toplu yargılama davaları öncesinde, ortam kesinlikle sömürgeci Türk devletinin lehine hazırlanacaktı. Hedef işkence, zulüm, terör, tehdit, telkin ve şantajla savaş esirlerinin çoğunluğuna boyun eğdirerek teslim almaktı. Bu uygulamalara rağmen direnme yolunu tercih ederek boyun eğmeyenler kalsa bile, bunların sayıları bir hayli az olacaktı. Dışarda varlığını sürdüren Direniş Hareketi güçten düşürüldüğü ve giderek tamamen ezildiği oranda zindanlardaki imha hareketine de hız verilecek; güdümlü mahkemelerden en seri biçimde çıkartılan idam kararları zaman geçirilmeksizin infaz edilecekti. Sömürgeci-faşist cunta, gündeminin başında bulunan bu sorunu da böylelikle çözüme bağlayacaktı.

Ama gelişmeler hiç de halkımızın can düşmanı olan sömürgeci-faşist Türk cuntasının istediği doğrultuda sonuçlanmadı. Bütün alçakça girişimlerine rağmen, faşist cunta ne PKK'li savaş esirlerine boyun eğdirmeyi becerebildi ne de elde silah faşist teröre karşı kahramanca direnen Kürdistan halkının ve onun en sadık evlatları olan PKK Partizanlarının haklı seslerini susturabildi. İçerde ve dışarda gelişmesinin önüne geçilemeyen şanlı Direniş Hareketi, her geçen gün daha da geniş boyutlar kazandı.

YALAN VE DEMOGOJİ SÖMÜRGECİ-FAŞİST CUNTANIN PASLI SİLAHIDIR!

Sömürgeci-faşist cuntanın, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ulaştığı geniş kitlesel boyutlar ve Partinin içerde ve dışarda artan etkisi karşısında Kürdistan gerçeğini kabul etmek zorunda kalmasına rağmen, işin içinden en az zararla çıkmak, yani PKK Davasını bir oldu-bittiye getirerek suçlandırmak istiyordu. Bu nedenle davaların açılmasına az bir zaman kala, PKK ve Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi hakkında yalan ve demogojiye dayalı yoğun bir karşı-devrimci propaganda ve ajitasyona girişti. Sömürgeci devletin emrindeki resmi ve sivil basın-yayın organ ve kurumları, böyle bir görev doğrultusunda harekete geçirildi. Baştan sona en rezilce yalan ve iftiralarla dolu olan bir televizyon programı hazırlandı. Hazırlanan bu program sözümona kitlelerden gelen umumi istek üzerine, televizyon ekranlarında ikinci kez boy gösterdi. Programda üzerinde en fazla durulan bölge ise, feodal-komprador eşkiya çetelerine karşı mücadelenin çok geniş boyutlar kazandığı Urfa ve özellikle Hilvan ve Siverek yöresiydi. Bilindiği gibi Türkiye devrimci örgütlerinden biri olan Dev-Yol ile ilgili olarak bunun benzeri olan bir program hazırlanmış ve programın konusu da devrimci mücadelenin önemli gelişmeler gösterdiği Fatsa'daki gelişmelerin çarpıtılması teşkil etmişti.

Sömürgeci-faşist cunta, hazırlanan böyle bir programla herşeyden önce tutuklu savaş esirlerine yağdıracağı çok ağır cezalara karşı önceden kamuoyu oluşturma çabalarını ortaya koymaktaydı. Sadece Diyarbakır Askeri Cezaevinde tutuklu bulunan 2331 PKK kadro ve taraftarı arasında hazırlık soruşturmaları tamamlanan 468 kişiden 108'i için idam cezaları verilmesi istenmekteydi. Hazırlık soruşturmaları tamamlanan diğer devrimci ve yurtsever savaş esirlerinin de, faşist savcılar çok ağır cezalara çarptırılmasını talep etmekteydiler. Diyarbakır cezaevinde geriye kalanlar içinden ve Kürdistan'ın diğer yerlerinde -hatta Türkiye'nin bazı kentlerinde- bulunan cezaevlerindeki tutuklu savaş esirleri arasından ölüm cezalarına çarptırılmaları istemiyle yargılanacakların sayıları bir hayli yüksekti. Doğal olarak idam cezası istemiyle yargılananların ve yargılanacakların sayısının bu denli kabarık olduğu ve hele PKK gibi önderlik ettiği soylu mücadelesi ile Kürdistan halkının haklı kurtuluş davasını dünya kamuoyuna ve ilerici insanlığa kabul ettirmiş ve Parti davasında, önceden yeterince kamuoyu oluşturmadan adeta ipe tesbih dizer gibi basit bir tarzda devrimci savaş esirleri için çıkartılan idam kararlarını tereddüt etmeksizin uygulamak öyle kolay bir şey değildi.

Öte yandan sömürgeci faşist cuntanın böyle bir program hazırlamasının başka bir nedeni de, daha önceleri PKK Hareketinin saflarında yer almış olan, ama daha sonra ya gözaltına alındığı zaman karşılaştığı işkencelerden kurtulmak için düşmana teslim olmuş veya tehdit, şantaj,vb. yöntemlerle cezaevinde satın alınmış mücadele kaçkını bir kaç kaypak, kararsız ve korkak unsurun ağzı ile sözümona bu Hareketi teşhir ederek, Onu ulusal ve uluslararası kamuoyunda küçük düşürmekti. Böylece PKK Hareketinin halk kitleleri üzerinde yaratmış olduğu prestij otoritesi ve uluslararası kamuoyundaki itibarı sarsılmış olacaktı. Bu tür yöntemler, ezilen halkların haklı savaşımlarını ezmek isteyen bütün sömürgeci ve emperyalist güçlerce, kendi aşağılık canavarlıklarını maskelemek amacıyla hemen her zaman kullanılmıştı. Faşist cuntanın yaptığı şey de, bu klasik uygulamanın basit bir tekrarıydı.

Bu programın hazırlanmasından amaçlanan diğer önemli bir nokta ise, PKK Hareketinin "halktan" kopuk olduğunu kanıtlamaktı. Bu iddialarına geçerlilik kazandırmak isteyen sömürgeci-faşist cunta, yıllardan beri halk kitlelerine kan kusturmuş olan feodal-komprador eşkiya çetelerinin elamanlarını, başından beri devrimci gelişmeye düşman kesilmiş ve ona karşı savaşmış olan bu hainleri televizyon ekranlarında gazete sayfalarında herşeyini kaybetmiş, işkence ve hakârete uğramış "halk"tan kişiler olarak sundu. Burada dikkat çeken bir nokta da, Kürt küçük-burjuva reformistlerinin PKK Hareketine yönelik sözümona eleştirileri ile faşist cuntanın niteliği çok açık olan iddiaları arasında tipik bir benzerliğin bulunmasıydı. Faşist cunta, devrim düşmanlarının yaptıkları acıklı itirafları "halkın" PKK

Devamı Gelecek Sayıda

Günümüzde Kürdistan'daki Durumun Özellikleri, Çalışma Tarzı Ve Buna Bağlı Olarak Avrupa'da Örgütlenme Ve Mücadele

Baştarafı Geçen Sayıda

Dünyanın çok önemli bir devrim döneminden geçtiği günümüzde, Avrupa'nın da devrim ve karşı-devrimin önemli bir alanı haline gelmisiyle, biz Kürdistanlı devrimciler için önemli tarihsel fırsatlar doğmuştur.

Kürdistan'ın kendisini dünyadan soyutlayan tecrit duvarlarını tarihinde ilk kez ve çağdaş bir şekilde yıkmakta olduğu gözönünde bulundurulursa, bunun ne kadar büyük bir olay olduğu kendiliğinden anlaşılır. Bunun kadar önemli olan bir diğer olgu daha vardır ki, o da, Kürdistan halkının orta-çağın karanlıklarını yeni yeni yırttığı ve çağın gün ışığına yeni çıkmakta olduğudur. Üstelik, köleliğin hem nedeni ve hem de sonucu olan muazzam bir tarihsel örgütsüzlük mirasını yenmeye ve her alanda, daha yeni yeni örgütlenmeye çalışmaktadır. Böyle bir kölelik mirasını yıkmak, devrimi örgütleyecek siyasi, askeri, diplomatik ve kültürel önderleri, örgütleyicileri yetenek ve kabiliyetleri ortaya çıkarmak sanıldığı kadar kolay değildir. Hiçbir halkın ve ezilen sınıfın kendi önderlerini ve örgütleyicilerini ortaya çıkarmadan, örgütlenebilmeleri ve iktidar olabilmeleri mümkün değildir. Ama halkların ve sınıfların tarihinde büyük siyasi, askeri, diplomatik, edebi önder ve örgütleyicileri de ancak büyük toplumsal ve tarihsel olayların yaşandığı dönemlerde ortaya çıkabilirler.

Kürdistan bugün hem ülke içinde ve hem de dünyada böyle toplumsal ve tarihsel bir dönemi yaşamaktadır. Bizzat hayatın kendisi böyle önderleri ve örgütleyicileri tarih sahnesine çıkmaya zorlamaktadır. Söylemeye gerek yoktur ki, bizim tek öğretici okulumuz Marksizm-Leninizm bilimsel dünya görüşü ile yoğrulmuş, her alandaki mücadele pratiğimiz olacaktır.

Bugün Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi bir taraftan kendi işçi BABUŞKİN önder ve örgütleyicilerini, diğer taraftan da uluslararası siyasi, askeri, diplomatik, edebi kadrolarını yetiştirmek zorundadır. Bugün hayatın dayattığı bir zorunluluk olan kadroların bir kısmının Avrupa'da çalışmakta olan Kürdistanlı emekçilerin bağrından çıkarmak ise, büyük ve sabırlı bir çabayı gerektirir. Bunları yapmadan, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini yükseltmek, mücadelemizin en önemli müttefiklerinden olan Avrupa proletaryasının desteğini almak ve ona destek vermek kolay olmayacağı gibi, düşman güçler arasında kolayca manevra yapabilmek de mümkün olmayacaktır.

AVRUPA'DA ÖRGÜTLENME SORUNU

Burada söz konusu etmek istediğimiz daha çok Avrupa koşullarına uygun demokratik kitle örgütleri de dahil olmak üzere, çeşitli örgüt biçimleri geliştirerek yüzbinlerce Kürdistanlı emekçinin ülke devrimine aktif destek ve katılımlarını sağlamak, çeşitli nedenlerle Avrupa'ya gelen aydın, demokrat, yurtsever çevreleri örgütlü, aktif bir güç haline getirmektedir.

Fakat ne yazık ki Avrupa'da da burjuva ve feodal-burjuva karışımı düşüncelerle çarpıtılmış sığ bir anlayış, halâ inatla karşımızda direnmektedir. Bunun için demokratik kitle örgütlenmesine geçmeden önce, bu konudaki yanlış anlayış ve davranışların eleştirisini de içerecek bir şekilde, çeşitli yönleriyle, doğru devrimci anlayış ve yaklaşıma değinmek istiyoruz.

Burjuvazinin, tüm devlet kurum ve araçları ile proletarya ve geniş emekçi yığınları üzerinde kültür, ideoloji ve dünya görüşlerini hakim kıldığı, azgın bir sömürü ve baskı uyguladığı kapitalist ülkelerde; proletaryanın ve emekçi yığınların en geri katmanlarını, sınıf öncü müfrezesi parti seviyesine çıkarmayı bir tarafa bırakalım, bunlar üzerindeki, burjuva kültür, ideoloji ve dünya görüşünü, alışkanlık ve davranış biçimlerini bile silip atmak, gerçekten zor olan şeydir.

Proletarya ve emekçi yığınların geri katmanları üzerindeki bu burjuva etkiler; sosyalizmin inşası boyunca bile şu veyahutta bu biçimde yaşamın çeşitli alanlarında varlığını sürdürecektir.Bu durum, Kürdistan gibi sömürge halkları için çok daha doğrudur.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen, kapitalist sömürünün yarattığı korkunç sefaletin yıkımını ve tüm acısını hergün en acımasızca proletarya ve emekçi yığınlar çektiklerinden, her zaman şu veyahutta bu biçimde nesnel olarak kapitalist düzene karşı tavır içindedirler.

Bundan dolayıdır ki, kapitalizmle çelişen emekçi yığınları en geniş dekokratik kitle örgütlerinde ekonomik ve demokratik talepler etrafında birleştirmek ve eğitmek, bir zorunluluktur.

Ekonomik-demoktatik kitle örgütleri, varlıklarını, sosyalist toplumun kuruluşu boyunca korumakla kalmaz, daha da açılıp serpilerek sosyalist toplumun kuruluşuna hizmet eder ve böylece temelden değişen bir işleve kavuşur. Ama, proletaryanın ve emekçi yığınlarının ve özellikle de geri katmanlarının kapitalist düzende bu örgütler aracılığı ile geliştirdiği mücadele, sınıf bilinçli öncü müfrezesinin önderliği altında siyasi iktidar mücadelesine bağlıdır.

Partinin, işçi sınıfının en bilinçli, en kararlı, en disiplinli, sınıfa göre cüzi bir miktar teşkil eden öncü kesimini en dar sınırlar ve katı kurallar içinde profesyonelce örgütlenmesinin önemi nasıl bir tarihsel zorunluluksa, partinin, sınıfın geri yığınlarını en geniş, en esnek, en demokratik kitle örgütleri içinde örgütlemesi veya örgütlenmesine yardımcı olması da o denli bir tarihsel zorunluluktur.

Partili örgütleyicilerin, militanların, propagandistlerin ve ajitatörlerin, yığınların içinde çalışmaları, onları sabırla eğitmeleri, proletarya ve emekçi halk yığınlarının düzene karşı en ufak hoşnutsuzluğunu siyasi iktidar kavgasına kanalize etmelerinin önemi tartışılmayacak kadar açıktır.

Bunun içindir ki, marksistler en geniş katmanları demokratik kitle örgütlerinde birleştirmek için ne kadar mücadele etmişselerse, bir o kadar da, emekçi yığınların bağrındaki her eğilimi ayrı ve fraksiyoncu bir tarzda örgütleyip demokratik kitle örgütlerini parçalayarak düşmana karşı zayıf düşüren ve onu gerçek işlevini yerine getiremez hale getiren burjuva ve küçük-burjuva eğilimlerle de bir o kadar ve kıyasıya mücadele etmişlerdir.

Bu bakımdan kapitalizm var oldukça, daha da öte kapitalizm yıkıldıktan sonra da, Marksit-Leninist eğilimlerle, burjuva ve küçük-burjuva eğilimler arasındaki savaş, zaman zaman şiddetlenerek ve yavaşlayarak, çeşitli biçimlere bürünerek devam edecektir.

Proletarya ve emekçi yığınlar, kendi pratiklerinin zengin okulunda; Marksizm-Leninizmin kendi sınıf çıkarlarını temsil ettiğini, sınıf çıkarlarının en tutarlı ve en kararlı savunucusu olduğunu,kurtuluşlarını sağlayacak tek yol olduğunu,hergün biraz daha sezip kavrayacaklar,burjuva, küçük-burjuva eğilimleri terk ederek, onu etkisiz kılacaklardır. Yeterki, proletarya ve emekçi yığınlar arasında ustaca çalışılsın.

Özellikle bu sınıf ve katmanlar, devrimci yükseliş ve altüst oluş dönemlerinde, daha hızlı ve erkenden küçük-burjuva safları terkederek, Marksist-Leninist eğilimin saflarında kenetlenirler.

Aslında, Kürdistan ve Türkiye gibi sömürge ve yeni-sömürge ülkelerde, küçük-burjuva hareketler de dahil olmak üzere, tüm devrimci hareketler, illegal çalışmak zorunda kaldıklarından, profesyonel örgütlenme ile ekonomik-demokratik kitle örgütlenmelerini, çoğu zaman biribirine karıştırmaktadırlar. Daha da ötesi, küçük-burjuva anlamda da olsa, ülke koşullarına uygun mücadele verecek, profesyonel örgütlenme yaratamadıkları, en azından böyle bir süreci olsun başlatamadıklarından, ya yeni dernek açma cihetine gidilmiş, ya da dernek ve sendika şubelerini güçlerinin yettiğince,hiç de demokratik olmayan usullerle ele geçirmeye, hatta onlara parti görevi gördürmeye gidilmiştir.Bu durum,tam bir keşmekeşlik yaratmakla kalmamış,kitle örgütlenmelerini de kendi gerçek işlevini yapmaktan,eni sonu hepsini dağılıp yok olmaya kadar götürmüştür. İlkbahar yağmuru ve güneşi altında, mantar biter gibi çoğalan dernek ve sendikalar, Güz soğuğuna, yağmur ve rüzgarına dayanamadıklarından, önemli oranda yok olup gitmişlerdir.

Bu tarzlarda da da olsa, Türkiye'deki küçük-burjuva eğilimler, bu alanlarda kendilerini ifade edebilecek, kısmi bir ortama sahiptirler.

Kürdistan için ise gerçek bambaşkadır. Kürdistan kendi tarihinde, hangi biçimde olursa olsun, bir demokrasiye tanık olmadığından, hele kapitalist Türk sömürgeciliği altında bunun sözü dahi edilemeyeceğinden, Kürdistan'daki küçük-burjuva eğilimler, kendilerini doğrudan ifade edebilecekleri ortam bulamadıklarından, Türkiye'deki eğilimlerin karikatürleştirilmiş bir biçimi ile ortaya çıktılar.

Kürdistan'da bu tür eğilimlerin, 1973'ten sonra canlanması, Türk sömürgeciliğinin tanıdığı demokratik haklardan değil; Kürdistan'ın içinden geçmekte olduğu, ulusal demokratik devrim sürecinin ortaya çıkardığı durumdandır.

Kürdistan küçük-burjuva ve orta tabakaları çok zayıf olduklarından ve ancak proletaryanın geliştirdiği Bağımsızlık Mücadelesinin peşinden sürüklenerek, bu sürece çok zayıf bir biçimde katılabildiklerinden, barışçıl ortamda zayıf eğilimler olarak belirebildiler. Bugün, yarı barışçıl ortamda bir daha geri gelmemecesine ortadan kalktığı ve artık kendilerini zayıfta olsa ifade edemedikleri için, yanlış ve zararlı anlayışlarını, bu kez de Avrupa'da sürdürmekte, belli bir hedefe yönelmeyen, taktiksiz, dağınık bir faaliyet olarak, bol bol dernekler açmakta,varolan dernekleri bile parçalayarak,bu çalışma alanını tümden işlemez kılmaktadırlar.

Başından da belirttiğimiz demokratik kitle örgütlerinin, sosyal bileşimi, bu sosyal bileşimden doğan niteliği, görev ve işlevi, kendi işleyiş ve örgütlenme yapısı zorunlu olarak, çok çeşitli eğilimleri bağrında taşımaktadır. Eğer bu niteliklere sahip olmazsa, demokratikliği ve kitle örgütü olma özelliği, ortadan kalkar.

Türk cuntasının, Kürdistan ve Türkiye halkları üzerindeki baskı, sömürü ve katliamları sürerken, Avrupa'da da faşist terör giderek artan bir tehlike olmaya başlamıştır. Bu durum Kürdistan ve Türkiyeli emekçi yığınların Avrupa proletaryası ile dayanışma ve işbirliği ortamını yarattığı gibi, ayrıca bunu zorunlu bir hale getirmektedir. Bu dayanışma ve işbirliği yapılmadan, ekonomik-demokratik hakların savunulması ve bu hakların alınması mümkün değildir. Fakat henüz Avrupa'da hem Türkiyeli hem de Kürdistanlı emekçiler bölük-pörçük ve dağınık bir durumda bulunmaktadırlar. En önemlisi Avrupa proletaryası ile henüz sosyal ve kültürel bir birleşmeye hazır değildirler. Ayrıca Kürdistan ve Türkiye emekçi yığınları, ülkeleri ile toplumsal bağlarını sürdürdükleri gibi ülkelerindeki gelişmelerden anında etkilenmektedirler. Bu özelliklerinden dolayı da, kendi ülke devrimlerinin önemli bir güç kaynağını teşkil etmektedirler.

Bu nedenle, ayrı sendika örgütlenmesi dışında, demokratik kitle örgütlenmesi de dahil, çeşitli örgüt biçimleri geliştirerek bu emekçi yığınların ülke devrimlerine hizmet edecek tarzda örgütlenmesi gerekir.

Ancak bu yolla emekçi yığınlarımızı örgütleyip, eğiterek Avrupa emekçi yığınları ile giderek, birleşmelerini sağlayabiliriz.

Bugün önümüzdeki tek görev yanlış eğilimlere fırsat tanımamacasına mahkum etme temelinde, Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçi yığınları Türkiye, Avrupa ve diğer ülkelerin emekçi yığınları ile sıkı dayanışma ve işbirliği içerisinde örgütleyip, eğitmek, mücadelemizin yüce amaçları uğruna gerekli enternasyonalist birliği yaratmaktır.

* * *

Cezaevinden Bir Devrimcinin Mektubu

Baştarafı S: 2'de

çimde yaşamak zorundadır. Hayat boyu, durup dinlenmeden hep iyi şeyler yapmalıyız. Çünkü, sinsi bir hastalık yada kötü bir rastlantı bir anda bizi hayattan ayırabilir.

Bizlerin yeri, gerçekte olmamız gereken yer olmalıdır. Ebediyen orada kalmanın mümkün olmadığını ben de biliyorum. Benim istediğim şey, beraber getirebileceğin kişilerle en kısa zaman da gerçek yerinize, bulunmanız gereken yere dönmenizdir.

Dostum, durumları bilmeden yersiz yorumlara ve tavsiyelere girmişsem, beni affet. Bir kusurum varsa özür dilerim. Fazla uzatma gereğini duymuyorum. Mektubuma cevap yazarsan sevinirim.

Cezaevi şartları hiçte iyi değil. Baskı ve işkenceler çok yoğun, yani, boyun eğdirmek ve teslim almak için, ne gerekiyorsa o yapılıyor. Buna karşılık muazzam direnmelerde oluyor. Direnmeler, protestolar, isyan, yangın çıkarma ve en çokta açlık grevleri şeklinde somutlaşıyor. Şimdiye kadar ki en uzun açlık grevi Diyarbakır Askeri Cezaevinde 48 gün sürmüş ve bu grev de 4 devrimci şehit olmuştur. İşkencenin olmadığı gün yoktur. Elâzığ'da yüzlerce grev olmuştur. 18.ci günü dolduran grev ise halen devam ediyor. Zindanlar da mücadele alanı olarak kabul edilmekte ve zindanlar da çetin direnmeler olmaktadır. Direniş dalgası, ihanet edenleri bile sarmıştır. Onlar bile yeniden dirilmeye ve direnmelere katılmaktadırlar. Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürüyor.

Sivil cezaevlerinde ise durumlar çok daha kötü. Siyasiler ayrı ayrı tutulmaktadırlar. Adi suçlularsa, idare ile işbirliği yapıp, boyun eğmekten başka bir şeye karışmamaktadırlar. İş böyle olunca da, baskılara göğüs germek çok daha zor olmaktadır.

Mektuba son verirrken hasret dolu selamlarımı sunar, ellerinden sıkarım.

Kardeşin F....G..

EY KIZIL YILDIZ!

Her tan vakti
Güneşe teslim ederken nöbeti,
Bu kavganın tarihi, derin diye yaz.
Çoktan davet edildik silaha,
Mevzi derinliklerinde,
Siper gerilerinde ,
Namlu kadar kızgın
20.sindeki kadar genç,
Başımız dik,
yüreğimiz pek.
Böyle öğrendik yaşamayı,
Böyle devam edeceğiz.
Yol uzun...
yol engebeli...
Savaşçı aç...,uykusuz..
yorgun.
Ne nasır bağlamış sabır, ve
Ne de çatlak var bağrında.
Mücadele geleneğimizle öğrendik
yaşamayı.

Başımız dik
Yüreğimiz pek.
Karar vermişiz bu kavganın devamına
Başaklar özgürce yeşerene
DEK.
Sevebilmek seni;
Ölümle burun buruna olan bir can
gibi.
Sevebilmek seni;
Ömürde bir kez ele geçen unutulmaz
bir an gibi,
Sevebilmek seni;
İşkence sonrası cigaramda çektiğim
bir nefes duman gibi.
Sevebilmek seni;
Kadasına, belasına döndüğüm
Sevdam, hasretim, her şeyim..
Ülkem KÜRDİSTAN gibi...
F...G

DİRENME ÜZERİNE -3-

Baştarafı Geçen Sayıda

biçimde katılan yoksul Kürdistan köylülüğü, mahalli gerici feodal otoriteleri önemli ölçüde dağıtmıştı. Kürdistan halkını ortaçağ karanlıklarına mahkûm ederek kendisi için düşünce üretemez duruma düşüren, ulusal kültürünü tahrip ederek kendi değerlerine yabancılaştıran, resmi devlet ideolojisi olan Kemalizmle ve yoz burjuva kültürü ile uyuşturan Türk sömürgecilerinin ideolojik alandaki egemenliklerine son verilmiş; yeni toplumu biçimlendirmeye başlayan ulusal-demokratik ve bilimsel ideoloji ve kültür emekçi kitleler içinde kök salmıştı. Kürdistan halkı eskinin uyuşuk ve durgun yapısından hızla sıyrılmış, toplumun en geri ve duyarsız kesimleri bile politik mücadele arenasına çekilmişlerdi. Kürdistan'ın her tarafına yayılan sıcak mücadele süreci içinde işçilerin, köylülerin ve devrimci aydınların devrimci-yurtsever ittifakı yaratılmış ve pekiştirilmişti. Türk sömürgecilerinin Kürdistan üzerinde yıkılmazmış gibi görünen siyasal egemenliği büyük bir sarsıntı geçirmiş, gelişen devrimci mücadele karşısında egemenlik araçlarından birçoğunu yitiren sömürgeciler, artık sadece silahlı askeri güçlerine dayanarak Kürdistan'da varlıklarını sürdürebilir bir duruma düşürülmüşlerdi. Devrimci kurtuluş mücadelesi yeni bir aşamaya halk savaşı aşamasına gelip dayanmıştı. Buna karşın gerilla savaşının başlatılması için yapılması gereken hazırlıklar henüz tamamlanmamıştı. Düşmanın sınırsız boyutlara ulaşan karşı-devrimci terörü karşısında eski örgüt ve mücadele biçimleri ile direnmek kaçınılmaz olarak büyük bir yenilgiyle sonuçlanacaktı.

Hiç kuşkusuz geçici nitelik taşıyan bu ara dönemde bütün devrimcileri bekleyen çok ağır ve sayısız güçlüklerle dolu olan sorunlar ve görevler bulunmaktaydı. Bu ara dönem koşullarında devrimciler bir yandan düşmanın azgınlaşan saldırılarına yılmadan karşı koymak, emekçi halk kitlelerine karşı yönelen faşist saldırı ve baskılara göğüs germek, ajan-muhbir ağının yeniden oluşturulması çabalarına karşı mücadele etmek, devrimci hareketi tasfiye etme girişimlerini sonuçsuz bırakmak ve düşmanı taciz ederek sürekli oyalamaya ve güçten düşürmeye çalışmak; öte yandan düzenli bir geri çekilmeyi gerçekleştirerek güçlerini korumak, başlayacak olan yeni dönem için gereken bütün güçleri hazırlamak ve toparlamak, yeni örgütlenme taktik biçimlerini bulup çıkararak bu dönemin koşullarına uyarlamak zorundalardı. Partinin yarattığı soylu devrimci direniş geleneğini korumak, oportünizme ve teslimiyete ödün vermemek, Partinin geçmişindeki kazanımlarına ve eyleminin ruhuna sahip çıkmasını bilmek, zindanlardaki devrimci savaş esirleri ile güçlü ilişkiler geliştirmek ve mücadelelerini dünya kamuoyuna maletmek, direniş mücadelesi ve ruhunu canlı tutmak bu geçiş döneminin temel göreviydi.

Bu gün devrimciler yeni dönemin yoğun hazırlıkları içindedirler. Faşist cuntanın bastırma ve imha çabalarına karşın, 15-26 Temmuz 1981 tarihleri arasında Birinci Konferansını yapan PKK, geçmiş mücadele deneyinin sağlıklı bir biçiminde yorumlanması temelinde günümüz ve geleceğin sorunlarını, görevlerini ve bunların üstesinden gelme yollarını Konferansına sunulan Politik Raporda ve hepside oybirliği ile alınan bir dizi siyasal kararda ortaya koymuştur. PKK'nin bütün kadro ve taraftarları, net bir biçimde önlerine konulmuş olan sorunları çözüme bağlamak ve görevlerini layıkıyla yerine getirmek için yılmadan büyük bir azimle çalışmaktadırlar.

Reformist küçük-burjuva milliyetçileri ise, bu dönemin tarihsel görevlerinden herhangi birini yerine getirmek için en küçük bir çaba bile sarfetmediler. Geçmiş politikalarının açık iflası karşısında, kendi durumlarını yeni bir değerlendirmeye tabi tutarak doğru bir politika izlemek için çalışacakları yerde, eski tavırlarını sonuna kadar sürdürmekte inat ettiler. Bir yandan PKK Hareketi hakkındaki eski "maceracı" ve "terörist" gibi suçlamalara devam ederlerken, öte yandan kendi gerçek kimliklerinin bütün berraklığı ile ortaya çıkması ve koşulların birlik ve mücadele bayrağını yükseltme görevlerini dayatması üzerine, PKK ile "birlikten" yana olduklarını, ama bunun için geçmişte işlediği hatalardan ötürü "özeleştiri" vermesi gerektiğini söylemeye başladılar.

Ancak devrimci mücadelenin uzağında duranlar hata ve olumsuzluklara asla düşmemiş olduklarını iddia edebilirler. Böyleleri hata ve eksikliklere karşı kendilerini sigortalamış olabilirler. Ama PKK'nin kadro ve taraftarları ise miyadını çoktan doldurmuş olan sömürgeci ve feodal-komprador düzene karşı başından beri coşku dolu bir devrimci mücadelenin ateşi içindeydiler. Tükenmeyen ve tüketilemeyecek olan bu karşı konulmaz coşku ile düşmanın egemenliğini sarsıntıya uğrattılar, onu zayıf düşürmesini bildiler.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin işlemez hale getirilen kurumlarının varlığına son vererek açık faşist diktatörlüğe yönelmesi de onun bu zayıflığının en açık belirtisidir. Sömürgeci düşmanın gerçek karekteri bütün çıplaklığı ile kitleler nezdinde açığa çıkarılmıştır; o yığınlardan hile ile elde ettiği saygınlığını tamamen yitirmiştir. Salt askeri zor kullanarak egemenliğini sürdürebilmektedir. Mücadelede kesin sonucu tayin edecek en önemli etken olan yığınların birleşik gücü düşmanın karşısına dikilmiştir. Bu, düşmanın mutlaka yenilgiye uğratılacağının ve Direniş Hareketinin zafere ulaşacağının en büyük güvencesidir.

Devrimciler bazı hata ve olumsuzluklara düştüklerini de hiç bir zaman inkâr etmediler. Ama bunlar Partinin Politik çizgisinin yanlışlığından değil, Politik Raporda ve Konferans duyurusunda da açık olarak ortaya konulduğu gibi temelinde ilkel ve amatör çalışma tarzının bulunduğu hata ve olumsuzluklardı. Öte yandan yetersiz donanım,devrimci tecrübe ve deneyim eksikliği ve diğer birçok yetersizliklerle mücadeleye başlayan devrimcilerin hiç şüphesiz bazı hataları da olacaktı. Önemli olan hata yapmamak değil, olumsuzluklardan dersler çıkararak, bir daha benzer hatalara düşmemek için çaba harcamaktı.

Kaldı ki, ancak kazanımlara ortak olanların, onların elde edilmesinde kan ve alınteri dökenlerin geçmişin "olumsuzlukları"nın hesabını sormaya hakları vardır. Başkalarına ise böyle bir hak verilemez. Hiç bir şey yapmayanların elbette hataları olamaz. Dünyayı dönüştürme gibi şerefli bir görevin ağır yükü altına girenler, adına devrim denilen engebeli, sarp ve dolambaçlı yolda korkusuzca yol alanlar, sınıfsız ve sömürüsüz bir toplumun onurlu kavgasını verenler engin bir güç ve iradenin yanında bazı zayıflıkları da beraberlerinde taşıyan canlı varlıklardır. Hataların nedenleri de onların bu zayıf yanlarından kaynaklanmaktadır. kendilerini bütün dünyaya "fazilet örneği"olarak göstermeye çalışanlara gelince, onlar böyle kutsal davaların uzağından bile geçmemişlerdir.

Sömürgeci-faşist cunta işbaşına geldiğinden beri, bütün kanlı operasyonlarına karşın PKK Savaşçılarının direnişleri sürüp gitti. Partinin yiğit kadro ve taraftarları PKK Hareketinin soylu direniş geleneğini bu ara dönemde de sürdürerek, Kürdistan Devrim tarihinin kanlı sayfalarına yeni kahramanlık destanları eklediler. Onlar reformizmi, teslimiyeti ve ihaneti tarihe gömerek, direniş ruhunu ve mücadele azmini toplumun bütün yurtsever sınıf ve tabakaları arasında egemen kıldılar.Sömürgeci-faşist Türk cuntası karşısında her türlü fedakârlığı göstermeye hazır, cesur, kararlı ve mutlaka mücadeleyi kazanmaya azimli olan bir halkı buldu.

Kürdistan işçileri, geçmişte olduğu gibi sömürgeci faşist Türk cuntasının uyguladığı zulüm ve vahşetin doruk noktasına çıktığı bu dönemde de yiğitçe direnmektedirler. Sınıf bilinçli işçiler Kürdistan Ulusal Bağımsızlık mücadelesinin en ön saflarında yeralmakta, bu mücadeleye önderlik etmektedirler. Saflarından birçok devrimci önder çıkaran Kürdistan işçi sınıfı üstlenen feodal eşkiya çetelerine karşı mücadelede düşmana esir düşen yoksul Kürdistan köylüleri teşkil etmektedir. İşçi sınıfının en güvenilir müttefiki olan yoksul köylülük, faşist Türk sömürgecilerine karşı mücadele bayrağını yükseltmiş ve en zor koşullar altında dahi PKK Savaşçılarını bağrına basmıştır. O devrimin temel gücü olmaya layık olduğunu kendi pratiği ile kanıtlamış ve saflarından onlarca devrimci ve yurtsever kahramanını bu kutsal davaya adamıştır.

Devrimci-yurtsever bilincin kitlelere taşıyıcıları olan Kürdistan aydınları direnmektedirler. Onlar ulusal yabancılaşma ve kişiliksizleşmenin zincirlerini paramparça etmişler ve PKK önderliğinde oluşturulan işçilerin, köylülerin devrimci blokuna katılmışlardır. Devrimci aydın gençlik kitlesinden gelen onlarca devrimci halk önderi, sömürgeci-faşist Türk devletinin kanlı terör harekâtları sırasında kendilerinden kat kat üstün düşman kuvvetlerine karşı yiğitçe çarpışarak şehit düşmüşlerdir.

Kürdistan toplumunun en çok ezilen ve horlanan, ama buna karşın ulusal onurumuzu en çok koruyan kesimi olan Kürdistan kadınları kahramanca direnmektedirler. Kürt anası düşmana karşı savaşan yiğit oğullarının hemen yanıbaşında yerini almıştır. Yiğit Kürdistan kadınları **Besey Anuş** ve **Azime Demirtaş** gibi yüce önderleri ile Kürt kadınının savaş alanındaki ustalığının destanını yazmışlardır. Bu iki ölümsüz savaşçı, Kürdistan kadını ve halkının daima şeref duyacağı, saygı ve sevgiyle anıp yaşatacağı eşsiz birer direniş örneği sunmuşlar; diğer Partili yoldaşları ile omuz omuza çarpışarak onlarla birlikte şehit olmuşlardır. **Besey Anuş** ve **Azime Demirtaş** yoldaşlar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin zaferine giden yolda daima yanacak olan birer kızıl meşaledirler.

Ulusal Kurtuluş Direniş Hareketi halk savaşçılarının döktükleri kızıl kanla bezenerek mutlaka zafer kazanacaktır. Sömürgeci-faşist Türk cuntası, bu soylu dava adamlarının uğruna can verdikleri aydınlık geleceği asla öldüremeyecektir.

Sait Şimşek gibi bir önderini sömürgeci-faşist cuntanın işkence tezgâhlarında kaybetti.

Faşist Türk sömürgecilerinin azgınlaşan saldırı harekâtlarının en büyük hedefi haline gelen yoksul Kürdistan köylüleri direnişlerini sürdürmektedirler. Sömürge zulmünün ve feodal baskı ve sömürünün girdabına düşürülen ve bir serf durumuna getirilen yoksul Kürdistan köylüleri, kendi gerçek çıkarlarının Bağımsız, Birleşmiş Demokratik bir Kürdistan'ın yaratılmasında yattığını kavramışlar ve bu uğurda savaşmak için ayağa kalkmışlardır. Bugün Diyarbakır Askeri Cezaevi başta olmak üzere Kürdistan'daki cezaevlerine doldurularak idam ve ağır hapis cezaları ile yargılanan PKK taraftarlarının önemli bir bölümünü, Türk sömürgecilerinin gönüllü uşaklığı ve ajanlığı rolünü

SONUÇ:

Yüzyılların baskı ve sömürü zincirlerinden kurtulmak isteyen Kürdistan halkı, PKK önderliğinde gelişen Direniş Hareketi ile Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinde önemli bir mesafe katetmiştir. O, bizzat kendi pratiği ile bu direnişin olumlu sonuçlar doğurduğunu görmüş, kurtuluş yolunun Direniş Savaşından geçtiğini çok iyi kavramıştır. Devrimci mücadelenin kazanımlarını yoketmek ve devrimci gelişmeyi durdurmak isteyen faşist Türk sömürgecilerinin azgın saldırı savaşına karşı, Kürdistan halkının önünde duran mücadele süreci de uzun vadeli bir Ulusal Kurtuluş Direniş Savaşı sürecidir. Işçiler, köylüler, gençler bütün devrimciler ve yurtseverler, faşist Türk sömürgecilerinin saldırı savaşına karşı çıkan dürüst ve namuslu her insan artık bir onur, şeref ve haysiyet davası haline gelen bu Direniş Savaşına hazırlanmalı, bu uğurda sonsuz bir çaba sarfetmelidir. Faşist Türk sömürgecilerinin haysiyetli hiç bir insanın kabul edemeyeceği iğrenç uygulamalarına son vermek, ancak sömürgeci ve feodal-komprador düzeni yıkıma götürecek olan böyle bir Direniş Savaşına hazırlanmak, maddi ve manevi olarak en aktif bir biçimde ona katılmak ve onu zafere kadar sürdürmekle mümkündür.

YAŞASIN ULUSAL KURTULUŞ DIRENİŞ SAVAŞI!

İSVEÇ VE DANİMARKA RADYO PROGRAMLARI...

Baştarafı S: 1'de

bölgedeki sorunları giderecek bir plan hazırlayacaklarına söz verdi. Ama bu çok ağır bir mirastır! Ve bunun daha da üzerinde bir gerçek vardır ki, Türkiye'nin Kürt bölgelerinde, hatta İran ve Irak'taki Kürt bölgelerinde merkezi hükümete karşı büyük bir düşmanlık vardır. Bu hükümetlerin hepsi de, Kürt'lerin bağımsız bir halk olarak kendi dil, okul, gazete, kitap ve hatta kendi devletlerine bile haklarının olduğunu kabul etmekte ısrar eden hükümetlerdir.

Bu ezan sesi, yazın sıcakta kavrulan, kışın ısırıcı bir soğukla kucaklaşan geri kalmış şehrin en ücra köşelerine kadar yayılmaktadır. Hatta, hapishane duvarları arkasında mahkemeleri beklemekte olan, 2000 Kürt'e kadar bile. Bir yıl önce silahlı kuvvetlerin kansız bir darbeyle yönetime el koyduğu Türkiye'de, artık toplu mahkemeler yapılıyor. Bu darbeden sonra ordu, bütün politik partileri kapattı. Bazı kaynaklara göre darbeden buyana, 30.000 kişi tutuklanmış. Şimdiye kadar yapılan mahkemelerde 65 kişi idama mahkum edilmiş, bunlardan 10'a yakını idam edilmiştir. Basın avuç içine alınmış, bütün grevler yasaklanmıştır.

Aynı zaman da ordu bir reform programını gündeme getirmiş. Oluşturulan Danışma Meclisi yeni bir anayasa üzerinde çalışmaya başlamıştır.

Generallerin dediğine göre bu demokrasiye dönüş için bir adımdır.

...Yönetim Türkiye Kürt'lerini, örneğin Ermeniler ve Yunanlılar gibi bağımsız bir azınlık görmüyorlar. Diyarbakır'da toplu mahkemelerden birinde, PKK'nin 447 üyesi bölücülük ve silahlı gruplar oluşturma suçları ile itham edilerek, yargılanıyorlar. Savcı, bunlardan 97'si için ölüm cezası istiyor. Ayrıca 2000 kişi de, mahkeme edilmeyi bekliyor. Bu bölgede toplam 7 milyon Kürt bulunmaktadır.

Sorunu bilen gözlemciler tarafından buradaki toplumsal yapı, feodal-aşiretçi bir yapı olarak değerlendirmekte ve Afrika'daki toplumsal yapıya benzetilmektedir.

Kürdistan'da batılı gezeteci olarak bulunmak çok zordur. Burada, güvenlik önlemleri çok sıkıdır. Türkiye'nin diğer bölgelerinde çok az asker bulunduğu halde, buranın hemen her yerinde sürekli asker vardır.

Türk gazeteleri sürekli bu bölgelerdeki temizlik operasyonlarından bahsetmektedir.

Buradaki insanların hiç biri ne isimlerini vermek, ne de bir açıklamada bulunmak istemiyorlar. Ama herkeste bağımsızlık arzusu olduğuna dair bir sezgi uyanıyor insanda. İran, Irak ve Türkiye'nin şatlarını dikkate alarak, bunun nasıl gerçekleşeceğini ise pratik olarak, kimse izah edemiyor.

Kürt'lere karşı açılan bu mahkeme Nisan'da başladı.

"Financial Times"den bu mahkemede bulunan bir gözlemcinin açıklamaları ise şöyle:

İşkence, baskı ve hapishane koşullarının dayanılmazlığı gibi iddialarkırk yıldan beridir Kürt bölücülerine karşı açılmış en büyük dava olan bu mahkemelerde ısrarla öne sürüldü.

Dinleyici localarında kendi milli elbiseleri içinde çoğunluğu kadınların oluşturduğu kırk kişi oturuyordu.

Hemen bunların önünde ise parmaklıklar arasında sanıklar oturmaktaydı. Sıra ile oturmuş, saçları traş edilmiş, -ki bu halleri durgunlaşmış gözleri ve zayıf yüzlerini daha da belirginleştiriyordu- Durumları ile giydikleri elbiseleri birbirleriyle tezat teşkil ediyordu.

Sanıkların hemen hemen beşte biri, hem mahkemeyi redettiler. Hem de gördükleri işkencelerden ötürü mahkemeyi protesto ettiler. 20 yaşında bir genç -ki ayakta zor durabiliyordu- Son üç aydır işkence altında olduklarını söyledi.Ve biz yorgunuz, açız, susuzuz ve yürüyemez haldeyiz dedi.

PKK Hareketi yaklaşık olarak ETA'nın askeri kanadına benzetilmektedir."

MAHKEME TUTANAKLARINDAN PKK DAVASI

Baştarafı S: 4'de

toplum vardır, biz marksizmi toplumlara uygulamak istedik, benim düşünceme göre böyle, o arkadaşlarda öyle idi, tartıştığım insanlar. Tüm toplumları kurtarıyorsa marksizm, Kürdistan toplumuna da uygulanabilir. Kürt toplumuna değil,Kürdistan toplumuna uygulanabilir. Ki ayrıca şu da vardı, Dünya çapında ulusal kurtuluş hareketleri yükseliyor; Vietnam devriminin zaferi var, Kamboçya, Laos devrimlerinin zaferi var, gençlik anti-emperyalist mücadeleye yönelmiş Türkiye'de. Biz de o şeyin etkisindeyiz. Angola, Mozambik, Gine'de mücadeleler var. Ulusal Kurtuluş hareketlerinin zaferi var. Filistin devrimi var, yakın etkileniyoruz ve bunlar bizi anti-emperyalist mücadelenin sorunlarını tartışmaya itiyor. O zaman Orta Doğuda halklar mozayik gibi kaynaşmış; Kürt'ler,Türk'ler, Araplar, Farslar ve öyle ki, Orta Doğu emperyalizmin, emperyalist sistemin em büyük yedek gücü. Buradan, Orta Doğudan emperyalizmi kovup, Avrupaya sıkışıp kalacak ve Avrupa'da onu da yenmek mümkün. Petrolü ile tüm insan gücü kaynaklarıyla burada, üstelik, Orta Doğunun sayasal haritası emperyalizm tarafından çizilmiş. Emperyalizmin, işbirlikçi burjuvaları, feodaller ve komprador burjuvalar tarafından çizilmiş bir siyasal harita. Böyle bir siyasal haritayı anti-emperyalist olarak etmem mümkün değil benim. Kabul edemem. Ben halkların öz iradeleriyle çizilmiş siyasal haritalardan yanayım. Ve zaten halkların mücadeleleri de bu gün de gösterdiği gibi, yani dünya çapında görüldüğü gibi, kendi öz iradeleriyle kuruluyorlar. Yani, çizilmiş siyasal haritalar değişiyor dünya çapında. Afrika'da değişiyor. Güneydoğu Asya'da değişti. Asya'da değişti, Latin Amerika'da değişiyor. Afrika'da değişiyor. Orta Doğudaki emperyalizme karşı mücadelenin genel sorunlarını tartışırken, Kürt toplumu da var. Ben üniversiteye geldiğim zaman Kürtlerin varlığından haberim bile yoktu. Üniversite yıllarında ben baktım Kürtçe falan konuşuyorlar. "Evet biz Kürdüz" falan diyorlar, baktım bunlar Türkçe değil, Kürtçe konuşuyorlar. Bense Türkiye'nin sorunlarını çözmekten yana mücadele etmek istiyorum, o zaman Türkiye'nin sorunlarını incelemem gerekir. Türkiye'yi bilmem tanımam gerekiyor. Türkiye'de hüküm süren ekonomik yapıyı, siyasal yapıyı tanımam gerekiyor. O zaman ben de Kürt'leri ve Kürdistan'ı da tanımaya çalıştım. Baktım ki, bir toplum var. Böyle bir topluma kapitalizm biraz girmiş. Proleterleşme var, sınıflaşma var, o zaman ulustur böyle bir toplum. Böyledir dünya çapında; kapitalizm biraz girmişse ve sınıflaşma varsa o toplumda farklı modern sınıflar anlamında bapılaşma varsa, modern sınıflar varsa, o toplum, böyle bir toplum ulustur o zaman. Tarihsel olarakta Kürdistan'ın teşşekkülü var. Kürdistan tarihini, Kürt'lerin tarihini incelememiz gerekiyor, evet birazda Kürtlerin tarihini bulabildiğimiz imkanlar ölçüsünde inceledik, inceledim, incelemeye çalıştım. Ve 1976 yıllarında ben bu harekete katıldım. kesin olarak katılmaya karar verdim, önceden tanıyordum, 1974 yıllarından beri tartışıyorum; ama 1976 yıllarından itibaren bu harekete katılmaya kesin karar verdim.

DURUŞMA HAKİMİ- İlk görevi nasıl aldınız, ne gibi faaliyetlerde bulundunuz.

SANIK- Bu iddianameyi yazanlar kendi mantık silsilelerini bile kuramamışlar. Kendi mantık silsileleri içinde bile çelişki halindedir.

DURUŞMA HAKİMİ- İddianameye cevap ver; fakat silsilesini, falan karıştırma. Bu, elindeki iddianamedir. Biz seni nasıl dinliyoruz mahkeme heyeti olarak, sende bazı şeylere riayet etmek mecburiyetindesin. Silsine, bağ falan karıştırma. Siz beğenmediğiniz taraflarını cevaplar, izah edersiniz; ama "silsile kuramamış", falan diye değil.

SANIK- Ona cevap veriyorum zaten. "başlangıçta kurucu durumunda olan bu sanıklar" ki benimde ismim var, örgütte kurucu durumunda diyor...

DURUŞMA HAKİMİ- Biz de seni dinliyoruz işte şu şekilde anlatın.

SANIK- Bu, örgüt değil yani, kurucu da değiliz, ben de değilim.

DURUŞMA HAKİMİ- Siz izah ediyorsunuz, dinliyoruz; ama "kuramamışlar" bilmem ne meselesine girme.

SANIK- Iddianame "bu sanıklar, kendi fikirlerine henüz teşkilatlanmamış örgütün fikirleri doğrultusunda" diyor. Yani teşkilatlanmamış bir şey varsa örgütte yok zaten. Yani 1974 yıllarında örgüt yok, örgüt kurulmamış. Zaten bunun programı, tüzüğü, bir de iç çalışması, organizesi de gösterilemez yani.

Bir de Apo ve Apoculuk sorunu var. Bu hareketin şeyi olduğum için onu da anlatacağım: Apo ve UKO. Bu hareket ne Apocu terimini, ne de UKO.(Ulusal Kurtuluş Ordusu) ne de iddia edildiği gibi bildirilerin altına Ulusal Kurtuluş Ordusu imzası atılmış. Ben hiç görmedim. Bildirileri okuyordum, geliyordu, yazılan bu bildirileri ben de bazen okuyordum. Ama, Ulusal Kurtuluş Ordusu şeyinde bir bildiri görmedim. Böyle bir örgütte yok. Bu daha çok, bu haraketi karalamak için uydurulmuştur. Çünkü gelişti bu hareket, hemen gelişiyordu. Bir yere birisi gidiyordu, biraz propaganda yapıyordu, bir bakıyorduk bütün gençlik bizden yana olmuş, tüm köylük bizden yana olmuş. O zaman bu hareketi sevmeyenler, hareketi karalamak, çamur atmak için böyle bir isim uydurdular. Apoculukta zaten bizi tek kişiye bağlı göstermek gibi bir şeydi. Halbuki biz bir insana falan bağlı değiliz. Abdullah yoksa, bu hareket yoktur diye bir şey yoktur. Abdullah'ın kendisi de bu hareketin bir insanıdır. Durum budur. Böyle bir şey de yok. Ayrıca, bu iddianamede öyle bir genel görünüm var ki, sanki biz halkı zorla bu harekete sokmuşuz. Gönüllü idiler. Marksizmde de öyle bir şey yok zaten, devrimciliğimizde bunu gerektirir bizim. Biz kimseyi zorlamadık. Burada bazıları tanık diye çıkartılıp diyorki, bana silah çekti falan veyahut şu oldu, bu oldu. Hayır. Böyle bir şey yok. Biz kimseden ne zorla para istedik, ne zorla şunu yap dedik, ne de zorla sen bu hareketten olacaksın dedik. Zorla bir insanı bizimle beraber çalıştırmak mümkün değil; ama biz ikna ettik, ikna etmeye çalıştık. 3 saatte ikna ediyorsak 3 saatte, 300 saatte ikna edilmesi gerekiyorsa bir insanın üçyüz saat uğraştık. Yani, insanlarla uğraşıyorduk. İnsanların bizimle beraber hareket etmesi için uğraşıyorduk, benim de uğraştığım bir alan.

DURUŞMA HAKİMİ- Kürdistanla nereyi kastediyorsunuz?

SANIK- Bunu da izah edelim.

Şimdi bir ulusun sınırlarının oluşması, dil alanları ile mümkün. Dilin yayılma alanıyla mümkün. Normali budur dünya yüzünde. Bilimsel olarakta böyledir. Avrupa'da ulusal devletler oluşurken yayılmış olduğu dil alanları üzerinde oluşmuştur. Ama öyle ki dünya çapında bugün durum emperyalizm var olduğu için eşitsizlik var, ulusal devletlerin sınırları da eşitsiz. Yani siyasal sınırlar eşitsiz bir şekilde çizilmiş. Ama doğal anlamda bir ülkenin sınırları yayılan dil alanlarıyla ölçülür. Dilin yayılmış olduğu alan o ulusun da sınırlarını, ülkenin sınırlarını teşkil eder. Ama siyasal sınır farklı olabilir. Eğer sömürgeci bir devletse devlet, siyasal sınırı çok, daha büyük olabilir. Bir devlet bir ulus güçsüzse bir başka ulusun burjuvazisi, hakim sınıfları tarafından eziliyorsa, o şey yapabilir. Kaldı ki Türk'ler de Kürt'leri ezmiyor, yani Kürdistan'a egemen olan güç Türk burjuvazisidir. Türk halkı değil Türk halkının ve Türk emekçi sınıfının hiç bir çıkarı yoktur, Kürdistan'dan. Sömürge statüsünde tutulmasında hiç bir çıkarımız yok, biz yoksulların hiç bir çıkarı yoktur. Hatta zararımız var, çünkü Kürdistan insanının emeği ve yeraltı servetleri Türkiye'ye geldiği zaman bizim sınıf düşmanlarımız çok güçleniyor, çok güçlendikleri için hatta buradan götürülen insanlar bizim fabrikalarda çalışıyoruz biz işçiler, bunlar yedek işçi ordusunu oluşturuyor, daha ucuza çalışıyorlar, bizi patronlar işten atıyor, Türkiye'de. Bizim hiç çıkarımız yok zararımız var. Durum budur. Onun için de ulusal kurtuluş, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ile Türkiye devrimci hareketi arasındaki bağ var. Ben bu bağa da inandığım için bu iki halkın kardeşliğine de inandığım; için ama hakim sınıflarsız, ikisinin de hakim sınıfı yok edilecek, ondan sonra bu iki halkın birleşmesi de mümkün özgürlük şartlarında. Hatta ben Orta Doğu da daha büyük devletlerden yanayım. Ama eşit ve özgür temellerde daha büyük devletlerden yanayım. Burjuva sınıflarsız, hakim sınıflarsız feodal, kompradorlarsız büyük devletler

DURUŞMA HAKİMİ- Ben size bir soru sordum Kürdistan'la nereyi kastediyorsunuz dedim, siz de "dille" dediniz. Kürdistan tarihini incelediğini söyledin, bu dil nerelerde konuşuluyor.

SANIK- Kürt dilinin yayılma alanı Kürdistan'ın kesin sınırıdır.

DURUŞMA HAKİMİ- Neresi burası?

SANIK- Burası Antep'i içine alır, Maraş'ı içine alır, Sivas'ın bir kısmını oradan Erzurum, Kars'ın bir kısmı ile Türkiye bölümü ile ilgili şeyi böyledir. Bu dilin yayılma alanı burasıdır. Doğal olarak.

DURUŞMA HAKİMİ- Siz dilci olarak buraları gezdiniz, dil alanında inceleme yaptınız, dilin yapısı hakkında?

SANIK- Şimdi öyle bir durum var ki, bir dil resmi bir dil varsa olmazsa gelişmesi mümkün değil. Dilin gelişmesi mümkün değil resmi alfabesiz.

DURUŞMA HAKİMİ- Dil hususunda hiç inceleme yaptınızmı siz?

SANIK- Çok az. kendim bir dilci olmadığım için ben bir devrimci olduğum için...

DURUŞMA HAKİMİ- Çok az bir inceleme yaptığınızagöre, bu dil hususunda, dilin yayılma alanı ile ülkenin yayılma alanı hakkında nasıl bağıntı kurabiliyorsunuz?.

SANIK- Şimdi bu bilimsel olarak böyledir. Bir dilin...

DURUŞMA HAKİMİ- Hayır, bilimsel olarak araştırma yaptım diyorsunuz, ondan sonra dile göre ülke sınır çiziyorsunuz.

SANIK- Bu dili araştırma yapmana gerek yok. Dilin gramer yapısını, sentaksı, şusunu, busunu incelememize gerek yok. Sadece ve sadece ülkeler dilin yayılma alanına göre tespit edilir. Budur benim bilimsel olarak kastettiğim. Ulusal devletler Avrupa'da oluşurken, Fransız ulusu Fransız dilinin yayıldığı alanlar üzerinde oluşturulmuştur.

DEVAM EDECEK

Filistin Devrimi Ortadoğu Devrimine...

Baştarfı S : 18'de

hareketlerinin çabalarıyla, komünist ve demokratik partilerle, gelişmiş ülkelerdeki işçi sınıfıyla ve başında Sovyetler Birliği'nin bulunduğu sosyalist sistemle kaynaşmanın ve ortak düşmana karşı ortak mücadele vermenin zorunluluğunu görmektedir.

İki şeyi çok iyi bilmemiz gerekmektedir. Birincisi, düşman kampı hangisidir. İkincisi, dost kamp hangisidir. Ortak mücadele temelinde savaşanlar dost kampı oluşturmaktadır. Bu kampta;geçici çelişkilerin olmasına rağmen ilişkilerimizi kurmalıyız. Yani, devrimci güçler ortak mücadelede yerini almalıdır. Devrimci güçler sosyalist sistem, dünya kurtuluş hareketleri ve ileri ülkelerdeki işçi sınıfı hareketlerinden oluşmaktadır. Bunlar ortak mücadelelerini yoğunlaştırmalıdırlar. Diğer bir konu da; Filistin Devrimi dahil hangi kurtuluş hareketi zafere ulaşmak istiyorsa;sosyal kurtuluş ile ulusal kurtuluşu biribirine bağlamalıdır, inancındayız. Emperyalizm çağında hiçbir devrim, ulusal muhteva ile sosyal muhtevayı biribirine bağlamadan zafere ulaşamaz. Bunun diğer bir ifadesi olarak da şunu diyebilirizki, kurtuluş hareketlerine emekçi halk sınıflarından işçi sınıfı ve onun müttefikleri önderlik etmelidir. Gerçekler de,ispatlamıştır ki; burjuvazinin önderliğindeki hareketler, sıkıştığı anda düşmana taviz vermekte ve mücadeleyi sonuna kadar götürememektedir. Bu nedenle de kurtuluş hareketlerindeki önderlik emekçi halk kitlelerinin olmalıdır. Çünkü mücadeleyi sonuna kadar götürmeye, ülkelerinin ulusal ve sosyal kurtuluşunu sağlamaya ve sosyalizmi inşa etmeye yalnızca bu güçler yeteneklidir.

Bu iki konunun,netliğe kavuşturulması beni temel anlamda ilgilendirmektedir. Kurtuluş hareketleri arasında bağ kurulması gerektiğini söylediğimizde, bu düşman kampın saldırılarına karşı pratiğin ifadesi olan siyasi, askeri, basım, mali vb. her türlü desteği kapsamaktadır. Filistin Devriminin, bu çizgide olduğuna ve belli güçlerle birlik ilişkilerinde bulunduğuna inanıyoruz.

Serxwebûn- *Önderi bulunduğunuz Filistin mücadele cephesinin, geçmiş ve günümüzdeki mücadelesi, Filistin Devrimine bakış açısı ve hareketinizin bugünkü durumu hakkında kısaca bilgi verirmisiniz?*

Dr. Semir Ğoşe- Biz, Filistin halk mücadele cephesi olarak,1967'de Haziran savaşından sonra ve işgale karşı direnmede, işgal altındaki Filistin'de, Filistin halkının evlatları arasında doğduk. FKÖ çerçevesinde mücadele eden örgütlerden birisiyiz. Örgütümüz etrafına,işgal altındaki yörelerde bulunan Filistin'e, komşu ülkelere göç eden ve Arap ülkelerinde yerleşmiş bulunan halkımızı topladı ve örgütledi. Dünya üzerindeki tüm Filistin halk toplulukları arasında örgütlenmesini ve çalışmalarını genişletti.

Biz,F.H.M.C olarak,başta silahlı mücadele olmak üzere,tüm mücadele biçimlerinin yürütülmesinin gerekliliğine olan inancımızı belirtiriz. Düşmana ve onun askeri stratejisine karşı,silahlı mücadele ile birlikte uzun süreli bir halk kurtuluş savaşı,Filistini kurtuluşa götürebilir. Biz, F.H.M.C olarak, tüm Filistin topraklarını kurtarma ve işgal altındaki Filistin toprakları üzerinde demokratik bir devlet kurmak için mücadele etmekteyiz. Biz, Arap kurtuluş hareketi ile ortak mücadele temelinde, emperyalizm, siyonizm ve yerli gericiliğin planlarını boşa çıkartmak için mücadele ediyoruz. İlerici bir öze sahip Arap Birliğinin yaratılmasını, birleşik ve sosyalist bir devlet kurulmasını istiyoruz. Diğer yandan F.H.M.C olarak biz, emperyalizme karşı her düzeyde mücadele vermemiz gerektiğine inanıyoruz. Bu nedenle Mücadelemiz, dünya mücadelelerinin bir parçasıdır.

Yine F.H.M.C, dünya kurtuluş hareketlerinin bir parçası olarak diğer halklarla birlikte mücadele etmektedir. Yani, mücadelesi enternasyonalist düzeyde emperyalizma karşı verilen bir mücadeledir. Mücadelemiz, Filistin Devriminin Arap ulusal hareketinin ve emperyalizme karşı enternasyonalist mücadelelerin bir parçasıdır.

F.H.M.C, ulusal ve demokratik bir örgüt olarak, işçi, yoksul köylü, devrimci aydınlar ve yurtseverleri içine almaktadır. Biz, ulusal ve sosyal kurtuluşu sağlayabilmek için, işçi sınıfı çizgisi olan Marksizm-Leninizm ve bilimsel sosyalizmin fikirlerini pratiğimize temel olarak almaktayız. Eminiz ki; çağımızda ulusal ve sosyal kurtuluş birbirinden bağımsız olarak ele alınamaz. Bundan dolayı, ulusal demokratik devrimin görevlerinin yerine getirilebilmesi için,devrimci hareketlerin önderliğinin emekçi halk sınıflarının elinde olması gerekir.

Günümüzde baş çelişkimiz,emperyalizm ve siyonizmledir. Biz, vatanımız Filistinin kurtuluşunu istemekle ilerici öze hizmet eden bir planı ele almış oluyoruz. Mücadele Cephesi olarak biz, yahudilere insan ve din olarak karşı değiliz; ırkçı ve dünya emperyalizmine bir uzuv (organ) olarak bağlı bulunan siyonist harekete karşıyız. Filistin, kurtuluşuna kavuşup, demokratik bir devlet kurulduğu zaman, bu demokratik Filistin devletinde, din ve milliyet ayrımı kalmayacaktır.

Kazanım ve çalışmalarımız Filistin Devriminin kazanım ve çabalarının bir parçasıdır. Mücadelemiz, Filistin Devriminin diğer örgütlerinin mücadeleleriyle bir bütündür. Mücadelelerimiz, hepimizin isteğini gerçekleştirmeye hizmet etmektedir. F.K.Ö, Filistin devrimi ve Filistin halkına kazanç sağlamaktadır.

F.H.M.C olarak, daha önceki soruları cevaplandırırken de söylediğimiz gibi; düşman kampına karşı dost kampta bulunanlar birleşmeden, ve yine,sosyalist sistemle mücadele birliği yükseltilmeden, dünya ve Arap kurtuluş hareketlerinin temsilcileri ile kaynaşma sağlanmadan zafer kazanmanın olanaksız olduğunu belirtiyoruz. Kısaca diyoruz ki; F.H.M.C, Filistin Devriminin örgütlerinden birisi olup, Filistin, Arap ülkeleri ve dünya düzeyinde mücadele etmektedir.

Serxwebûn- *Bildiğiniz gibi bugün Türkiye Kürdistan'ında halkımız, emperyalizmin kuklası faşist Türk sömürgeciliğine karşı, bir bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yürütmektedir. Bu mücadele ve onun etkin ve önder bir gücü olması nedeniyle, PKK hakkındaki görüşleriniz nelerdir?*

Dr. Semir Ğoşe- Biz, Kürdistan İşçi Partisindeki Arkadaşların Mücadelesiyle gurur duymaktayız. Liderleri, kadroları ve taraftarlarıyla doğrudan ilişkilerimizde; devrimci cesaret ve devrimci Partilinin tüm özelliklerine sahip olduklarını, yalnızca silah değil, aynı zamanda güçlü düşünceler de taşıdıklarına tanık olduk. Biz, hangi devrimci güç; silah ve düşünceyle silahlanırsa, zafere ulaşacağı inancındayız. PKK ile yaptığımız görüşmelerden edindiğimiz izlenimlere göre,üzerinde yürüdüğü çizginin doğru bir çizgi olduğu inancındayız. Gördüğümüz kadarıyla PKK'li Arkadaşların, yalnızca mücadelelerini yükseltmekle yetinmeyip, Türkiye'deki faşist diktatörlüğe karşı, tüm parti ve devrimci güçlerle birlikte ilerici bir cephe kurarak ortak mücadele verme azminde olduklarına da tanık olduk. Bu özellikler, ancak genel ve ortak çıkarları her şeyin üstünde tutan devrimci mücadeleciler de bulunmaktadır. Emperyalizme bağımlı hain Türk rejimini yıkmak için,tüm güçleri bağrında toplayan geniş bir cephenin kurulması yolundaki mücadelede PKK'li arkadaşlara belirgin bir rol düştüğü inancındayız. Arkadaşlar, Tüm dünyadaki kurtuluş hareketleriyle ve onun bir parçası olan Filistin devrimiyle birliğin güçlendirilmesinin zorunluluğu ve günümüzde bunalım içindeki gericilik durumunu koruyabilmek için emperyalist orduları ve filoları yardıma çağırdığından, tek başına hiçbir kurtuluş hareketinin zaferi koruyamayacağı şeklinde bir anlayışla hareket etmektedirler. Dünyadaki hiçbir kurtuluş hareketi yalnız kendi gücüne güvenemez. Bundan dolayı,kendi ulusal kurtuluş mücadelesine destek sağlayabilmek amacıyla diğer ulusal kurtuluş hareketleriyle ilişkiler geliştirmesi gerektiği inancındayız. Aksi halde dünya ve ulusal alanda verdiğimiz mücadeleler çelişki arzeder.

PKK önder, kadro ve taraftarlarıyla yaptığımız görüşmelerde ulusal bir anlayışla değil, enternasyonalist bir anlayışla mücadele ettiklerini gördük. Bizim nazarımızda bu özel bir meziyettir.

Serxwebûn- *Son olarak gazetemiz aracılığıyla, ülkemizin devrimci, demokratik kamuoyununa iletmek istediğiniz bir mesajınız var mıdır?*

Dr. Semir Ğoşe- Kendi adıma, F.H.M.C ve mücadele eden Filistin halkı adına,hakları için mücadele eden Kürdistan halkına ve diğer bütün halklara yoldaşlık selamlarımızı ve emperyalizm, siyonizm ve gericiliğe karşı mücadelelerinde başarı dileklerimizi iletiriz. Tutuklu ve şehitlerinizin ailelerine selam ve takdirlerimizi sunuyoruz. Mücadele yolunda şehit edilenlerin ve tutuklananların mücadeleleri boşa gitmeyecek ve uğrunda mücadele ettikleri dava, gelecekte, mücadele eden halkların doğuşunda gerçekleşecektir. Ulusal ve sosyal kurtuluşu amaçlayan bu davanın zaferine, mutlak bir güvenim var. Zafer yolunda verdiğimiz değerler kesinlikle, mücadele eden dünya ezilen halklarının ve halklarımızın çıkarları uğrunadır. Kurtuluşumuzu ve zaferimizi kazanmak için emperyalizmin ve siyonizmin komplolarını boşa çıkarma yolunda, tüm azmimiz ve gücümüzle F.H.M.C'si olarak, Filistin Devrimi uğruna mücadelemizi sürdüreceğimize dair halkımıza,halkınıza ve dünyadaki tüm mücadeleci halklara yeminimizi yineliyoruz. Zaferimizin zaferiniz, zaferinizin zaferimiz ve mücadele eden tüm halkların zaferi olduğunu belirtmek isteriz.

Sizi selamlıyoruz. PKK'li arkadaşlara ve Kürdistan'daki tüm kurtuluşçu güçlere temennimiz: ZAFER!

* * *

Sömürgeci-Faşist Cuntanın Yeni Bir Çıkmazı

Baştarafı S: 3'de

bu partilerin dayandığı sosyal sınıfların varlığına son verememiştir. Kaldıki feshedilmiş olsalar bile, bu partilerin pratikteki örgütlenmeleri tamamen dağıtılamamıştır. Bu sınıflar herşeye rağmen örgütlenmelerini koruyabilmişlerdir.

Sömürgeci-faşist cuntanın uyguladığı ekonomi-politikanın yalnızca en gerici işbirlikçi tekel gruplarının çıkarlarına hizmet ettiği için, küçük-burjuva ve orta sınıfları karşısına almış ve onları hergün biraz daha iflasın ve yoksulluğun eşiğine getirerek, proletaryanın saflarına katılmaya zorlamıştır. Bu nedenle, burjuvazinin çeşitli katmanları ile tekelci büyük sermaye sahipleri arasındaki çelişkiler, hergün biraz daha derinleşmekte ve giderek patlama noktasına yaklaşmaktadır.

Ayrıca burjuvazinin bu kesimlerinin çeşitli Avrupa ülkelerinin burjuvazisiyle sürekli ilişki içinde bulunmaları da, faşist-cuntayı zor durumda bırakan diğer önemli bir etkendir. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi,ABD emperyalizmi ile sıkı ilişkiler içinde olmasına ve faşist cunta ABD emperyalizmi tarafından desteklenmesine karşılık, Türk orta ve küçük burjuvazisi, Avrupa emperyalizmine dayanmak istemektedir. Avrupa emperyalizmi ise, ABD'nin bölgede askeri rejimleri sürekli bir araç olarak almasına karşı çıkmakta ve başka yollarında denenmesi gerektiğini söylemektedir. Bu durum da,iki emperyalist güç arasında celişkilere yolaçmaktadır.

Devrimin faşist diktatörlük karşısında tek alternatif durumunda gelmesi Avrupa emperyalistlerinin de işine gelmemektedir. Onlar, herşeyden önce, küçük-burjuva ve orta sınıf hareketlerinin proletarya önderliğindeki devrimci mücadelenin yedek gücü haline gelmesini kendi çıkarlarına vurulmuş büyük bir darbe olarak gördükleri için, faşist rejimin yumuşatılması demek olan "demokrasiye dönüşü" istemektedirler. Bir yandan böyle bir nedenden dolayı, öte yandan kendi kamuoylarının artan zorlaması sonucunda, bazı Avrupa ülkeleri, faşist cuntaya karşı ekonomik ve askeri ambargo uygulama girişiminde bulunmuşlardır. Bu yolla onlar, askeri-faşist cuntanın küçük-burjuva ve orta sınıflar üzerindeki baskısını azaltmasını istemekte ve bu sınıfları güçlendirerek kendi dayanakları haline getirmeye çalışmaktadırlar. İşte bir yandan içerdeki sosyal sınıfların dayatmaları, öte yandan, Avrupa ülkelerinin yoğun tepkileri sonucundadır ki, askeri-faşist cunta, siyasal faaliyetlere ilişkin olarak aldığı yeni kararla geçmişte aldığı kararını biraz daha "yumuşatma" yoluna gitmiştir.

Kısacası, dünün sivil iktidarlarının elinde olduğu gibi bugünün, faşist cuntasının yönetiminde de sömürgeci Türk devletinin gelip dayandığı nokta yine tam bir siyasal çıkmazdır. Sömürgeci Türk devletinin bu çıkmazının nerelere kadar varacağını önümüzdeki günler ve gelişmeler gösterecektir.

* * *

DÜZELTME

Geçen sayımızda "Faşizme Karşı Birleşik Cephe Sorunu Üzerine" yazının "Soruna Yaklaşım Nasıl Olmalı?" bölümünün son paragrafındaki üçüncü satır.eksik yazılmış, doğrusu şöyledir:

....ve geleceği" konularını incelemeden biz, burada, kurumlaştırılmak....

Düzeltiriz

Faşizme Karşı Birleşik

Baştarafı Geçen Sayıda

Kemalist diktatörlük döneminde, demokrasi sorununda olduğu gibi, ulusal sorunun çözümünde de klâsik burjuva biçimlerinin uygulandığını görmekteyiz. Diğer yandan Kürdistan'da aşiretçi-feodal yapının çok güçlü olması, Kürt ulusal sorununu, bu çağdışı aşiretçi-feodal güçlerin çıkarları düzeyine indirmiş, ve bu durum Kürt ulusal sorunu açısından başka bir olumsuz yan oluşturmuştur. Türkiye'de işçi sınıfının zayıf olması ve köylülükle ittifak kurarak demokratik devrime sahip çıkamaması, burjuvazinin toprak ağalarıyla ittifak kurarak demokrasi ve ulusal sorunda anti-demokratik ve baskıcı çözüm yöntemini gündeme getirmesi sonucunu doğurmuştur. Kürdistan'da topluma egemen olan aşiretçi-feodal yapı bu dönemde ulusal sorunun çözümünde sürekli bir engel olabilmiştir. Aşiretçi-feodal önderlik, ulusal sorun karşısında çağ dışı bir güç olması itibarıyla ayaklanmalarının yenilgisinin en önemli iç nedenini oluşturmuş, bunların toplum üzerindeki egemenliği ulusal sorunun çözümünde büyük çıkarları olan köylülüğün güçlü bir önderliğe kavuşmamasına yolaçmış, dolayısıyla Kürt halkı, ulusal baskı ve sömürü karşısında savunmasız, öndersiz ve her türlü baskı ve sömürüye açık bir durumda kalmıştır.

Türkiye'de 1940'lardan sonra ortaya çıkan hakim sınıflar arasındaki bileşim değişikliği etkisini Kürdistan'da da göstermiş, Kürt toprak ağalarının ve aşiret reislerinin çıkarları 1950'ler sonrasında belli ölçüde devlet tarafından garanti altına alınmış, bunun karşılığında Kürt toprak ağaları ve aşiret reisleri özellikle teslimiyet ve ulusal çıkarların inkârı temelinde Türk burjuvazisiylen birleşmiş ve onun içerisinde erimiştir. Böylece, Bir yandan hakim sınıfların teslimiyeti ve ihaneti kabul etmesi,diğer yandan köylülüğe önderlik edecek bir işçi sınıfının gelişmemesi sonucunda Kürt ulusal sorunu, otuz yıl gibi uzun bir süre öndersiz ve yönetimsiz uykuda kalmıştır. Bu uzun süre boyunca Kürdistan'da, Türk ulusal baskı sistemi kurumlaşmış, ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, ulusal, kültürel ve her alanda Türk sömürgeciliği sürekli gelişmiştir.

Bütün bunlara birde, Türkiye'nin ekonomisinde ve devlet yönetiminde tekelci burkjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin egemenliğinin gelişmesi ve emperyalizme bağımlılık eklenirse, demokrasi sorununda olduğu gibi Kürt ulusal sorununun da ağırlaşacağı ve çözüm bulmak için uygun objektif koşulların oluşmasını bekleyeceği açıkça görülür.

Kürdistan'da Devrimin Objektif Koşullarının Gelişmesi

Türkiye'de uluslararası tekellerle işbirliği halinde tekelci sanayi kapitalizminin gelişmesi, 1960'lardan sonra Kürdistan'ı da belli oranda kapitalizme açabilmiştir. Türk kapitalizminin daha önceki zayıflığından ötürü Kürdistan kapitalizme açılamamış, uluslararası tekellerin dünya çapında yeni-sömürgecilik yöntemiyle kapitalizmi genişletme çabalarıyla bunlara bağımlılık temelinde Türk kapitalizminin tekelleşme çabalarına bir de Kürdistan'daki hakim sınıfların kompradorlaşmayı çıkarlarına daha uygun bulmaları eklenince, bu tarihten sonra Kürdistan'da belli bir sömürgeci kapitalist gelişme kaçınılmaz olmuştur.

Kapitalist maddi gelişme kendi sosyal yapısını da şekillendirdiğinden, bu durum objektif olarak ulusal sorunun çözümü için yeni sosyal güçlerin ortaya çıkması anlamına gelir. Kürdistan'da daha önceleri ortaya çıkmayan bu modern sosyal güçler 1960'lardan sonraki bağımlı kapitalist gelişme temelinde ortaya çıkmaya başlamış, giderek belli oranda işçi sınıfı, aydın-gençlik kesimi ve küçük-burjuvazi ortaya çıkmış ve köylülüğün eski kapalı yapısı parçalanmıştır.

Toprak ağalarının daha önceleri çeşitli aşiretsel ve dinsel bağlarla güçlü bir şekilde kendilerine bağladıkları köylülüğün üzerindeki bu çıkarcı bağların mevcut kapitalist gelişmeyle belli oranda parçalanması, çıkarları tamamen biribirine zıt olan yoksul köylülükle feodal-kompradorlar haline gelen Kürt hakim sınıfları arasındaki çelişkinin artarak açığa çıkması ve bir de bu hakim sınıfların her türlü ulusal değerlere ihanet ederek Türk burjuvazisi içinde erimeyi ve onlarla kader birliği yapmayı kabullenmesinden sonra, ulusal sorun, iç egemen sınıfların bir sorunu olmaktan çıkmış, Kürdistan'da hızlı hareketlilik kazanan geniş köylülüğe öncülük edebilecek olan işçi sınıfının ve tüm ezilen kesimlerin bir sorunu durumuna gelmiştir. Nasıl ki, Türkiye'de demokrasi sorunu, geniş işçi sınıfı, köylülük, küçük ve orta burjuvazinin bir sorunu durumuna gelmişse, Kürdistan'da da ulusal sorun, Türk sömürgeci burjuvazisi ve Kürt feodal-kompradorlarıyla derin bir ulusal ve sınıfsal çelişki içinde bulunan işçi sınıfı, köylülük ve küçük-burjuvazinin diğer kesimlerinin bir sorunu haline gelmiştir.

Objektif ortamdaki bu gelişmelere, subjektif plandaki gelişmeler eşlik etmiştir. Türkiye'de demokrasi sorununun ve çözüm yolunun ortaya konmasında olduğu gibi, Kürdistan'da da ulusal sorunun ortaya konmasında ve çözümlenmeye çalışılmasında, bu modern sınıf ve tabakaların ulusal ve sınıfsal çıkarlarını dile getiren yeni stratejik anlayışlar temelinde yeni örgütlenmeler ve mücadeleler dönemi ortaya çıkmıştır.

Nasıl ki, Türkiye'de demokrasi sorunu, klâsik burjuva demokrasisi sorunu olmaktan çıkmış, bir demokratik halk devrimi mücadelesi haline gelmişse, Kürdistan ulusal sorunu da, kazandığı bu yeni sosyal muhtevaya uygun olarak dar milliyetçi bir sorun, feodal-kompradorların çıkarlarını dile getiren ilkel milliyetçiliğin bir sorunu olmaktan çıkmış, modern sınıf ve tabakaların çıkarlarını gerçekleştirecek olan bir ulusal demokratik halk devrimi sorunu haline gelmiştir. Yine her iki sorun da, küçük-burjuva radikalizminin çözebileceği sorunlar olmaktan çıkmışlardır.

Burada şunu daha açık olarak belirtelim ki, yenisömürge durumuna gelen Türkiye'de, özellikle 27 Mayıs darbesinden sonra taban bulmaya çalışan küçük-burjuva radikalizmi önderliğinde demokrasi sorununu çözmek isteyen epeyce anlayış ortaya çıkmıştı. Bu anlayışlar, demokratik devrim sorununun doğru bir biçimde ortaya konulmasında engel teşkil eden önemli birer akım idiler ve sorunun çözümlenmemesinde sorumlulukları büyüktür. Küçük-burjuva radikalizmi, klâsik sömürgelerde devrime önderlik etme veya önemli bir rol oynama şansına sahiptir ve özellikle bu durum, Cumhuriyetin kuruluşunda bu güçlerin belli oranda bir rol oynaması biçiminde görülmüştür. Ama yeni-sömürgecilik koşullarında küçük-burjuva radikalizminin ister sivil,ister asker kanadının olsun yapabileceği hiç bir şey kalmamıştır. Türkiye'de 12 Mart ve 12 Eylül rejimleri bunu açıkça ortaya koymuştur.

Aynı biçimde Kürdistan'da da ulusal sorunu küçük-burjuva temelde çözmeye çalışan anlayışlar ortaya çıkmıştır. Türkiye'de çeşitli revizyonist ve reformist akımlarca temsil edilen bu anlayışlar, Kürdistan'da da reformist küçük-burjuva milliyetçiliği olarak kendini göstermiştir. Kürdistan'ın diğer parçalarından kaynaklanan ilkel milliyetçilikle ve Türkiye'nin çeşitli revizyonist ve reformist küçük-burjuva akımlarıyla ideolojik, politik, ve örgütsel sıkı bağlar içinde bulunan bu kesimler, Kürdistan'ın ulusal sorununun çözümünde, küçük-burjuva reformist yöntemleri ve bu yöntemler temelinde çeşitli örgüt ve mücadele biçimlerini egemen kılmaya çalışmışlardır. Bunlar, Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da ulusal sorunun çözümünü Türkiye'deki iktidar sorununun çözümlenmesinin çok önemli bir parçası olarak değil, Türkiye'de "klâsik burjuva demokrasisi"nin sınırlarının genişletilmesi çabalarında olduğu gibi, ulusal sorun konusunda da devleti daha yumuşatıcı,bu sorun karşısındaki katı şoven, baskıcı ve katliamcı tutumundan biraz uzaklaştırıcı, bazı reformlar yoluyla devletten bazı haklar koparıcı biçimde davranmışlar ve sorunu bu temelde ele almışlardır. Yine bunlar, ulusal sorunun çözümünü, işçi sınıfının ideolojik-politik-örgütsel önderliğinde ve köylülerin temel rol oynadığı bir halk savaşıyla ve bunun Türkiye'de demokratik halk devrimi için savaşan Türk işçi sınıfı, köylülüğü ve aydınlarıyla doğru bir ittifakı temelinde değil, dar milliyetçi ve reformist bir temelde ele alma, devlet meselesinin çözümünde değil bunun reformlarla yamanmasında görme, doğru devrimci bir program yerine bazı sahte reform kırıntılarıyla yetinme, devrimci örgüt ve mücadele biçimlerini bulup uygulamak yerine pasif mücadele yöntemlerini egemen kılmak isteyen dernek tipinde örgütlenmelerle çözüme varma biçiminde ele alıp halletmek istemişlerdir. Nasıl ki, Türkiye'de "klâsik burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmek" için çalışanlar demokratik halk devriminin doğru devrimci temelde gelişmesi önünde engel olmuşlarsa, tümüyle bunlarda, Kürdistan'da ulusal sorunun ulusal kurtuluş devrimiyle çözümlenmesi önünde engel olmuşlar ve Türkiye'deki küçük-burjuva revizyonist akımların Kürdistan'daki birer reformist kolu olarak çalışmışlardır. Dolayısıyla Türkiye'deki halk iktidarı savaşımının temel ve güçlü odaklarından birisi olan Kürdistan'daki devrimci potansiyel böylece çarçur edilmek istenmiş, bir de bu cepheden devrimin işlerinin zorlaştırılmasına alet olmuştur.

Halbuki 1960'lar, 1970'ler Kürdistan'ında, ulusal sorunu reformist ve milliyetçi yöntemlerle devletten bazı hakları elde etme biçiminde ele alma değil, proletarya önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temelinde mevcut iktidarı yıkma biçiminde ele alıp sorunu çözmek isteyen bir anlayışın ortaya çıkmasının ekonomik ve sosyal koşulları vardır. Ve sorunun doğru devrimci çözümü, bu doğrultuda çalışmayı zorunlu kılmaktaydı. Özellikle 1970'li yıllarda hızla faşizme doğru giden Türk burjuva iktidarına karşı ulusal sorunun devrimci bir tarzda, iktidarın devrimle değiştirilmesi meselesine bağlı kılınarak çözümlemeye çalışılması, bu doğrultuda ulusal sorun için doğru bir siyasal programın formüle edilmesi, bu programın hayata geçirilmesi için öncü proletarya partisinin yaratılması ve genelde köylülüğe dayanan doğru örgüt ve mücadele biçimlerinin uygulanmaya konulması, böylece Kürdistan'da ulusal demokratik devrimi kendi özgücüyle geliştirmeye çalışırken bunun proleter enternasyonalist bir temelde Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin çıkarlarıyla uyumlu bir çözüme götürülmesi gerektiği açık bir biçimde ortaya çıkmıştı. Bir çok akımların yanında, özellikle 1973'lerden sonra ortaya çıkan ve hızla gelişen proleter devrimci hareket, bu görevleri yerine getirmek için büyük bir çaba yürüttü ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin teori, program, strateji ve taktik konularına açıklık getirerek güçlü bir pratik mücadele geliştirdi. (Bu konular, başka yerlerde en geniş, en sistemli ve en açık bir biçimde incelendiğinden burada yeniden ele almayı gerekli görmüyoruz.)

Ama bir yandan doğru devrimci anlayış ve mücadele gelişirken, diğer yandan daha önceleri mayalanmış olan yalnış ve hatalı akımlar da ortamı bulanıklaştırmaya ve karıştırmaya devam ettiler. Türkiye'de, demokrasi meselesinde olduğu gibi, ulusal sorun konusunda da, gerek 12 Mart öncesi, gerekse 12 Eylül öncesi bir yığın yanlış görüş vardı. Kemalizmin egemen ideoloji ve politika olarak varlığını sürdürdüğü bir dönemde de bu görüşler, en çok da ulusal sorun konusunda bulanıklık, yanlışlıklar ve eksiklikler ortaya koydular. Türkiye'de demokrasi savaşımını en çok güçleştiren bir konu da, ulusal sorunun küllenmesiydi. Demokrasi savaşımının Türkiye cephesi açısından çözüme kavuşması, nasıl ki daha önce birer engel durumunda olan yanlış görüşlerle mücadele edilmesini, eski anlayışların yeniden bir gözden geçirilerek hatalı ve eksik yanların düzeltilip bir öz eleştiri süzgecinden geçirilmesini gerekli kılıyorsa, aynı şekilde Kürdistan Ulusal Demokratik Devrim savaşımının da Kürdistan cephesi açısından çözüme kavuşması, bir yandan Türkiye devrimcilerine egemen olan ulusal-sorun konusundaki eski hatalı ve eksik görüş ve davranışların yeniden gözden geçirilip bir öz eleştiri süzgecine tabi tutulması, diğer yandan Kürdistan'da da, ulusal soruna Türkiye'deki iktidar sorununun çözümlenmesinin en güçlü temel odaklarından birisi olarak görmeye ve kendi dar küçük-burjuva milliyetçi çıkarlarının çözümünde Türkiye'deki revizyonist ve reformist akımlarla ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ilkel milliyetçi hareketlerle sıkı işbirliği içinde ulusal sorunu kullanmaya çalışan küçük-burjuva reformist milliyetçi anlayışlarla mücadele edilmesini, yanlış ve hatalı akımların kendilerini sıkı bir öz eleştiri süzgecinden geçirmelerini zorunlu kılmaktadır. 12 Mart ve 12 Eylül öncelerinde Kürdistan ulusal sorununun inkâr edilmesi veya açık seçik ortaya konulmaması, daha sonra da reformist bir temelde ele alınması biçiminde ortaya çıkan yanlış anlayışlarla mücadele edilmelidir.

Kürdistan'da ulusal sorun, bir devrim sorunu olarak, Türkiye'de devrimci-demokratik halk diktatörlüğü savaşımının en önemli sorunlarından biridir. Türkiye'de devrimini geliştirip gerçekleşebilmesi için, en temel sorunlardan biri olan ulusal soruna da doğru bir yaklaşım içinde açıklık getirilmelidir. Çünkü Türkiye'de geliştirilen devrimci mücadele, en büyük ve en güçlü müttefikini Kürdistan'da bulacaktır. Mevcut devlete karşı geniş Kürdistan köylülüğünün devrimci savaş içine güçlü bir biçimde çekilmesi, burjuva devletinin yıkılıp devrimin zafer kazanmasında çok önemli bir rol oynayacaktır.

Devamı Yanda

Cephe Sorunu Üzerine

12 Eylül Faşizmi ve Kürdistan Sorunu

Emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarının ve 1970'lerden sonra çürüme ve dağılma süreci hızlanan işbirlikçi-tekelci Türk kapitalizminin yaşatılmasının bir gereği olarak ortaya çıkan 12 Eylül faşist rejimi içinde bulunulan bunalım döneminde ve bu gerekçeler daha da derinleştiğinden sürekli olmakta, Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde ekonomik ve siyasal zoru, sömürüyü sürekli geliştirmektedir.

Emperyalizme bağımlılık koşullarında büyüyen ve tekelleşen Türk burjuvazisinin, aynı dönemde Kürdistan'ı kapitalizme açması bir tesadüf değildir. Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü kaynakları, Türk kapitalizminin büyümesi ve tekelleşmesi için kullanılmıştır. Kürdistan'ın zenginlik kaynaklarını sömürerek tekelleşen Türk kapitalizmi, çöküş sürecinde, ömrünü biraz daha çok uzatabilmek için Kürdistan'ın kaynaklarına daha fazla gereksinme duymakta, bunalımını Kürdistan halkına yükleyerek kendini yaşatmak istemektedir. Bunun için, faşist rejim altında Kürdistan'da talancı kapitalizm daha çok geliştirilmeye çalışılmakta, Kürdistan'ın yer altı kaynakları, akarsuları tarımı, hayvancılığı ve ticareti üzerinde işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi daha fazla denetim kurmakta, Kürdistan'da sömürü ve soygun alabildiğince geliştirilmekte ve tüm bunlar için her türlü yöntem kullanılmaktadır. Daha bir yıl gibi kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen, tüm bu uygulamalar akılalmaz boyutlara ulaştırılmış, bu ağır sömürü, işsizlik ve yokluk altında Kürdistan halkı topyekûn olarak büyük bir açlık tehlikesi ile karşı karşıya getirilmiştir.

12 Eylül faşist rejiminin Kürdistan halk kitlelerini getirdiği bu durumda, onların kurtuluşunun tek yolu olan Ulusal Demokratik Devrim, daha da acil bir sorun haline gelmiştir. Zaten 12 Eylül faşist rejiminin tezgâhlanmasında Kürdistan'daki Ulusal Demokratik gelişmenin önemli bir payı vardır. Türk burjuvazisi, Türkiye'deki devrimci gelişmeyle birlikte Kürdistan'daki ulusal demokratik gelişmenin kendi iktidarı için teşkil ettiği büyük tehlikenin farkında olarak faşist yönetimi işbaşına getirmiştir. Türkiye Devrimci-Demokratik güçlerine, Kürdistan halkına ve onun devrimci öncüsüne karşı kanlı bir savaş sürdüren faşist yönetim, köhnemiş burjuva düzenini yaşatabilmek için Kürdistan'daki ulusal demokratik gelişmeyi tümüyle ezmek, halk kitleleri üzerinde işkence ve katliamlarla sürdürülen korkunç bir baskı rejimi kurarak Kürdistan sorununu bitirmek istemektedir. Ekonomik büyümesini olduğu gibi siyasal şekillenmesini de Kürdistan üzerinde kuran Türk burjuvazisi, ekonomik ve siyasal yaşamına son verecek olan en önemli güçlerden birinin Kürdistan halkının kurtuluş hareketi olduğunu çok iyi bilerek, varlığını sürdürebilmek için politikasının önemli bir kısmını, bu gücü ezebilmek ve bu sorunu çözebilmek üzere şekillendirmektedir. İşbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi, sınıf olarak varlığını sürdürdükçe, Kürdistan üzerindeki egemenliğinden vazgeçmeyecektir.

Bütün bunların açıkça ortaya çıkardığı gibi, Türk tekelci burjuvazisinin köhnemiş düzenini ve bu düzenin yaşatılmasının bir gerekliliği olan 12 Eylül faşizmini alaşağı edebilecek temel güçlerden biri, günümüzde en başta Kürdistan'da ortaya çıkmış bulunmaktadır. Eskiden bir türlü görülmeyen bu güç, günümüzde varlığını açık bir biçimde dosta ve düşmana kanıtlamıştır. Bundan sonra, Türkiye'de halk iktidarı sorununun çözümü açısından vazgeçilmez bir öneme, onsuz devrimin imkânsız olduğu gerçekliğine sahip olan Kürdistan ulusal devrimci potansiyelini açık bir biçimde kavramak, bu gücü, Türkiye'de faşizme karşı birleşik direniş cephesinin en temel kaldıraçlarından birisi haline getirmek gerekecektir.

Bu iki konuyu, yani Türkiye'de demokratik halk devrimi ile Kürdistan'da ulusal demokratik devrim sorununu ve bu iki devrimin çözüm yöntemlerini, bu biçimde ayrı ayrı incelemek, bunların arasındaki çok sıkı bağı daha iyi kavramak içindir. Böyle ele alış tarzı, meseleleri biribirinden kopuk, biribirlerini ilgilendirmez bir biçimde koymak değil, tam tersine bu meselelerin özgüllüklerini ortaya koyarak aynı şekilde aralarındaki çok sıkı bağlılığı görebilmek içindir.

Türk ve Kürt Hakim Sınıflarının İlişki Biçimleri

Türklerle Kürtlerin ilişkileri, uzun bir tarihi geçmişe sahiptir. Bu iki toplumun hakim sınıflarının, biribirleriyle çelişkili ve çatışmalı yaşadıkları uzun dönemler olduğu gibi, zaman zaman aralarında uzun vadeli ittifaklar kurduklarını ve tek bir devlet içinde çıkarlarını uzlaştırdıklarını da tarih bize göstermektedir.

Daha Türk boylarının Iran'a, Kürdistan'a ve Anadolu'ya geldikleri XI. yüzyıldan XV-XVI. yüzyıllara kadar, Kürdistan üzerinde, Kürt beyleriyle Türk beyleri arasında büyük bir savaşımın olduğunu görmekteyiz. Bu dönemde yerleşik bir yaşama sahip olan ve feodal toplum yapısını egemen kılmış bulunan Kürt feodal beyleri, daha geri bir yapıda bulunan Türk beyleriyle yapılan bu çatışmalarda tamamen yenilmediler. Büyük oranda güçlerini Kürdistan'da korudular. Çatışmalar yanında bazen de, Iran, Irak ve Anadolu'da kurulan Türk hanedanlarının yönettiği merkezî devletlerle işbirliği veya ittifak ettiler. Genelde Iran'da kurulan Büyük Selçuklu Devleti ve Anadolu'da kurulan Anadolu Selçuklu devleti ile Kürt Beylerinin ilişkisi böyle bir temelde oldu. Daha çok, merkezî yönetimle mahalli feodal yönetimler arasında, çeşitli çatışmalar sonucunda oluşturulan belli bir uzlaşma vardı.

Konumuzun daha çok Orta-Batı-Kuzey Kürdistan olmasından dolayı önem taşıyanı, Osmanlıların yayılış dönemindeki Türk hakim sınıflarıyla Kürt hakim sınıfları arasındaki ilişki tarzı ve bu ilişkinin dayandığı mantıktır.

Bilindiği gibi, Osmanlı Imparatorluğu Doğu'da genişlemek istediğinde, karşısında şii hanedanlarına dayalı Iran Safevi feodal devletini bulmaktaydı. Bu devlet, Doğudan Osmanlı Imparatorluğunu tehdit ediyordu. Kürdistan, yayılmak isteyen bu iki devletin arasında kalıyordu. Osmanlıların bu dönemdeki politikası, daha çok şii Safevi devletine karşı sünni Kürt beylerini tampon devletçikler biçiminde örgütlemek, onların sınırlarının doğudaki koruyucuları olarak görmek ve onlarla bu temelde bir uzlaşma sağlamak biçiminde oldu. Özellikle Yavuz'un çaldıran seferinden sonra ilişkiler bu biçimde geliştirildi ve bu politika uygulanmaya kondu. XVI. yüzyıl başlangıcından XIX. yüzyıla kadar büyük oranda Imparatorluğun Kürdistan politikası böyle oldu ve Türk hakim sınıflarının Kürt hakim sınıflarıyla ilişkileri böyle bir anlayıştan kaynaklandı. Kendi aralarında birlik olamayan, işbirlikçi bir karakter taşıyan ve büyük ölçüde sünni olan Kürt feodal beyleri, Osmanlı sultanlarının bu politikalarını çıkarlarına uygun bularak çoğunlukla benimsediler. Kürt beyleri, bu rollerinden dolayı, Imparatorluğun diğer parçalarında görülmeyen geniş bir otonomiye sahip oldular.

XIX. yüzyıldan itibaren gelişen Batı kapitalizmi karşısında gerileyen Imparatorluk, her alanda olduğu gibi Kürdistan'da da yerli otoriteyi ezmek ve bunun yerine kendi merkezi otoritesini güçlendirmek durumunda kaldı. Batı kapitalizmi karşısında aynı duruma düşen Iran Safevi devleti de bu dönemde Doğudan tehlike oluşturamadığından, Imparatorluğun, Kürt feodal beyliklerinin tamponluğuna, sınırlarını korumasına fazla ihtiyacı kalmamıştı. Bu nedenlerden dolayı, artık Kürt beylerinin bu geniş otonom durumu, merkezî Osmanlı Imparatorluğunun çıkarlarıyla bağdaşmıyordu. Osmanlı sultanlarının, bu otonomiyi ortadan kaldırma çabalarına karşı Kürt beyleri direnince, XIX. yüzyılın son çeyreğine kadar devam eden bir çatışmalar dönemi başladı. Bu çatışmalardan, Batı Avrupa devletlerinin desteğini sağlayan Osmanlı sultanları galip çıktılar. Bu dönemde Osmanlı sultanlarının Kürdistan politikası, eskinin tampon bir güç olarak kullanma ve bunun için uzlaştırmayı geliştirme yerine daha çok baskı ve zor yanı ağır basan yöntemlerle merkezî otoritelerini güçlendirmek biçiminde oldu. Ayrıca Batının meta sürümü ve bunun güvenceye kavuşturulması için de böyle bir politika gerekiyordu.

Osmanlı sultanlarının Kürdistan üzerindeki bu politikası, Abdulhamit'e kadar devam etti. 1880'lerden birinci emperyalist paylaşım savaşının sonuna kadar ki dönemde Türk hakim sınıflarının politikası, gelişen Ermeni "tehlikesine" karşı Kürt feodal beylerini yeniden örgütlemek, Kürtlerle Ermenileri biribirlerine karşı kullanarak her iki halkın da ulusal kurtuluşlarını geciktirmek biçiminde oldu. Bu dönemde Kürt feodallerine ve aşiret reislerine yeniden otonomi verilmesinin amaçları, bir yandan bunları Ermenilere karşı kullanmak, diğer yandan bunların Kürt köylülüğü üzerindeki egemenliklerini güçlendirerek bu sınıfın şahsında Kürt ulusal sorununu zorlaştırmaktır.

Kendi çıkarları için büyük bir tehlike durumuna gelen Ermeni ve Rum burjuvazisine karşı daha 1919'larda Kürt toprak ağalarının, şeyhlerinin ve aşiret reislerinin ittifakını alan Türk burjuvazisi, bu ittifak temelinde mevcut tehlikeleri bertaraf ettiği gibi, Yunan işgaline karşı Türk ulusal kurtuluşunu da başarıya götürdü. Kürt hakim sınıflarının Türk burjuvazisiyle yaptıkları bu ittifak, Türk burjuva devletinin şekillenmesinde birinci planda bir değer taşır.

Ama bu ittifak temelinde Ermeni ve Rum tehlikesi ortadan kaldırıldıktan sonra, artık Türk burjuvazisinin Kürt hakim sınıflarına ihtiyacı kalmadı. İhtiyacı kalmadığı gibi bir de Kürdistan'ın pazarı üzerinde Türk burjuvazisinin çıkarları gündeme girince, 1925'lerden sonra artık Kürt egemen sınıflarının (toprak ağaları, şeyh ve aşiret reislerinin) çıkarlarına saldırmak, bunların yerine Türk burjuvazisinin çıkarlarını egemen kılmak dönemi başladı. Türk burjuvazisi, bu dönemde ortaya çıkan ayaklanmaları katliamcı yöntemlerle bastırıp, ayaklanmalara önderlik eden Kürt egemen sınıflarını sert bir şekilde cezalandırdıktan sonra, Kürdistan'da egemen bir Kürt hakim gücünü tanımak istemediğini artık bu sınıfları tamamen kendisinin bir uşağı ve işbirlikçisi olarak da görmek istediğini, hem de bunları Kürt uşaklar ve işbirlikçiler olarak değil, düpedüz bunları Türk ulusu içinde erimiş, kendisinin her türlü ulusal ve sınıfsal değerlerini kabul etmiş ve Kürdistan'daki her türlü ulusal değerlerden bağlarını koparmış bir biçimde görmek istediğini açıkça ortaya koydu. Bu dönemde ve bu koşullarda artık Kürt hakim sınıfları için, Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki kolunu teşkil etmek, onun her türlü özümsemeci politikası ve Türk burjuva ulusçuluğu içinde yer almak ve erimek, Kürt halkının tüm ulusal değerlerine ve çıkarlarına ihanet etmek sözkonusu olmuştur. Bu politika, günümüze kadar en açık uygulamalarıyla devam edegelmiştir.

Böylece görülen şu oluyor ki, Türk burjuvazisinin iktidara gelme mücadelesinde kendileriyle ittifak ettiği Kürt hakim sınıfları, Türk burjuvazisinin kendilerini yeterince kullanıp da artık ihtiyacı kalmadıktan sonra, zorla Türk burjuva ulusal ve sınıfsal değerleri kabulettirilip asimile edilerek, Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki aşağılık işbirlikçileri ve ajanları durumuna getirilmişlerdir.

Türk burjuvazisi, Kürt ulusu için en küçük reformist bir çözümü dahi gündemine getirmediği gibi, bu konudaki en basit çıkışları bile kanla boğmaktan geri durmamıştır. Türk burjuva yönetimi altında, iki ulus arasında ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal her düzeyde bir dengesizlik ve eşitsizlik, bundan da öteye birinin imhası temelinde diğerinin gelişmesi vardır.

Açıkça görüldüğü gibi, iki milliyetten hakim sınıfların tarih boyunca iktidar için savaşımları ve uzlaşmaları olmuştur; ama tüm bu savaşım ve uzlaşmaların tamamen Türk hakim sınıflarının lehine ve ulusal açıdan da tümüyle Kürt ulusal değerlerinin imhası temelinde olduğu kesin bir gerçektir. Tarih boyunca bu böyle olduğu gibi, özellikle Cumhuriyet'in kuruluş döneminde de bu böyle olmuştur. Türk burjuvazisiyle Kürt feodal ve aşiret reislerinin oluşturdukları birlik, daha çok Ermenilere karşıdır ve bu birlik de çok kısa bir süre sonra yine Kürt hakim sınıfları aleyhine bozulmuştur. Bu durumu, "iki halkın eşitçe ve kardeşçe birliği" diye tanımlayıp ortaya koymak, düpedüz gerçekleri söylememek ve tarihi inkâr etmek demektir. Tarihin burjuvaca, şoven milliyetçi tarzda yorumlanmasıdır. Marksistler, tarihi sömürücü sınıflar açısından değil, ezilen sınıf ve halklar açısından ele alırlar. Çeşitli egemen sınıfların bir devlet içindeki çelişkili ve uzlaşmalı durumları, onların, bu devlet yönetimi altında "halklar kardeşçe yaşıyor" diye bir sonuca götürmez. Genelde sömürücü sınıfların egemenliğinde ve özelde burjuva diktatörlüğü altında, egemen olanlarla halk kesimleri kardeşçe yaşayamadığı gibi, böyle yönetimler altında halkların kardeşçe yaşaması da sözkonusu olamaz. Burjuva diktatörlüğü altında halklar her zaman birbirlerine karşı kullanılmışlar ve her zaman egemen sınıflar bu konuda en olumsuz çözümleri ortaya koymuşlardır. Türk egemen sınıflarının ve Türk burjuvazisinin yönetimi altında, bu durum tamamen, bir tarafta kendi ulusçuluğunun en şoven noktalara kadar götürülmesi, diğer tarafta ezilen ulusun toptan inkârı ve giderek imhası biçiminde olagelmiştir.

Eğer Cumhuriyet tarihi boyunca devlet bu kadar güçlü olabilmişse, CHP, DP, AP yönetimleri ve günümüzde de faşist yönetim bu kadar güçlü olabilmişse, bunda, Kürdistan halkının kendi ulusal demokratik haklarına sahip çıkmamasının rolü büyüktür. Bu

Devamı S:12'de

Faşizme Karşı Birleşik Cephe Sorunu Üzerine

anlamda, Türk halkının kendi egemen sınıflarının baskısı ve sömürüsü altında ezilmesinin en önemli bir nedeni de, Kürt halkının kendi ulusal demokratik haklarına sahip çıkamamasıdır. Marx'ın *"başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz"* şeklindeki belirlemesi, Türk halkının durumunu çok iyi açıklamaktadır.

Türk ve Kürt Halklarının İktidar İçin Ortak Mücadele Koşulları Doğmuştur

Bu konuyu açıklayabilmek için, Türk kapitalizminin yaşaması ve yıkılması açısından Kürdistan'ın önemi, Cumhuriyet'in kuruluşundan günümüze kadar geçen süreçte iki halkın ortak mücadele edebilmelerinin objektif ve subjektif koşullarının durumu konularını incelemek gerekmektedir.

Eğer Türkiye'de kapitalizm, büyük sorunlarla karşılaşmadan gelişebilmişse, bunun en önemli nedenlerinden biri, bu kapitalist gelişme için Kürdistan'ın giderek bir sömürge haline getirilmiş olmasıdır. Eğer Türk burjuvazisi, emperyalizmle bağımlı tekelci kapitalist yapıyı günümüzde halâ sürdürebiliyorsa, bunun önemli bir nedeni, yine kendi kapitalizmi için Kürdistan'ı tam bir yağma ve talan alanı halinde tutmasıdır.

Kürdistan bir sömürge alanı olarak tutuldukça, Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü zenginlikleri Türk kapitalizminin emrine direnmesiz teslim edildikçe, Kürdistan'ın bol ve ucuz emek gücü, Avrupa'dan Ortadoğu'ya kadar çeşitli ülkelerde ve Istanbul, Ankara, Izmir, Adana gibi metropol kentlerinde Türk burjuvazisinin çıkarı doğrultusunda çok ucuza satılan bir emek gücü halinde kaldıkça, Türk halkının, böyle bir kapitalizmin baskı ve sömürüsünden kurtulması son derece zordur.

Türk kapitalizmini günümüze kadar rahatlatan, onun sorunlardan kurtulmasını ve sorunlarının devrime yol açmasını sağlayan, Kürdistan'daki bu sömürü durumudur. Eğer Kürdistan, Türk burjuvazisi için böyle bir konum olmaktan çıkarsa, tersine Türk burjuvazisinin her türlü sömürgeciliğine karşı savaşan bir duruma ulaşırsa, direnen bir bölge, bir savaşım cephesi haline gelirse, Türk burjuvazisinin çok kısa sürede devrilmesi hiç de zor olmayacaktır. Kürdistan, Türk burjuvazisini ekonomiden politikaya kadar besleyen bir kaynak olmaktan çıkarsa, Türk burjuvazisinin mezara gönderilmesi son derece kolaylaşacaktır.

Nasıl ki Cumhuriyet'in kuruluşuna Kürdistan'ın teslimiyetçi yapısı ve Türk kapitalizminin gelişmesine Kürdistan'ın sömürgeleşmesi olanak hazırlamış ve böylece Türk burjuvazisinin ömrünü uzatmışsa, buna karşılık, çok güçlü bir biçimde ayağa kalkacak bir Kürdistan, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin çok hızlı bir biçimde doruğa varmasına yolaçabilecek, Türk ve Kürt halklarının ortak vuruşu Türk burjuvazisini kısa sürede yıkıma götürecektir.

Türk burjuvazisinin yaşaması ve bu burjuvaziyi yıkma mücadelesi açılarından Kürdistan'ın önemini böyle kısaca belirledikten sonra, Türk burjuvazisinin egemenliğine karşı Türk ve Kürt halklarının ortak mücadele edebilmelerinin objektif koşullarını inceliyelim.

Türk burjuva Cumhuriyeti'nin kuruluş döneminde, 1919-1925 yılları arasında, Türk halkıyla Kürt halkının iktidar için ortak savaşımının objektif koşulları yoktu. Çünkü, Türkiye'de, gelişen yabancı işgale karşı bir ulusal kurtuluş mücadelesi sözkonusuydu ve Türk ulusunun önderliğini ele geçirmiş olan Türk burjuvazisi, ulusal sorundan da yararlanarak Türk işçi ve köylülerini kendi yönetiminde ve baskı altında tutabiliyordu. Çünkü, Kürdistan'da ağır feodal yapı egemenliğini sürdürüyordu ve Kürt feodalleri, şeyhleri ve aşiret reisleri, Kürt köylülerini, feodalizmin karanlıklarından yararlanarak kendi egemenlikleri altında tutabiliyorlardı. Ve bu iki güç, Türk burjuvazisi ve toprak ağalarıyla Kürt hakim sınıfları, Türk burjuvazisi önderliğinde ittifak yaparak, Türk ve Kürt halkları üzerinde amansız baskı ve sömürü uyguluyorlardı. Kürt halkı, kendi çıkarlarına sahip çıkabilecek konumda hiç değildi; ve kendi çıkarlarına sahip çıkmak isteyen Türk işçi sınıfının bu hareketi daha nüve iken ezilerek burjuvazi tarafından baskı altına alınmıştı.

Türk kapitalizminin gelişme döneminde, 1925-1945 yılları arasında, yine iki halkın iktidar için ortak savaşımının objektif koşulları yoktu. Çünkü, Türk kapitalizmi gelişme dönemini yaşıyor, devletçilik yöntemiyle güçlü bir kapitalizm yaratılmaya çalışılıyordu. Türk toplumu yeni bir sürece girmiş, burjuvalaşma yolunda ilerliyordu; toprak ağalarıyla sıkı bir ittifak kuran ve kendi içinde ayrışması çok sınırlı olan Türk burjuvazisi, klâsik burjuva demokrasisinin zerresini bile uygulamıyor, tamamen anti-demokratik uygulamalarla Türk işçi ve köylülerini ağır baskı ve sömürü altında tutuyordu; gelişmesi zayıf olan Türk işçi sınıfı, bu ağır baskı altında kendi çıkarlarına sahip çıkamıyor ve köylülükle ittifak kuramıyordu. Çünkü, Kürdistan'da geri feodal yapı halâ yaşıyor, bu yapı altında Kürt köylülüğü kendi sınıfsal ve ulusal taleplerine sahip çıkamıyor, egemen olan Kürt feodalleri, şeyhleri ve aşiret reisleri kendi çıkarlarını korumak için Türk burjuvazisine karşı direniyor ve bu direnmede halkın ulusal taleplerini kullanarak ulusal sorunu kendi çıkarlarının aleti haline getiriyordu. Kürdistan'da egemenliğini geliştirmek isteyen Türk burjuvazisiyle, eski çıkarlarını korumak isteyen Kürt hakim sınıfları ve yabancı egemenlikten zarar gören Kürt halkı arasında süren bu çatışmalarda halkın tam bir boğazlanması sözkonusuydu.

Türk kapitalizminin büyüme sürecini yaşadığı 1945-1960 döneminde, Türkiye'de gelişmeye başlayan yeni-sömürgecilik altında burjuvazi kendi içinde çeşitli kesimlere ayrılıyor, toprak ağaları toprak kapitalistleri haline geliyor, Türk işçi ve köylüleri bu gelişme döneminde de ağır baskı ve sömürü altında tutuluyordu. Kürdistan'da ise Türk burjuvazisinin askeri ve siyasi egemenliği gelişmiş, ekonomik sömürgeciliğin gelişmesine elverişli ortam yaratılmıştı. Güçleri iyice ezilen Kürt hakim sınıfları, Türk burjuvazisinin uşakları olmaya hazır hale getirilmiş, katliamlardan geçirilen Kürt halkı iyice sindirilmişti. Türkiye'de yeni-sömürgecilik ilişkilerinin geliştiği ve Kürdistan'da kapitalizmin cılız bir biçimde daha yeni gelişmeye başladığı bu dönemde, Türk ve Kürt halklarının iktidar için ortak mücadelelerinin objektif koşulları henüz yeni gelişmeye başlamıştı ve yetersiz bir konumdaydı.

Türkiye'de emperyalizmin yeni-sömürgeciliğinin egemen olduğu, Türk kapitalizminin emperyalizme bağımlılık altında tekelleştiği ve Türk sömürgeci kapitalizminin Kürdistan'da geliştiği 1960'tan sonraki dönemde, Türk ve Kürt halklarının iktidar için ortak savaşımlarının objektif koşulları gelişti.

1960'lardan sonra tekelleşen ve 1970'ten sonra çürüme ve dağılma süreci hızlanan Türk kapitalizmi, toplumda oynayacağı rolü oynamış ve artık devrimle değiştirilmesi gereken bir yapı haline gelmiştir. Ekonomide ve devlette işbirlikçi-tekelci burjuvazinin egemenliğini kurduğu ve bu sınıfında sürekli faşizme eğilimli olduğu bu dönemde, Türkiye'de demokrasi sorununun sosyal muhtevası genişlemiş, yeni-sömürgecilik koşullarında küçük-burjuva radikalizminin de demokrasi mücadelesine önderlik etme koşulları kalmamış, Türkiye'de demokrasi sorunu bir demokratik halk devrimi sorunu haline gelmiş ve bu devrime ancak işçi sınıfının önderlik edebileceği ve halk demokrasisi mücadelesini sonuna kadar götürebileceği Açıkça ortaya çıkmıştır.

Aynı şekilde, Kürdistan'da 1960'dan sonra gelişen sömürgeci Türk kapitalizmi oynayacağı rolü oynamış ve devrimle yıkılması gereken bir yapı haline gelmiştir. Bu kapitalist gelişme ortamında, ulusal ihanet ve teslimiyet temelinde Türk burjuva yapısı içinde eriyen Kürt hakim sınıflarının bu olumsuz rollerine karşılık, toplumda modern sınıf ve tabakalar ortaya çıkmış, çeşitli tarihi ve somut nedenlerden dolayı ulusal kurtuluş sorununa ne ilkel milliyetçiliğin ne de reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin önderlik etme koşulları kalmamış, Kürdistan ulusal demokratik devrimine önderlik etme sorunu proletaryanın bir görevi haline gelmiştir.

Türkiye'de gelişen yeni-sömürgecilik, hem Türkiye'de demokrasi savaşımını bu duruma getirmiş, hem de Kürdistan'da ulusal demokratik devrimin objektif temellerini bu biçimde hazırlamıştır. Bir yandan Türkiye'de Türk burjuvazisi ile Türk emekçileri arasındaki çelişki sürekli gelişip günümüzde doruk noktasına ulaşırken, diğer yandan Kürdistan'da, Türk burjuvazisi ve onunla kader birliği eden Kürt feodal-kompradorlarıyla Kürt emekçileri arasındaki hem ulusal ve hem de sınıfsal düzeydeki çelişki derinleşip günümüzde en uç noktaya varmıştır.

Artık Türkiye'de gelişen bir kapitalizm değil, çürüme içinde olan bir kapitalizm sözkonusudur. Bu kapitalizmi, Türkiye'de demokratik halk devrimi güçlerinin savaşımıyla, Kürdistan'da ulusal demokratik devrim güçlerinin savaşımı yıkıma götürecektir. Bu yıkımı zorla engellemek isteyen 12 Eylül faşist rejimine karşı, onu devrimle yıkıp iktidara gidebilmek için, Türk ve Kürt halklarının, objektif temelleri gelişen Türkiye'de demokratik halk cephesiyle Kürdistan'da ulusal kurtuluş cephesinin anti-faşist birleşik savaşımının objektif koşulları doğmuştur. Emperyalizmle işbirliği içinde Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde amansız baskı ve sömürü uygulayan 12 Eylül faşist diktatörlüğüne karşı, ortak hedefe karşı, Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin, bu iki önemli gücün ortak saldırısının objektif temelleri oluşmuştur.

1960'lardan itibaren, gelişen bu objektif temele bağlı olarak subjektif planda da belli gelişmeler olmuş, Türkiye ve Kürdistan'da değişik halk güçlerinin çeşitli temsilcileri ortaya çıkmıştır.

1970 başlarında, örgütlenme de bazı ileri çabalar olmuşsa da, 12 Mart faşist hareketiyle bu güçler dağıtılmışlardır. Özellikle 1973'lerden sonra, Türkiye ve Kürdistan'da çeşitli sınıf ve tabakalar adına örgütlenme çalışmaları, iyice hızlılık kazanmıştır. Eskiden kalanlarıyla ve yeni oluşanlarıyla birlikte bu süreçte çok sayıda görüş, grup ve örgüt ortaya çıkmasına rağmen, bir çok nedenden ötürü Türkiye ve Kürdistan halklarının birleşik mücadelesi bir türlü yaratılamamıştır.

Olumsuzluğun en çok kaynaklandığı Türkiye cephesi açısından, bu nedenlerin en başında, bir türlü işçi sınıfının öncü partisinin yaratılamaması gelir. Çok sayıda ideolojik ve politik eğilim ve örgüt ortaya çıkmasına rağmen, bunlar sınıf temeline yeterince oturamamıştır. Sözde bu hareketlerin tümü proletarya adına hareket etmişse de, gerçekte büyük çoğunluluğunun üzerinde küçük-burjuva eğilim ana etkeni oluşturmuştur. Türkiye koşullarında gerçek halk demokrasisi savaşımının öncüsü ancak proletarya olabileceğinden, çoğunluğu küçük burjuva hareketlerden oluşan ve devrimcilerin de proletaryanın örgütlü önderliğini yeterince gerçekleştiremediği bir biçimde bulunan Türkiye devrimci-demokratik savaşımı, bu nedenlerden dolayı yapması gereken çok güçlü atılımı yeterince yapamamıştır. Bu hareketlerin büyük çoğunluğu küçük-burjuvazinin çıkarı doğrultusunda hareket etmiş, devrimci doğrultuda mücadele edenler ise ideolojik, politik ve örgütsel alanda önemli hata ve eksiklikleri bünyelerinde taşımışlardır. Işçi sınıfı hareketi içinde revizyonizm, demokrasi mücadelesi içinde reformizm ve siyasal bir temele dayanmayan ve bunun yaratılmasına hizmet etmeyen şiddet yöntemleri varlığını sürdürmüş bunların etkisi tümüyle kırılamamıştır. Reformist ve revizyonistler devlet, demokrasi ve devrim konularını sürekli çarpıtıp bulanıklaştırırken, meseleye doğru bir yaklaşım içinde bulunan devrimciler de yeterli teorik çözümler getirememişlerdir. Proletaryanın örgütlü önderliği yeterince geliştirilip mücadele içinde gerçekleştirilemediğinden, devrimci-demokratik savaşımda doğru ittifak ve cephe politikası izlenememiştir. Genel olarak sosyal-şoven anlayış hakimiyetini sürdürmüş, Kürdistan ulusal sorunu ya tümden inkâr edilmiş, ya da basit biçimlerde geçiştirilmeye çalışılmış, tekelci burjuvazinin iktidarını devrimle yıkmak ve demokratik halk diktatörlüğünü kurmak mücadelesinde Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin belirgin rolü bir türlü kavranamamıştır. Çoğunlukla hareketlerin, bu dönemde ideolojik ve politik şekillenme sürecini yaşamaları ve biribirleriyle yarış içinde olmaları da ittifak yapılmamasının bir nedeni olmuştur. Bütün bunların sonucunda, Türkiye'de halk demokrasisi güçleri bölük pörçük kalmış, Türk halkının devrimci-demokratik mücadele cephesi yaratılamamış ve yine Türk halkının iktidar savaşımında en güçlü müttefiki olan Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesiyle gereken bağı kurulamamıştır. Türkiye devrimci-demokratik güçleri, hata ve eksikliklerden kaynaklanan bu durumlarının faturasını, bir defa 12 Mart rejimi karşısında ağır kayıplar vererek ödedikleri gibi, aynı yapılarını ve eksikliklerini ciddi bir biçimde aşamayarak, ikinci defa da 12 Eylül rejimi karşısında gereken direnişi ortaya koyamayıp yine ağır kayıplarla ödemişlerdir.

Kürdistan cephesi açısından ise, bu nedenlerin başında, proletaryanın öncü hareketinin yeni doğan bir güç olması ve Kürdistan ulusal hareketi içinde reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin etkin olması gelir. Bir yandan Türkiye'deki revizyonist ve reformist hareketlerle, diğer yandan Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ilkel milliyetçilikle ilişki içinde bulunan küçük burjuva hareketler, dar milliyetçi ve reformist anlayışa sahip olduklarından, Kürdistan ulusal sorununu bir devrim sorunu olarak ele almamışlar ve Kürdistan'daki ulusal devrimci potansiyeli, Türk burjuva iktidarının devrimle devrilmesi mücadelesinin temel güçlerinden biri haline getirememişlerdir. Ayrıca Kürdistan ulusal hareketinde proletarya önderliğinin gelişmemesi için ciddi engellemeler yapmışlardır. 1973'den sonra doğan ve 1978'den sonra

Faşizme Karşı Birleşik Cephe Sorunu Üzerine

gelişen Kürdistan proletaryasının öncü hareketi, doğru bir yaklaşıma sahip olmasına rağmen, içerden reformist milliyetçi engellemeler ve dışardan ağır düşman saldırılarıyla karşılaşmış, bu koşullarda gösterebildiği çabalar ise o olumsuz ortamda yeterli sonuç vermemiştir.

Objektif temelin zorlamasına rağmen daha önceleri yaratılamamış olan iki halkın birleşik devrimci mücadelesinin yaratılması, 12 Eylül faşist yönetiminin dayatmaları karşısında çok önemli ve acil bir sorun halini almıştır. Bu objektif durum, giderek devrimci-demokratik halk diktatörlüğünün Türkiye'de gerçekleşmesine ve bu temelde ulusal sorunun devrimci bir tarzda çözümlenmesine varacak olan subjektif koşulların, iki halkın ortak mücadelesinin yaratılmasını adeta zorunlu kılmaktadır. Türkiye'de iktidar sorununun bu biçimde çözümlenmesi, yalnızca proleter enternasyonalizmi ilkesinin pratikte uygulanması açısından değil, aynı zamanda iktidar meselesinin en kolay ve en doğru çözüm yolu olması açısından da zorunludur.

Bu zorunluluk tüm devrimci-demokrat güçleri, geçmişte varolan ve halâ da varlığını sürdüren yukarda belirlediğimiz hata ve eksiklikleri hızla ortadan kaldırmaya davet etmektedir. Proletaryaya ve halklara karşı biraz sorumluluk duyan güçler, eski durumun sürüp gitmesini asla kabul edemezler. Türkiye'nin devrimci-demokrat güçleri, büyük bir sorumluluk ve ciddiyetle mevcut hata ve eksikliklerinin üzerine gitmeli, proletarya hareketinin birliği ve tüm antifaşist güçlerin birleştirilmesi meselelerini, ertelenmez ve geciktirilmez bir görev olarak çözümlemelidir. Kürdistan, Türk burjuvazisinin ve emperyalizmin yedek bir gücü halinde kaldığı müddetçe, Türk halkının yapabileceği hiç bir devrimi yoktur. Bu gerçek çok iyi bir biçimde kavranılarak, Türk halkının demokratik devrim mücadelesi, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesiyle birleştirilmelidir. Kürdistan'ın reformist küçük-burjuva güçleri, dar milliyetçi çıkarları uğruna bu birliğe artık engel olmamalıdırlar.

Türkiye ve Kürdistan halklarının iktidar için mücadelelerinin birliği, ancak somutta ifadesini, siyasal bir programı olan, bu programını hayata geçirmek için örgüt ve taktiği bulunan bir anti-faşist birleşik direniş cephesinde bulabilir.

Anti Faşist Birleşik Direniş Cephesi

Türk ulusal kurtuluşuna önderlik eden burjuvazi, toprak ağalarıyla ittifak yaparak, Türkiye'de demokratik dönüşümleri klâsik burjuva biçimiyle gerçekleştirmedi ve demokrasi sorununu çözmedi. Giderek emperyalizmle yeni-sömürgecilik ilişkilerine girdi ve bu temelde demokrasi sorunu daha da ağırlaştı. Yeni-sömürgecilik koşullarında kendi içinde ayrışan burjuvazinin büyüyüp tekelleşen kesiminin egemenliği döneminde, demokrasi sorunu proletarya önderliğinde gerçekleşebilecek demokratik halk devrimi sorunu haline gelerek sosyal muhtevası genişledi.

Kürt ulusal sorununa karşı sürekli şoven ve ulusal baskıcı bir davranış gösteren Türk burjuvazisi, 1925-1940 yılları arasında Kürdistan'da askeri işgal ve siyasi egemenliğini her türlü zor uygulamalarıyla gerçekleştirerek, daha sonra emperyalizmle girdiği yeni-sömürgecilik ilişkileri temelinde Kürdistan'da sömürgeciliğini geliştirdi. Bu dönemde Türkiye'de demokrasi sorununu olduğu gibi, Kürt feodallerini ve aşiret reislerini kendisine uşak duruma getirerek Kürt ulusal sorununu da ağırlaştırdı. Tamamen ulusal yayılmacı bir konumda hareket eden Türk burjuvazisi, Kürdistan'da Kürt ulusal değerlerini tahrip ederek, bu temelde Türk burjuva uluslaşmasını geliştirmeye çalıştı. Gelişen Türk sömürgeci kapitalizminin ortaya çıkardığı yeni toplumsal yapı temelinde, Kürt feodal-kompradorlarının da Türk burjuvazisinin ajanı durumuna gelmesiyle, Kürdistan ulusal sorunu, proletarya önderliğinde bir ulusal demokratik devrim sorunu haline gelerek, yeni bir içerik ve sosyal muhteva kazandı.

1960'dan sonra objektif şartları olgunlaşan bu iki devrim, işbirlikçi-tekelci burjuva iktidarını ve onun sömürgeciliğini yıkmayı hadeflediğinden, ortak düşmana karşı biribirlerinin sağlam müttefikleri olan bu iki devrimci gücün, Türkiye ve Kürdistan halklarının iktidar için ortak mücadele koşulları doğdu.

Ağırlaşan emperyalist bunalımın etkisi ve tümüyle dışa bağımlı iç yapısıyla işbirlikçi-tekelci Türk kapitalizmi, 1970'lerden sonra hızla bir dağılma, çürüme ve çöküş sürecine girdi. Bu çöküşe bir türlü çözüm bulamayan burjuvazinin sivil yönetimleri, adeta yönetemez hale gelirken, artan işsizlik, pahalılık ve yokluk ortamında bunalan halk kitleleri, bir kurtuluş yolu bulmaya ve düzene daha çok muhalefet etmeye yöneldiler. Bu temelde Türkiye'de devrimci-demokratik mücadele ve Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi hızla yükselerek, iktidarı tehdit eder bir hale geldiler.

Çürümüş düzenin çöküşünü engellemek ve devrimci halk mücadelelerini çeşitli yollarla etkisizleştirebilmek için Türk tekelci burjuvazisi, sürekli faşizme eğilim duyarak, devleti faşistleştirmeye çalıştı. Bir yandan MHP ve CHP'yi kullanarak devrimci güçleri esas doğrultudan saptırmaya çalışırken, diğer yandan sivil ve asker faşist güçleri birlikte örgütleyerek devlet içinde faşist kliği sürekli güçlendirdi. Oluşagelen pervasız terör içinde, sivil kurumlarını işlemez hale getirdiği ve devrimci potansiyeli ilerisi aydınlanmamış bir savaşla zayıflattığı bir ortamda, bu faşist klik eliyle, biçimde kendi sivil kurumlarına ama gerçekte halkların kurtuluş mücadelelerine karşı darbe yaptı. Böyle uzun süreli ve usta bir biçimde planladığı ve hazırlandığı için, 12 Eylül faşist darbesinin pratikte kolayca tutması mümkün oldu. Kendisine el kaldırabilecek güçler, böylece önceden etkisizleştirilmişlerdi.

Devrimci-demokrat güçlere gelince, onlar, bir yığın teorik, stratejik ve taktik eksiklik, hata ve yalnış içinde, işleyen süreci doğru değerlendiremeyerek, burjuvazinin iktidarı yerine çoğunlukla önlerine onun koyduğu gücü hedefleyerek, örgütlerini geliştirip güçlerini birleştirerek faşizme yönelen burjuva iktidarına karşı devrim için dikilmeye hazırlanmak yerine basit eylemlerle güçlerini heder ederek 12 Eylül faşist darbesini engelleyemediler ve ona karşı devrim için direniş cephesini çıkaramadılar. Tüm bunların sonucunda, bu hatalarının bedelini ağır kayıplarla ödediler.

12 Eylül faşist rejimi, Türk kapitalizminin geldiği olgunluk döneminde yıkılmasını engellemek ve Ortadoğu'da sarsılan emperyalist çıkarları yeniden tesis etmek için işbaşına getirildi. Bu rejim, başta Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketleri olmak üzere, bölge halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerine ve sosyalist ülkelere karşı, emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin hazır tutulan bir saldırı gücüdür. Doğuş gerekçeleri ve üzerine yüklenen görevler son bulmayacağından, devrimle yıkılana kadar sürekli olacaktır. Türk burjuvazisi, Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı azgın karşı-devrimci savaşını dayatarak, halk kitleleri üzerindeki amansız sömürüsünü işkence, kan ve katliam uygulamalarıyla sürdürerek ve faşist rejimi her alanda kurumlaştırıp, güçlendirerek, içine girdiği bunalımdan çıkmayı umut etmektedir.

Türk burjuva yönetiminin faşizme varması, Türkiye'de demokratik halk devriminin ve Kürdistan'da ulusal demokratik devrimin gerçekleştirilmesini daha acil bir görev haline getirmiştir. karşı-devrimin bu kadar azgın kılınması, devrim olasılığının çok güçlü olduğunu gösterir.

Faşist diktatörlüğe karşı mücadele bir devrim mücadelesi olup, bu diktatörlük ancak devrimle devrilebilir. Bu devrim, devrimci-demokratik halk diktatörlüğünün ve Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun çözümünü kaçınılmaz kılacaktır. Bunda, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi çok önemli bir rol oynayacaktır. Bu durum, Kürdistan'ın ulusal kurtuluş güçleriyle Türkiye'nin devrimci-demokrat güçlerinin, faşizme karşı mücadelenin bu iki temel gücünün, ortak düşmana karşı, iktidar için siyasal programı, örgütü ve taktiği olan bir anti-faşist birleşik direniş cephesinde birleştirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Birleşik direniş cephesi yolu, faşist diktatörlüğü yıkmak ve halk iktidarına varıp Türkiye ve Kürdistan halklarını kurtuluşa götürmek için en kısa, en kolay ve proleter enternasyonalizmi ilkesine uygun olan tek ve zorunlu yoldur. Türkiye'de demokratik halk devrimini ve Kürdistan ulusal kurtuluş devrimini zafere götürmenin, Türkiye ve Kürdistan halkalarına karşı, devrimci görevleri yerine getirmenin biricik yoludur. Yüzlerce devrim şehidinin anısına sahip çıkabilmenin ve binlerce devrim tutuklusunun özlemlerini ve acılarını karşılayabilmenin de biricik yolu, anti-faşist birleşik cephe yoludur.

Bu değerlere karşı sorumluluk duyan tüm güçler, Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle Kürdistan'ın ulusal demokratik güçleri, sorumluluklarının ve görevlerinin bilincine varmalıdırlar. Geçmişlerini değerlendirerek, eskiden beri taşıdıkları hata ve eksiklerini giderip, faşist diktatörlüğü devrimle değiştirme mücadelesinde gerekli olan birleşik cephe espirisi içinde hareket etmelidirler. Böyle bir sonuca varamama, daha büyük felaketlere ve daha çok olumsuzluklara yolaçacaktır ve bunun da sorumlusu o güçler olurlar. Geçmişte ve günümüzde varolan olumsuzluklara son vermek için,faşizm karşısında halk güçlerinin dağınıklığını ortadan kaldırmak için, tarihî devrimci sorumluluklarımızı yerine getirmek için, tüm devrimci değerlere sahip çıkmak için, devrimi zafere ve halklarımızı kurtuluşa götürmek için, faşist diktatörlüğü yıkıp halk iktidarını kurmak için aşağıdaki siyasal ilkeler etrafında birleşmek, tüm devrimci, komünist ve demokrat örgüt ve kişilerin görevi olmalıdır.

Siyasal İlke ve Hedefler

-A

1. Askeri faşist yönetimi devrimle yıkmak.

2. Türiye ve Kürdistan'daki tüm anti-faşist halk güçlerini, direniş temelinde, çeşitli biçimlerde topyekûn örgütlemek ve birleştirmek.
3. Halk savaşı temelinde her türlü kitlesel mücadele yöntemlerini uygulamak.
4. Savaşım içinde: Faşist yönetim kurumlarını ve dayanaklarını işlemez hale getirmek, ona destek olan güçlerin ekonomik varlıklarını kamulaştırmak, halkın ekonomik, kültürel, sağlık ve yönetim hizmetlerini üstlenmek, Ortaçağ kalıntılarını temizlemeye ve toprak reformunu gerçekleştirmek.
5. Faşist yönetimle uzlaşmacı ve teslimiyetçi anlayışları teşhir ve tecrit etmek.

-B

6. İktidarın ele geçirilmesi, halklara karşı demokrasi uygulamanın ilk aracı olarak bir cephe hükümetinin kurulması.
7.Emperyalizmle olan tüm bağımlılık ilişkilerine son verilmesi, NATO'dan çıkılması ve tüm askeri üs ve tesislere el konulması, başta ABD olmak üzere emperyalist hükümetlerle olan antlaşmaların tek taraflı feshedilmesi .
8.Yabancı ve yerli tekelci sermayeye ait olan tüm işletmelerin kamulaştırılması, IMF, vb. emperyalist mali kuruluşlarla olan tüm antlaşmaların iptal edilmesi, borçların karşılıksız olarak kaldırılması.
9. Faşist yönetimin dağıtılması, yerine halk şûraları temelinde demokratik bir yönetimin geliştirilmesi.
10.Faşist ordunun dağıtılması, yerine halkaların devrimci kazanımlarını koruma ve geliştirmeyi amaçlayan savunma anlayışının ve örgütlenmesinin esas alınması.
11.Tüm faşist odakların dağıtılması, faşist elebaşıların cezalandırılması.
12.İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin, büyük toprak sahiplerinin ve Kürt feodal-kompradorlarının tüm maddi varlıklarının karşılıksız kamulaştırılması, emekçi halkların çıkarına bir ekonomi-politikanın izlenmesi.
13.Halkın devlete,bankalara ve tefeciye olan tüm borçlarının iptal edilmesi, vergi sisteminin değiştirilmesi.
14.Halkın temel hak ve özgürlüklerinin teminat altına alınması.
15.Ulusal düzeyde demokratik halk yönetimlerinin geliştirilmesinin desteklenmesi, Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık temelinde özgürce birleşebilecekleri koşulların hazırlanması. Bunun için, Kürdistan üzerindeki ulusal baskı sistemine son verilmesi, Kürdistan halkının kendi geleceğini belirleyebileceği özgür koşulların yaratılması, Kürt halkının, özgür iradesiyle ortaya çıkacak kararın uygulanması.
16.Azınlık milleyetler üzerindeki baskıya son verilerek,gelişmelerinin güvence altına alınması.

-C

17.Ortadoğu'daki devrimci, ilerici güçlerle ve ulusal kurtuluş hareketleriyle, emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı ortak mücadele içinde bulunulması.
18.Sosyalist ülkeler, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle ittifak, dünyanın her köşesindeki anti-faşist ve demokratik eğilimlerle dayanışma içinde olunması.

Faşizme karşı mücadele ve devrim sorunları böyle ilke ve hedefler çerçevesinde ele almak, faşist diktatörlüğü yıkıp devrimi zafere götürmenin, Türkiye ve Kürdistan halklarının iktidar olmasının biricik doğru yoludur.

Ama buna rağmen, Türkiye ve Kürdistan'da sorunları bu düzeyde görmeyen, çeşitli reformlar için mücadele eden görüş ve gruplar, önderlikte iddialı olmasalar da varlıklarını sürdüreceklerdir. Anti-faşist bir-

Devamı S: 14'de

Faşizme Karşı Birleşik Cephe Sorunu Üzerine

leşik direniş cephesi, Türkiye halkının demokrasi cephesiyle Kürdistan halkının ulusal kurtuluş cephesi, Türkiye ve Kürdistan'da bu güçlerle de ilişkilerini doğru geliştirmek zorundadır. Her nekadar bir siyasal devrim programı etrafında bu güçlerle biraraya gelinemezse de, bazı acil ve genel talepler için bu kesimlerle çeşitli alanlarda güçbirliğine gidilebilinir. Bu talepler:

1.Her türlü işkenceye son verilmesi,
2.İdamların durdurulması ve idam cezalarının kaldırılması,
3.Siyasal tutukluları da kapsayan en geniş affın çıkarılması,
4.Kürdistan halkına karşı uygulanan katliama son verilmesi,
5.Siyasi tutuklulara insanca yaşama koşullarının sağlanması,
6.Hayat pahalılığının ve işsizliğin ortadan kaldırılması,
7.Halk kitleleri üzerindeki baskı ve kısıtlamalara son verilmesi, tüm siyasal faaliyetlerin serbest bırakılması,
8.Sendika hakkı grev ve örgütlenme özgürlüğünün tanınması ve benzeri gibi istemler olabilir. Mümkün olduğu oranda onlar, bu temelde devrimci cephenin doğrultusuna alınmaya çalışılmalıdır.

Temel Mücadele ve Örgüt Biçimleri

Faşizme karşı birleşik cephe sorunu ele alınırken diğer bir konu da, siyasal amaçlarla araçlar arasındaki ilişki meselesidir. Bundan önceki bölümlerde, karşı-devrim ve devrim güçlerinin tahlilini yaparak sonuçta çıkardığımız siyasal programı pratikte gerçekleştirecek mücadele ve örgüt biçimlerini de doğru belirlemek zorundayız. Bu şekilde belirlenen siyasal amaçlar, rastgele ve basit araçlarla pratikte gerçekleştirilemez. Siyasal amaçların düzeyi, onu pratikte gerçekleştirecek araçların düzeyini belirler. Mevcut siyasal amaçlar, kendi düzeyine uygun olan mücadele ve örgüt biçimlerinin de bulunmasını gündeme getirir.

Türkiye'de kurumlaşmakta olan 12 Eylül faşist rejimi, öyle basit mücadele ve örgüt biçimleriyle yıkılamaz. Genel bir bakış bile, bunun imkânsız olduğunu görmek için yeterlidir. Belirlenen siyasal amaçların gerçekleştirilmesi, bunun için gereken araçların doğru bir seçimini ve kullanımını zorunlu kılmaktadır.

Faşizme karşı direnmenin, belirlenen siyasal amaçları gerçekleştirmenin temel siyasal aracı, örgütlenmiş bir birleşik cephedir. Cephe tipinde örgütlenme, faşizme karşı başarılı olmanın doğru ve tek yöntemidir. Faşizme karşı belirlenen siyasal programı gerçekleştirmek, ancak anti-faşist birlişik direniş cephesiyle mümkündür.

Birleşik cephe, faşizme karşı başarılı olabilmek için hangi temel mücadele yöntemini uygulayacaktır?

Türkiye'deki faşist rejimin tahlil edilmesine dayanan ve bu rejimin devrimle devrilip yerine halkların devrimci-demokratik birleşik iktidarının geçirilmesini amaçlayan devrimci siyasal program ve bu programı pratikte uygulamak için devrimci birleşik cephenin örgütlenmesi, bu örgütün kullanacağı temel mücadele biçimini de ortaya çıkarır böyle bir yaklaşımla biz, Türkiye ve Kürdistan şartlarında uygulanacak temel mücadele biçiminin daha çok silahlı mücadele olacağını belirleyebiliriz.

Silahlı mücadele, rastgele seçilen bir mücadele biçimi değildir. Faşizmin her türlü karşı-devrimci zorunu ve savaşını dayattığı günümüzde, buna karşı devrimin de siyasal ve silahlı zorunu geliştirmesi zorunludur. Başka mücadele yöntemleri, örneğin parlamentarist yöntem, barışçıl gösteri, miting yöntemi, bu ortamda bizi devrime tek başına götürmeye yetmediği gibi silahlı mücadeleye dayanmadıkça bunların uygulanması da zordur. Türkiye'deki mevcut iktidarın, gerek emperyalizme bağımlı karakteri ve gerekse sürekli faşizmi kurumlaştırma özelliği gözönüne getirilirse, devrimci mücadelenin sert bir halk savaşımıyla gelişeceği ve bunun da, kitlelerin geniş siyasal örgütlenmesi temelinde ortaya çıkan ve basitinden karmaşığına doğru gelişen bir silahlı mücadeleyi temel alacağı açıkça anlaşılır.

Temel biçim olarak silahlı mücadelenin ve genelde siyasi zorun kabuledilmesi diğer barışçıl mücadele biçimlerinin kabul edilmemesi anlamına gelmez. Özellikle Türkiye ve Kürdistan dışında çeşitli barışçıl gösteriler, mitingler bazı dönemlerde önem kazanır. Yine şartlar olduğunda Türkiye ve Kürdistan'da siyasal zor temelinde mitingler, yürüyüşler geliştirilebilir. Ama tüm bunların temel mücadele biçimiyle uyum içinde olması ve onun gelişmesine eşlik etmesi gerekir. Siyasal gelişmeler, eğer silahlı mücadele tarafından desteklenmezse, böyle siyasal gelişmenin, faşist yönetim tarafından her zaman kanlı bastırılması, ezilmesi ve susturulması mümkün olacaktır. Yine eğer bir silahlı mücadele, belli bir siyasal gelişme temelinde doğmazsa ve onunla desteklenmezse, böyle silahlı mücadelenin de yozlaşması, siyasal temelden kopması sonucunda faşist yönetim tarafından her zaman ezilmesi zor olmayacaktır. Özellikle bireysel küçük grupların siyasal temelden kopuk silahlı mücadelesi, geçmişte olduğu gibi günümüzde de ezilmekten kurtulamayacaktır.

Anti-faşist devrimin silahlı mücadelesi, kitlelerin geniş siyasal örgütlenmesine dayanmak ve basitinden karmaşığına doğru uzun süreli halk savaşımının çeşitli yöntemlerini kullanmak zorundadır. Türkiye ve Kürdistan'da halkın iktidar meselesini çözümlemenin bundan başka aracı yoktur. Bu konuda önemli olan, siyasal mücadeleyle silahlı mücadeleyi, siyasal zorla askeri zoru, barışçıl mücadele biçimleriyle barışçıl olmayan mücadele biçimlerini doğru ve birbirleriyle uyumlu bir tarzda kullanmaktır. Bu mücadele biçimlerini ustaca birleştirememek, bunlardan bir biçimi diğerinin önüne engel olarak koymak, sanki bunlar zıtmış ve birbirlerini engelliyorlarmış gibi görmek, meseleyi reformist ve revizyonist bir biçimde ele almak, doğru devrimci anlayışla ele almamak olur.

Mevcut siyasal programı böyle bir temel mücadele yöntemiyle pratiğe geçirebilmek için birleşik cephe, bu yöntemlere uygun olarak toplumun her alanında örgütlenmek zorundadır. Kendi siyasal ve askeri zorunu uygulayacak, diğer mücadele biçimlerini yürütecek, devrim mücadelesini örgütleyip yönetecek komitelerini, kitle güçlerini, birliklerini, konseylerini ve ordusunu yaratmalıdır.

Birleşik cephe örgütlenmesi, rastgele seçilen ve başka alternatifleri de olabilen bir yöntem değil, biricik doğru yöntemdir. Doğru belirlenen siyasal program, aynı şekilde kendi örgüt biçimini de tayin eder. Ve mevcut siyasal amaçlar gözönüne getirilirse, bunların biçim olarak iki halkın öz ekonomik ve politik çıkarlarının somut ifadesi olan bir birleşik cepheyi gerekli kıldığı, yine iki halkın önder gücü olarak işçi sınıfının, başta köylülük olmak üzere çıkarları tekelci burjuvazi ile çelişen diğer tüm sınıf ve tabakalarla kuracakları ittifakların en somut ifadesinin birleşik cephe olacağı açıktır. Tek parti veya grubun örgütlenmesinin, Türkiye'de siyasal iktidar sorununu çözebileceğini söylemek gerçeklerle alay etmek, açıkça devrim meselesini inkâr etmektir. Faşizme karşı direnmeyi iktidar sorununun çözümü için temel alan güçler açısından *Birleşik* bir cephe halinde bir araya gelmekten başka doğru bir yol yoktur.

Şüphesiz çeşitli ideolojik ve politik hatalar, cephe konusunda önemli engeller oluşturmaktadır. Gerek faşizm meselesinin tahlil edilmesinde, gerekse **12 Eylül faşist yönetiminin değerlendirilmesinde farklı anlayışlar, hatta bunu faşist olarak değerlendirmeyen farklı görüşler olabilecektir. Bu konuda anlayış farklılıklarına bağlı olarak çeşitli siyasal hatalar yapılabilecek, özellikle reformist ve revizyonistler çarpıtmalarıyla gerçeği örtbas etmeye çalışabileceklerdir. Ayrıca çeşitli grupların değişik ideolojilerinin olması, yine farklılıkların açıkça ortaya** çıkacağını **göstermektedir. Ama bütün bu farklılıklar, birleşik cephe önünde bir engel olarak ortaya konulamaz. Anti-faşist cephe espirisi içinde olmak demek, bu farklılıkların bilincinde olmak, çeşitli hata ve eksikliklerden kaynaklanan farklılıkların zaman içinde ortadan kalkabileceğini, ama değişik sınıf temellerinden kaynaklananların ise ortadan kalkmayacağını bilmek, tüm bunların bilincinde olarak ortak amaçlar etrafında birleşebilmek demektir.**

Bu ortak platformda, Kürdistan halkının kendi öz ulusal demokratik çıkarlarından taviz vermesi mümkün olmayacağı gibi, Türk halkının da, proletarya önderliğinde sağlanabilecek olan halk demokrasisi çıkarlarından, demokratik halk devriminden, sosyaldemokrasi, küçük-burjuva reformizmi gibi çeşitli anlayışlara taviz vermesi sözkonusu edilemez. Temel çıkarlardan ve devrimden taviz verilmemesi esası üzerinde, diğer çeşitli konularda tavizler verilerek uzlaşmalar yapılabilir. Çeşitli örgütlerin geçmişteki hata ve eksikliklerini varsayıp bunların uzun bir süreçte ortadan kalkmasını beklemek, veya, değişik sınıfsal temelden kaynaklanan ideolojik ve politik farklılıkların ortadan kalkmasını beklemek gibi "nedenler" gösterilerek birleşik cephenin yaratılmasını engelleyici bir tutum içine girilemez.

Cephe, ideolojik, politik ve örgütsel bir birlik değildir. Böyle bir yaklaşımı cephe meselesinin önüne çıkarmak, cephe örgütlenmesinden hiç bir şey anlamamak demektir. Zaten cephe sorunu, ideolojik ve politik farklılıklar olduğu için ortaya çıkar. Anti-faşist birleşik direniş cephesi yaratılması sorunu, Türkiye'deki devrimci güçlerin geçmişlerinde önemli hata ve eksikliklerin olmasından dolayı, Türkiye'de iktidar sorununun çözümlenmesinde halkların varlığından ötürü, yine her iki halk içinde çıkarları devrimde olan farklı sınıf ve tabakaların varlığı nedeni ile ortaya çıkmaktadır, yoksa bunların inkârından değil.

Özellikle çeşitli güçler, meseleyi tersinden ele alıyorlar. Hataların, eksiklik, yalnışlık ve çeşitli farklılıkların devrim önünde bir engel teşkil etmemesi için, cephe tipinde örgütlenmenin bir çözüm olduğunu anlamıyorlar. Bundan dolayı cephe modelinin iktidara gitmenin biricik yolu olduğunu kavramıyorlar. Tersine cephe deyince, ön şart olarak kendi ideolojik, politik yaklaşımlarını herkese kabul ettirmek istiyorlar. Sorunu böyle ortaya koymak, belli bir sınıf temeli olan kendi ideolojik ve politik yaklaşımını diğer örgütlere kabul ettirmek demek, onlardan ideolojik, politik, örgütsel birlik istemek demektir ki, bu da cephenin reddidir. Diğer yandan, hata ve eksikliklerin hemen ortadan kaldırılmasını talep etmek, diğer örgütlerin varlığını yadsımak demektir ki, bu da özünde cepheyi reddetmenin başka bir biçimidir.

Cephe tipi örgütlenmeyi, çeşitli güç ve eylem birlikleriyle de karıştırmamak gerekir. Cephe, iktidara yürümenin bir aracı ve bir yönetim organıdır; yoksa bazı eylemleri gerçekleştiren şekilsiz bir birlik değildir. Bazı eylemler etrafında bir araya gelmekle iktidara yürünemeyeceği ve mücadeleye fazla bir yol katettirilemeyeceği açıktır. Cephe sorunu önüne öncelikle bunu koymak veya faşist yönetime karşı bazı reformist talepler için mücadeleyi öne çıkarmak, cephe meselesini engellemenin değişik biçimleridir. Cunta şartlarında bazı reformist talepler için güçbirliği yapılabilir, ama bunlar, cephe çalışmalarına bağlantılı olarak, onu gerçekleştirmeye hizmet edici bir tarzda ele alınırsa değer kazanırlar.

Somut olarak birleşik cephe örgütlenmesi, hayatın her alanında, özellikle Türkiye ve Kürdistan somutunda kendi direniş komitelerini yaratmak zorundadır. Genelde bir cephe merkezine ve Türkiye ile Kürdistan'ın her alanında cephe komitelerine gereksinme olduğu gibi, dışarda da Avrupa ve Ortadoğu başta olmak üzere çeşitli ülkelerde komitelere ihtiyaç vardır; ve her alanda ortak savaşım örgütleri kurmak mümkündür.

Çeşitli örgütlerin ortak komitelerdeki temsili, ayrıntıda olan bir meseledir. Önemli olan yöntem olarak birleşik direniş komitelerinin teşkilini kabuletmek, bu konuda merkezden mahalli komitelere, iç alanlardan dış alanlara kadar faşizme karşı direniş örgütlerini yaratmaktır. Birleşik cepheye katılan her örgüt, kendi ideolojik, politik ve örgütsel yapısını elbetteki koruyacaktır. Bu örgütler arasında, cephe birliği çerçevesinde ideolojik mücadele sürecek, genel olarak birleşik cepheye sadakatin doğru yöntemi, cephe içinde birlik-mücadele-birlik esasına uygulamak olacaktır. Hiç kimse, bir örgütün "bu kadar kusuru var" diyerek, o örgütü birleşik cepheye veya onun çeşitli komitelerine almamazlık etmemek durumundadır. Hata ve eksiklikleri birleşik cephenin devrimci siyasal programına, strateji ve taktiğine ters düşmeyen ve ona (art niyetlilik dışında) katılmak isteyen her örgüt veya grup, cepheye girebilir ve girmelidir.

Cephenin örgütlenmesinde önemli bir nokta, kuruluşunda merkezi bir örgütlenmeyi sağlamak için beklemek olmamalıdır. Eğer birleşik merkezi komite kurulamıyor ise, bu oluşturulmadan da alt komiteleri, örgütlemek, bunun için öncülük etmek doğru devrimci tutumdur. Çeşitli alanlarda geliştirilen antifaşist direniş komitelerinin giderek merkezi bir yapıya kavuşması mümkün olabilir. Ayrıca sınırlı koşullarda yetersiz bir biçimde oluşturulacak merkezi bir komite, çeşitli mahalli ve alan örgütlenmelerinin teşkilini gerçekleştirebilir ve bu çalışmalar içinde giderek kendisini de güçlendirebilir. Gerek merkezi düzeyde örgütlenme, gerekse alan örgütlenmelerinden başlayarak merkezi örgütlenmeye geçme koşullarının belirleyici bir meselesidir; her iki yöntem de kullanılabilir ve bu durumlar birleşik cephenin örgütlenmesi önüne engel olarak konulamaz. Yine Türkiye ve Kürdistan'ın içinde hemen komiteler kurulamıyorsa dışarda kurmak, nerede imkân varsa ve koşullar doğmuşsa orada komiteler kurmak, hangi alan uygunsa o alanı örgütlemekten çekinmemek, en doğru tutum olur. Ayrıca birleşik cepheye merkezi düzeyde katılamayan örgütlerin çeşitli alanlarda ve mahalli düzeyde katılması ve kabul edilmesi, devrimin çıkarları açısından en doğru yaklaşımdır.

Faşizme Karşı Birleşik Cephe Sorunu Üzerine

Türkiye ve Kürdistan somutunda mevcut faşist yönetimin devrimle devrilmesi için ortak siyasal amaçlara, bu programı uygulayacak birleşik temel örgüt biçimine ve bu örgütün uygulayacağı temel mücadele yöntemlerine böyle yaklaşılmalıdır.

Bu konuda son bir sorun, pratiğe ilişkindir. Birleşik cepheyi örgütlü ve mücadele eder hale getirme işi, uzun bir zaman sürecine bırakılmamalıdır. Bu konuda koşullar elverir elvermez en acil önlemleri almak ve hemen işe başlamak en doğru devrimci tutumdur. Bu açıdan, birbirleriyle ilişkiye geçebilen örgütler anti-faşist birleşik cephenin örgütlenmesi görevini hemen gündemlerine almak zorundadırlar. Bu örgütleri temsil düzeyinde olan güçler, ilişkilerinde cephe programını gündemleştirmeli, ve belli bir sonuca bağlamalıdırlar.

Çalışmalara bir *"Örgütlenme Komitesi"* veya *"hazırlık Komitesi"* ile başalamak, bu konuda atılacak pratik adımlardan birisi olabilir. Özellikle birbirleriyle ilişkiye geçebilen çeşitli örgüt güçleri, böyle bir komitede bir araya gelebilirler. Bu komiteleşme olayı, siyasal programını, bu programın dayanacağı tahlilleri, temel mücadele ve örgüt biçimlerini tartışıp, somut bir plana kavuşturabilir. Yine bu komite, bazı acil işleri yapabilir. Bunlar: Çeşitli alan komitelerinin teşkili, faşist cuntaya karşı bazı reform talepleri için çeşitli güçlerle işbirliğinin geliştirilmesi, dış ilişkilerde cephe adına çeşitli görüşmelerin yapılması, özellikle dış alanda çeşitli toplantı ve gösterilerin tertiplenmesi, cephenin siyasal programı, örgüt ve mücadele anlayışını belirleyen öneriler sistemini çeşitli örgütlere onların da katılışının sağlanması, çeşitli ortak bildiri, broşür, vb.nin çıkarılması gibi işlerdir. Türkiye içinde dağınık durumda bulunan çeşitli örgüt güçlerinin toparlanmasının ve dayanışmasının yaratılmasına öncülük edebilir. Ve bütün bu konularda gerekli adımların atılıp, hazırlıkların yapılması, cephenin örgütlenmesi meselesinin önemli bir adımını teşkil eder. Devrimci tutum, bu konuda çeşitli bahaneler ileri sürüp, şu veya bu özel görüşü, özel yöntemim var diyerek işleri engellemeden, bütün gücüyle böyle bir anlayışa yönelmek, mevcut güçlerle acil ve uzun vadede neler yapılabilirse onları yapmak için üzerine düşen görevden çekinmemek, bunlar için gereken özveride bulunmaktır.

Sonuç

Biz PKK olarak, kendi hesabımıza, kısa da olsa, 12 Eylül faşist yönetimine karşı devrim mücadelesinin geliştirilmesi hakkındaki görüşlerimizi böylece açıkladık. Türkiye ve Kürdistan halklarının, ortak mücadeleyle iktidar olma yolunu, belli ölçüde çözümlediğimiz inancındayız veya hiç olmazsa en temel sorunlara dikkat çekmiş olduk. Burada belirlenen görüşlerin böylece kalmayacağını, PKK olarak onlar doğrultusunda pratik adımları atacağımızı, bu esaslar üzerinde sorunu ele alıp pratik çözüme götürmek isteyen tüm örgüt ve gruplarla, her türlü ilişki, ve bunun sonunda pratik adımlar atmaya hazır olduğumuzu ve üzerimize düşen her türlü çabayı harcayacağımızı bir daha belirterek, bir kaç küçük noktayı daha açıklamayı gerekli görmekteyiz.

Böylece diğer örgütlere sunmuş bulunduğumuz görüşlerimiz üzerinde tüm örgütlerin görüş ve eleştirilerini ortaya koyabileceklerine, karşılıklı görüş alışverişi içinde ortak bir siyasal platform ve bu siyasal platformu hayata geçirecek uygun mücadele ve örgüt biçimlerinin ortaya çıkacağına inanmaktayız ve bunun uzun bir gelecek içinde değil, bütün örgütlerin mutlaka bir araya gelmesini beklemeden, birbirleriyle ilişkiye geçebilen örgütlerin güncel pratik adımlar atmasıyla, bu tür adımlar atmaktan çekinilmemesiyle gerçekleştirilmesini doğru bir yol olarak görmekteyiz. Az güçle de olsa atılan pratik adımlar, giderek daha güçlü birlikleri ve dayanışmaları yaratabilecektir.

Burada Diğer bir nokta, cephe meselesi karşısındaki tutumun, devrime, iktidar sorununun çözümüne yaklaşım tutumu olması ve buna inanılmasıdır. Küçük hesaplarla, başka örgütlerin omuzuna basıp, bazılarını güçten düşürme taktikleriyle bu meseleye yaklaşılmaz. Dürüst olmayan tutumlarda ısrar edenler, cephe meselesi önünde bir engel oldukları bilmek zorundadırlar. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de, eğer örgüt ve grup hesapları sürekli ön plana alınırsa, bazı örgütler aleyhine diğerleriyle ittifak yapmak öne çıkarılırsa ortak siyasal program ve bunu gerçekleştirecek örgüt ve mücadele biçimleri bulmak yerine sadece kendi programı, örgüt ve mücadele anlayışı hakim kılınmak istenilirse, bunlara cephe meselesinde dürüst olmak denilemez. Yine mevcut ideolojik ve politik farklılıklar, geçmişin hata ve eksiklikleri giderilmeden önce cephe meselesine yanaşılamaz denilirse bu da sorun karşısında dürüst davranılıyor denilemez. Ayrıca yine kendi örgütsel işlerinin bitmediğini ve örgütün zor durumda olduğunu söyleyerek cephe meselesini ikinci plana atmak da, sorun karşısında, dürüstlükle bağdaşmaz. Zaten gerek örgütlerin zor durumdan kurtulup toparlanması ve gerekse hata ve eksikliklerinin giderilmesi, daha çok cephe espirisini ön plana almakla mümkündür.

Bütün bunları belirttikten sonra, dileriz ki, her örgüt, kendi geçmişinde ortaya çıkan siyasal düzeydeki hatalı ve yalnış tahlillerini görebilsin, devrimle çelişen hata ve eksikliklerini toplantılar ve uygun yaklaşımlarla giderebilsin, 12 Eylül faşist darbesi karşısında uğradıkları büyük güç kaybından sonra mevcut güçlerini yeniden toparlayabilsin ve içinde bulunduğumuz dönemi, yarının büyük anti-faşist direnmesi için bir hazırlık evresi haline getirebilsin.

Eğer örgütler, bu iç olumsuzluklarını birleşik cephe espirisi içinde ortadan kaldırabilir ve ortak devrimci siyasal program etrafında biraraya gelebilirlerse, önümüzdeki dönemde güçlenmesi kesin olan halkların devrimci-demokratik muhalefetinin, buhran içinde iyice teşhir olarak 12 Eylül faşist yönetiminin karşısına dikilmesi, artan faşist baskıya, devrimci direnişin karşı çıkması, karşı-devrimle devrimci direniş cephesinin kıyasıya bir savaşımının gelişmesi, ve bu savaşımın, örneklerini Nikaragua ve El Salvador'da gördüğümüz gibi çok güçlü bir halk savaşına yükselmesi mümkün olacaktır.

Muzaffer halk devrimleri olmadan, Türkiye ve Kürdistan'da hiç bir özgürlük olamaz.

Ve faşist diktatörlük halkların ortak savaşımıyla yıkılmadan, Türkiye ve Kürdistan'da muzaffer halk devrimleri olamaz.

Ekim 1981

★ ★ ★

AÇIKLAMA

2. ve 3. sayılarımızda geniş yer vererek yayınladığımız FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK CEPHE SORUNU ÜZERİNE başlıklı yazı, PKK tarafından yazılıp teksir biçiminde dağıtılan ve Faşizme karşı Birleşik Direniş Cephesi program taslağını da içeren yetkin bir yazıdır.

Gazetemiz, faşizme karşı halkların birleşik direniş cephesini yaratma gibi güncel ve hayati önemde bir görevin sorunlarını işlemesi yanında esas olarak, iki özelliğinden ötürü bu yazıyı yayınlama gereği duymuştur.

1. Olarak bu yazı gerek Kürdistanlı, gerekse Türkiyeli siyasi grup ya da partilerin günümüze kadarki soruna yaklaşım tarzlarını aşan ve ilk defa sorunu Kürdistan ve Türkiye halklarının belli bir program etrafında, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin ittifakı temelinde çözümlemek biçiminde ortaya koyan bir özelliğe sahiptir.

2. Olarak ise belirtildiğine göre PKK bu yazıyı, salt görüşlerini kitlelere ve ilgili devrimci demokratik çevrelere ulaştırmak için değil; oluşturulması doğrultusunda aktif çaba harcadığı faşizme farşı birleşik direniş cephesi çalışmalarında ortaya çıkan olumlu gelişmeleri somutlaştırabilmek için, bu uğurda çaba harcayan diğer bir kısım devrimci hareketlerle yoğun tartışma ve görüş alışverişi ortamında hazırlamıştır.

Bu niteliklerinden ötürü; Serxwebûn yazıyı okuyucularına aynen sunmayı bir görev olarak bilmektedir. Bundan sonra da, gerek Faşizme Karşı Birleşik Cephe, gerekse özellikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ile ilgili olarak, bu kapsamda ciddi çabalar ortaya çıktığında diğer siyasi hareketlerin görüşlerine de yer vereceğiz.

Serxwebûn

SÖMÜRGECİ FAŞİST CUNTA SAVAŞ HAZIRLIKLARINI SÜRDÜRÜYOR

Askeri-faşist cunta Kürdistan halkına, sosyalist ülkelere ve bölgedeki devrimci halk hareketlerine karşı yoğunlaştırdığı savaş hazırlıklarının birer parçası olan askeri tatbikatlarına devam ediyor. Bu tatbikatların sonuncusu "Kış-82" adı altında Erzurum ve çevresinde yapıldı. 9 şubat'ta başlayan ve üç gün devam eden bu tatbikata çok sayıda askeri birlik katıldı. Tatbikat süresi boyunca yörede geniş çaplı operasyonlara girişildi.

Sömürgeci-faşist cuntanın devlet yönetimini ele geçirmesinden buyana ağırlık verdiği uygulamalardan biri de ardı arkası kesilmeyen tatbikatlardır. Hiç kuşkusuz bu tatbikatlarla amaçlanan şey Kürdistan halkını PKK önderliğinde gelişen Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesinden alıkoymaktır. Zorla tatbikat alanına toplatılan halkın önünde kara ve hava güçlerinden çok sayıda askeri birliğin katılımı ile gerçekleştirilen bu tatbikatlarda Türk ordusu hertürlü maharetini ortaya koymaktadır. Düzenli ordu taktiği temelinde ve ellerinde bulunan bütün modern savaş araçlarının canlı bir biçimde kullanılması ile yapılan büyük gövde gösterilerinde, her şeyden önce Türk ordusunun 'yenilmezliği" kafalara yerleşti rilmek istenmekte ve Kürdistan halkı bu yolla korku, panik ve umutsuzluk içine düşürülmeye çalışılmaktadır.

Daha önceki dönemlerde olduğu gibi 12 Eylül sonrasında da Kürdistan halkına karşı işlenen insanlık suçuna ve ayyuka çıkan baskı, zulüm, işkence ve zorbalığa rağmen, binlerce kadro ve taraftarının içerde ve dışarda ırkçı-faşist uygulamalara ve sömürgeci ordu birliklerine karşı giriştikleri dişediş mücadele ve sergiledikleri büyük kahramanlık örnekleri ile PKK, önderlik ettiği haklı savaşımı sonuna kadar götürmede ve zaferle taçlandırmada kararlı bir güç olduğunu kanıtlamıştır. PKK, önce kendisinden başlayarak geçmişte yapılan hata ve eksikliklerin tutarlı ve acımasız bir eleştirisininde yapıldığı 1. Konferansı ile sömürgeci-faşist düşmana karşı direnmenin doğru taktik anlayışını ortaya koymuş ve bu çerçevede hızlandırdığı hazırlık çalışmalarıyla şanlı direniş mücadelesinin devam ettiğini bütün dünya kamuoyuna duyurmuştur.

Işin başında "anarşi, terör,bölücülük ve yıkıcılık" olarak adlandırdığı devrimci gelişmenin kökünü kazıdığını herkese ilân eden askeri-faşist cunta, bir yandan silahlı direniş mücadalesini bastıramaması, öte yandan PKK'nin bu direniş mücadelesinin doruğu olan 1. Konferansını toplaması karşısında büyük bir korkuya kapıldı. Bu korkuyla Kürdistan'da yoğun bir askeri yığınak yapan faşist cunta süreklileştirdiği askeri operasyonların yanısıra tatbikatları da alabildiğine hızlandırdı. Tatbikatlar

esnasında "temsili düşman kuvvetleri'nin "Peşmerge elbiseleri giymiş askerler olmasıda bu tür bir savaşın kime karşı hazırlandığının en açık göstergesidir. Elbette düşman, sömürgeci faşist Türk cuntası için kendi sonunu getirecek olan Kürdistan halkından başkası değildir.

Ama savaş hazırlığının sadece Kürdistan halkına değil, sosyalist ülkelere ve Orta-doğu halklarına da yönelik olduğu apaçık ortadadır. Emperyalizmin bölgede oluşturduğu mevcut gerici statükonun sosyalizm güçleri lehine bozulması ve devrimci halk hareketlerinin ulaştığı boyutlar, emperyalistler için Türkiye'nin taşıdığı önemi bir kat daha arttırmıştır. Faşist diktatörlük bölgede açıkça hegemonyacılığa ve savaş kışkırtıcılığına oynamaktadır. Bugün Türkiye, sosyalist ülkelere ve bölgedeki devrimci halk hareketlerine karşı emperyalizmin elinde ve emrindeki en güvenilir alettir. Bu nedenle emperyalist ülkeler ve özellikle ABD emperyalizmi yıkılmaya yüztutan bölge gericiliğinin bu kalesini yıkımın eşiğinden çekip almak ve yeniden tahkim etmek için kendisinden politik, askeri ve mali alanda hiçbir destek ve yardımını esirgemmektedir.

Efendilerinden aldığı güç ve destekle daha da saldırganlaşan sömürgeci-faşist diktatörlük kendisine yüklenilen emperyalizmin bekçi köpekliği görevini yerine getirmeye çalışmakta ve bölgedeki gelişmelere fiili müdahalelere hazırlanmaktadır. Bölge gericiliğinin koruyucusu kesilen sömürgeci-faşist Türk devleti bir yandan Iran'ı yeniden emperyalist gericiliğin hizmetine koşmak için Iran' daki Şah artıklarını Türkiye'de açıkça eğitmekte ve CIA destekli Müslüman Kardeşler örgütünü finanse etmekten geri durmamakta, öte yandan Filistin Devrimini boğmaya çalışan Israil siyonizmi ve Afganistan Devrimini dize getirmek isteyen Pakistan faşist yönetimi ile ilişkilerini giderek sıklaştırmaktadır.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin Kürdistan Halkına ve ilerici insanlığa karşı başlattığı bu azgın saldırı savaşına son vermek onun bölge halklarının devrimci mücadelelerine ilişkin gerici hile ve entirikalarını boşa çıkarmak ancak kendisine karşı geliştirilecek bir devrimci örgütlü savaşla mümkündür. Bunu yolu ise bütün anti-faşist güçlerin Birleşik Direniş Cephesinin yaratılmasından geçmektedir. Bugün PKK bu konuda tarihin kendisine ve bütün devrimcilere yüklediği ağır görevlerin yerine getirilmesi için yoğun çabalar harcamaktadır. Böylesine zor ama bir o kadar da şerefli olan bu görevlerin yerine getirilmesinde önemli adımlar atılmış olmasına rağmen bu sadece bir başlan gıçtır. Bütün sorun bunu daha ileriye götürmek, cephe programını hayata geçirmek örgütlü bir mücadeleyle siyasal iktidar uğrundaki direniş savaşını mutlaka kazanmaktır.

★ ★ ★

Komîteya Yekîtîya Dıj Faşizmê "KOMYEK" Lı Derî Welat Saz Bû

Komiteya yekitiya dıj faşizmê "Komyek" lı derveyi welat tevgêra saziya xwe pêk ani û lıvbazi xebatê bûye.
Em, piştgirên Rıya şoreşger lı derveyi welat "Karkerên Şoreşger", piştgirên Partiya Karkerê Kürdıstan lı derveyi welat "Serxwebûn", pışgirên Partiya Kedkarên Tırkiyê lı derveyi Welat "Kedkar", Pışgirên Partiya Nıştımanê Sosyalist (Kıvılcım), lı derveyi welat lı dora platformekê gıhiştın hev: Jı bo tevgêr û lıva yekitiyê bı demandıyani me gavek pêşde avêt.
ARMANCA ME: Jı bo bıcihkırına piştgiriya têkoşina şoreşgeriya gelê me ku, bı her babet daravi û darıvi, lı dıj emperyalizm, faşizm, zeft, her babet pikoli, teror û kedxwariyê, jı bo pêk anina hêza têkoşineke niveki (merkezi), jiyan, xebat, hobûn û xwendına welathemên me lı derveyi welat, jı bo bıkaranina tevgêra yekitiya têkoşina kedkarên jı neteveyên dın û yên me ye.
Gewretiya pikolkırına hovitiya faşistên tırk, jı 12 ê ilonê û vırde, teror, hıngavtın, bıdarxıstın û xwarına derbên hêzê çep, mıxabın bı tevgêr û xebateke yekiti êrişên faşizmê dıkarın bên şêlandın.
Lı gel ev hemû bıngehanan, lı hındır û derveyi welat yekiti, hêvidari û bendewarıya salaye ku gelê me jı şoreşgeran dipê. Daxwaziya yekitiya têkoşina demandi êdi dozeka bılınd, bınakake gewre, armanc û biraniyake mezıne. Dı Tırkiyê û dı bakûrê Kurdıstanê de, dı gêr û gırwaran de, dı zındanên faşizmê de, dı dezgehên hıngavtıngehan de, jı bo em piştgiriya şoreşgerên ku dı nava hoyên têkoşineke gelek dıjwar de piştgiriya demokrat û welarperweran bıkın, "KOMYEK" a ku jı bo, lı derveyi welat lı dıj her babet, pikoli û çavsorıya lı ser karker û ciwanên me dıbe, divê lıberxwebıde, saz bû. Vê gavê deng lı hemû pêşverûyên lı derveyi welat dıke, jı bo bılındkırına ala yekitiyê bani hemu şoreşger û demokratan dıke.
Dı welatên ku em tê de dıjin de, ev bang, bı taybeti lı Almanya Rojava de, dı seri de çina karker, jı hêza gırseyên gel re nemazek gıring dıkşine.
Hêzên demokratik ku dı Almanya Rojava dene, pêwiste gırıngıya pırsina biyanan dı nav têkoşina demokratik de bıbine. Ev pırsin dı rojên pêçiya me de, dı seri de lı Almanya Rojava, wê lı Evrûpa Rojava hin zûtir pêşde bejn bıde. Wê KOMYEK lı ser vê pırsê û bıngehê, nemaze jı bo gıringıya ditına afırandına bıngeha tevgêrkariya tevgêrkarıya rêxıstın û himê konevani xebata xwe bıkar bine.
Xebata beşdariya qedera lıva piştgiriya hêza welat, dı dema pêş me de, lı ser rıya têkoşinê bı vi awayi payeware. Lı gel vê rewşê, tevgêra yekitiyê lı ber her babet bend û berbend bê reve. Lı şıkandına her babetbendên lı hember rıya yekitiyê em bı bıryarın. Baweriya me bı têkoşinê û gelê me bê dawi ye.
Dı vê barê de, hin fırehtır lı gel hemû hêzên demokratik, dı vê buhurandına mêlên komıkti de, em gelek bı bawerine.
Û em disa bı bawerina ku, iroj têkoşin lı gel vê alê du navên cıhêne. Lı derveyi welat, lı gel avêtına gavên pêşde, "KOMYEK" lı ser rewşa yekiti û hêza lıvbaziyake demandi serrast bı awaki berçav berpırsiyariya hemberiya gelê me dıkişine.
Em hêvidarın ku ev gav jı bo bendewari û serefraziya gelê me bı bibe şewqek bê vemırandın.
BIJÎ YEKITIYA HÊZÊN DIJFAŞIZMÊ
BIJÎ PIŞTGIRÎ Û PÊWENDIYA NAVNETEWÎYA GELÊN CÎHANÊ

KOMYEK

WEŞANEK DI DERHEQÊ KURDISTAN DE

Radyoya Îsweç û Danimarka lı rewşa Tırkiyê, Kurdıstan û bıfırehi dı derheqê mahkema PKK de weşinek dan der

Destpêk di Rupela 1 an deye

Hinek kêmani û çewti ji dinav da hebin, program ango êrîş û zorbaziyên ku li ser Kurdistan û PKK tine berçav, em bêguhstın diweşinin. "Bi navê rojhılati Tırkıyê, Kurdistan zor hatıye naskırın Lı bajarê Dıyarbekırê, dı mınarê de dengê azanê bı ser bajarê ku dı xewê de ye, dıweşe. Dem 5ê beyanê ye. Qedexekırına sûk û bazaran xelasbûye. Ev bajarê ku paşmayi û belengaz, xwe ji bo rojek nû amade dike. Rojeke bêxebati, bı belengazi û tıje birçibûne. Ji sedsalanve keda vî mıntıqe ji hêla Tırkıyê ve tê xwarın. Ev beşa, beşeki bı kêmpêşveçûne.

Konseyê. dı rêberıya xwe de ji bo pırsgırêka vî mıntıqe halbıke, komisyonek avakır û ji bo planên xwe ji soz da. Lê ev miratek gırane..! Lê, lı ser vî tışti rastıyek heye ku dı mıntıqa Tırkıyê ta dı Iran û Iraqê de dıj mınatıyake mezın, lı dıjî sazûmanên serdest, dı nav gel de heye. Ev sazûmanan hemû ji neteweyek serbıxwe, bı xwendegeh, bı zıman û bı rojnameyên xwe ta mafê dewleti ji jı Kurda re pêwist dıbinın.

Ev dengê azanê lı bajarê ku, dı havinê de bı germi û qıjılandın, dı çılede, ji, dı serma û qeşemê de ye, banga azanê lı vê bajarê dıweşe. Ev weşandın, dıgıhêje 2000 Kurdên lı benda dadıgehê, lı pıştdiwarên gırtıngehê ji.
Berî salekê hêzên leşkeri, bı derbeka bêxwin sazûmana Tırkıyê xıstın destên xwe. Iro lı Tırkıyê êdi mahkemên gıştî tên çêkırın. Piştî derba leşkeri; hemû partiyên politiki hatın qedexekırın jı serhatına darbê û nuha 30 000 kes hatıne gırtın. Dı dadıgehan de ta nuha ji nav wanan nêziki 10 kesan hatıne bıdarxıstınê. Karberdan qedexbûne. Hemû rojname xıstıne nav kefa destên xwe. Dı vê demê de ji leşker, programên reforman aniye pêş xwe. Avakırına meclisa şêwırgeri ji bo bıngeha qanûnê nû pêk binın, dıxebıtın. Lê lı gor fermandaran; Ev, gaveke ji bo vegerandına demokrasiye.

... Sazûman, kurdên Tırkıyê weke Ermeni û Yunanan kêmnetewiyek serbıxwe nabinın.

Lı Dıyarbekır dı dadıgeha gıştî de 447 endamên PKK, bı sûcê parvekar û pêkarên refên çekdarî têne daraz kırın (yargı). Danêrvan, ji nav wan dı derheqê 97 kesi de bıryarên bıdarxıstınê dıxwazın. Pıştî vê yekê ji hin 2000 kes lı benda roja mahkemê ne. Bı gışkive dı beşê rojhılat de 7 000 000 mill. Kurd dıminın. Kesê ku têgıhıştıye bınyata vê cıvatê, bınyateke feodal û eşiretki dıbine û dışıhibine cıvatên Afriki. Peydabûn û sekınandına rojnamevaneki rojava, lı Kurdıstanê gelleki zore. Tedbirên militari lı vê hêlê gellekın. Leşker lı Tırkıyê kêmın, lê lı vê hêlê lı herderê leşker hene, rojnameyên Tırkıyê, herdem operasyonên pakışkırına van hêlan dıweşinın. Jı mırovên van deran tukes jı wan, navê xwe nade û naxwaze xeber bıde. Lê dı nav wan de bı herkesi re, mırov hebûna hêviya serxwebûnê dıbine. Ger mırov sertên Tırkıyê, Iran û Iraqê bıde bercavê xwe, ev hêvi dı pratikê de wê bı çı awayi ronak bıbe, hin kesi zelal nekırıye.
Dadıgehên lı dıji Kurdan dı Nisanê de vebûn û dest pêkırın. Dı van mahkeman de rojnamevanê "Finacial Times" ditına xwe bı vi awayi dıyarkır; "40 salın iddiakırına lêdan û xerabıya rewşa zından û gırtıngehan (hepısxane), dı mahkema de ye. Bı taybeti dı vê mahkemê de lı dıji parvekarıya Kurda, dı dadıgeha mezın de ji bı bıryari hate parastın û derkırın.
40 kes dı cıhê guhdargehê de (hundurê mahkemê de) bı kıncên xwe yên netewi, dadıgeh guhdar dıkırın. Gelekên wan ji jın bûn. Dı pêşberi wan de ji, dı bendên têlande gırti, bı rêz rûnıştıbûn. Por jêkıri û rûkurkıribûn. -Ev sekna wan, çavên melûl û rûkên wane zeif hin zêdetır zelal dıkır û dıda dest- Ev rewş û kıncên wan lı pozberi hevbûn. Hema hema jı pênca yekê gırtıyan, hum mahkeme qebûl nekırın, hum jı van lêdan û zorbaziyan dadıgeh protesto kırın. Xorteki 20 sali axafi; "Ev sê mehe ku em bê dom dı bın lêdanê de ne, em gellek bertiline, birçine, bê avın û em nıkarın lı ser pıyan bısekının û bımeşın.
Hêza PKK, bı nêziki weke refê leşkerıya ETA tê şuhubandın.

* * *

Dawaya Rıya Şoreşgerî (Dev-Yol) Lı Beşê Egê Destpêkır

29 Şoreşger Bı Darxıstınê Tên Dagıdandın

Pikoliya CUNTAYA FAŞISTE Tırk lı ser hêzên şoreşger û demokrarik roj bı roj zêde dıbe.
Hêz û rêxıstınên şoreşger û demokrat ku beri CUNTA pêşvecûnek mezın gav kırı bûn, jı 12 ê ilonê şûnde lı berberi gelek êrişên CUNTA man. CUNTAYA faşist, gelek hêzên şoreşgerên Tırkiyê, kı seri de Riya şoreşger (Dev-yol), Rızgari (Kurtuluş), Partiya kedkar û Gundiyên Tırkiyê Rıya yekbûnê (TKEP-Birlik yolu), Partiya karkerên Tırkiyê (TIP), Çepên şoreşger (Dev-sol), Partiya Komunista Tırkiyê-Marksist-Leninist Partizan (TKP-ML Partizan) hwd.bı gelek operasyon û êrişan şoreşgernın kuşt, hınekan dı zindanan de dırızinın, bı hezaran ji dı dadıgehan de dıdadıgehinin.

Gırtiyê şoreşger dı hıngavtıngehan de bê pırs û gotın dı nav hoyên dıjwar de dıjin. Lı hêla dın ji, dadıgehên ku bı lez tên bıkar anin de,dıdva gelek kesan jı babet rêxıstınan û bı jımarek mezın, gelek şoreşgeran bıdarxıstınê têne dagıhandın.
Dema ku, dı nav meha çıle de, lı Artvinê gelek militanên rêxıstına Rıya Şoreşger (Dev-yol) bı êriş û operasyonan hatın gırtın şûnde, danezana Urfi Îdarê de, dı 18.2.1982 de. bı gelek rêzên operasyonên Antalya 18 kes, Urfi Îdaê dı belavoka xwe de 18 kes jı Rêxıstına THKP-C Rızgari (Kurtuluş) Pêşneyarkır şûnde, jı Rıya şoreşger (Dev-Yol) ji 8 militan pêşneyarkır. CUNTAYA faşist, jı bo, bı lıva xwe, tin û tesira rêxıstına Rıya şoresger bı awaki sistematiki bışkine, lı dıji kadro û sempatizanên vê rêxıstınê terorek har bıkar tine. Vê gavê gelek kadroyên rêber jı evanan bıdarxıstınê têne dagıhandın.
Dema ku daweya dawa Rıya şoreşger dı 19.2.1982. de dı dadıgeha leşkeriya Urfi Îdarê û Komıtanıya Ordıya Egê de destpêkır, daxwazıya bıdarxıstına 29 kesên vê rêxıstınê anin der. Dema ku dı ditına vê dadıgehê de qedandına pırsina dawaya 52 gırtıyên Rıya Şoreşger destpêdıke û şûnde, dı sekına pêşiyê de, jı 11 (yazdeh) kesan re bıryara cezayê mırınê tê dayın, û jı bo gırtıyên dın ji bıryara nav 5 û 15 salan cezayê gıran tê dayın. Vê gavê dı beşê Egê de hin daweya 116 kes gırtıyên şoreşger tê dagıhandın. Dagırmendê Leşkeri (Savcıyê leşkeri), daxwaziya berhevkırına dosyên 34 daweyên bajarên bıçûk û mezın bı vê daweya Egê re dıke.

* * *

HOVÎTÎYA KEDXWARÎYÊ LI ÎDÎLÊ

Dı 7. çıle 1982 de lı idilê, lı dawiya sabotaja xeta boriya petrolê, jı hêla kesên bê navname de 16 Milyon xısar bûye.
Jı buyerê, demekê şûnde, komandoyê ku, jı Batmanê anine şûna bûyerê û hatıne bıcıh kırın, bê demderbaskırın têkili operasyonan kırıne, tê dızanandın.
Lı dû bûyerê êriş bırıne ser gundên derdora borıyê, dema hêzpikolvanên kedxwaran gelek gundi lı qadên gundan komi serhev dıkın û bı lêdan û gellek hıngavtınan şûnde, jı bo ewlemendiya (emniyeta) xeta boriyê gundiyan bê çek dıdın ber û dıhêlın, da ku heçıkesên viya qebûlnekın bıbın gırtıngehê.
Lı dû van zordariyan şûnde, derdora 650-700 kes gundiyên welatperwer bê gotın û pırs dıgrın û dıkın bın hıngavtınê. Jı ev têkılıyanan şûnde gelek kes seqet dıminın û gellek jı nexweş dıkevın.
Lı hêlûhêza ev hemû zorbetiyan "lı çıyan nêçira şoreşgeran" dıgerın kedxwar. Dema zordariya wane jı bo gırtına şoreşgeran lı ser gel bê bıngeh dımine, xwe dıhılının û dıçın.

Jınên Şoreşger Dı Gırtıngeha Mamakê De Lı Dıj Pîkolî Û Çavsorîyan Lıberxwedıdın

Ordıya pıyê 3. û Kommutanıya Urfi Îdara Enqerê, jı bo 91 jınên şoreşgerê, ku dı gırtıngeha leşkeriya Mamaka Enqerê de, jı bo ku lı dıji rexasıya Urfi Îdarê hatıne, jı 3 mehan ta 6 salan bı dıvêtıya ceza dı derheqê ev jınên şoreşger de daweyek vekırın. Gava ku lı amadesekna dadıgehê 24 jın hazırnabın, 7 jın ji gotına xerabıya nexwesıya gırtingehê dıkın.
....
Herweki ku tê zanin, jınên gırtiyên gırtıngeha leşkeriya Mamakê beri vi 8 mehan (tırmeh 1981), jı bo serraskırına rewşa gırtıngehê, jı bo dawidandına lêdan û hıngavtınan, dırêjkırına dema ditına Abûkat û Kulfetên xwe, û jı bo dayına rojname û pırtûkan, lı ser ev hemû daxwaziyan bı heval û hogırên xweyên dın re ketıbûn grewa bırçibûn. Heweki duh, tevgêra gırtıngehê iroji,bı her babet pikoli û politika xwe,jı bo hemû gırti û şoreşgerên dıbınê gırtıngehê û zindanên xwe de,bıspêrın xwe û lı gel vê rewşê bınçav bıkın û bê mecal bıhêlın, dest bı dırêjkırına ceza kırınê, lı gel tehdit û çavsoriyên wanê jı hındır nêderi ji disa jınên şoreşger berxwedana xwe berdewam dıkın û têkoşina xwe pêşde dıbın. Lı gel berxwedan û têkoşina ev jınên şoreşger herçukasa komutanıya Urfi Îdara Enqerê bı pikoli û tırsina xwe ve girêde ji, disa nıkarın vi dengê lıberxwedanê bıbıre û herki dem dıhere bı xwe jı xwe dıtırse, şandidarıya tırs û xofa himê xwe ifade dıke.

* * *

Jı bo
Serxwebûn û Azadi'ya
xwe; Serxwebûn; bıxwine,
bide xwendın û bela kırin

NEWROZ PİROZBE

GELÊ KURDISTANÊ GERNAS RE EM TÊKOŞÎNA NEWROZA SERHATINA LIBERXWEDANÊ DIJÎ KEDXWARÎYA LEŞKERIYA FAŞÎST BIKAR BÎNIN

Gelê Kurdıstan, bı hêz lı dıji nirê kedxwariya bıyaniyan pêl bı pêl hatiye, lı dıji pergalbelabûnan, rûtkırınan, zulm û zordarıyan bı gernaai û cengawerî agırê lıberxwedana Newrozê jı bo serbıxwebûn û azadiyê afırandıye. Gelê Kurdıstan dı dirokaxwe de, iroji hovitiya kedxwariyê diktatorıya leşkeriya faşiste ku jızıncirên xwe derhatıye, û lı bın zılma wê gellek gernas û mêrxasên xwe daye û bı xwina ev kesanan bı berxwedaneke hemdemi serhatına xwe dıafırine, bı têkoşina serxwebûnê ya ku gellek hêja û bê hempa, bı agırê lûlên devê çekên şoreşger û welathêzan lı her beşên xaka Kurdıstanê dadıdın. Ger iroj planên leşkeriya hin pırr bılındbe ji, nıkare vi agırê serbıxwebûn û dıberxwedanê bı de sekınandın û her êrişên dıjmın agırê serxwebûnê hin zêde pêtikırın dıdın. Ê hêza dıjmın nıkare vi agırı vamırine. Kurdıstan bı diroka xwe ya mêtıngehi lı gel diroka xwe ya cıvaka bêçin de heyama kevn dıpedine. Êdi hêzên emperyalist, ne ji hêzên mêtınger û kedxwar dıkarın Kurdıstanê jı vê rêçê vegerine. Îro vêya hew bı rengê ajitasyon û propaganda fıkırandın û bı vi rûçıki hemkırın tenê ne bese. Gıringe meyê jı birkırin ku em dı serê rêyek dırêj û dıjwar de nû bırêdıkevın. Xwina ku jı bo têkoşina serxwebûnê hatıye rıjandın vaka neçûye, vê xwinê dı beden û dılê gelê Kurdıstan de, dı dılê kedkar û gırseyên gel de, dı bına gel de reh gırtıye û pêşkêşi jiyaneke nû lı ser rêya têkoşina serxwebûnek hemdemi rakıriye. Têkoşinaserxwebûnê ya ku pêşve dıçe lı gellek derê nirê mêtın geriya dıjmın şûnde bırıye, hêz û tevgêra saziya vi weke berê lı Kurdıstanê nehiştiye. Îroj serdariya kedxwar lı Kurdıstan vekıri dest bı leşkeriya faşist kırıye û dı meşe. Ev dı têkoşina serxwebûna Kurdıstanê de pêvajokek nû ye, ketına heyamek nû û hatına navberiya rêyek nû ye. Herweki bı çû nê wekhev na bı zêdaya enerjiyek, zanebûn, hostati, canbexşi û serhışkıyake ku lı her qadê kı pêwıstiyê de, lı gor hoyan gıringe bê amadekırın. Hemû rêxıstınên partiyê, militanên wê, karkerên pêyık (tebeqe) zane, propagandist û ajitator gıringe hemû bal û haja xwe bıdın ser pêwisrıyên nû û hemû hêza xwe jı bo bıkaranina ev pêwistıyên nû bılıvın. Gehineka pêşvetê, veqetandıneka vê rıyê û ketına vê demê û hoyên têkoşîna vê demê, bı zêdemayina zoriyan ve zêdemayına çareyan, azmandınên konevani û cıvak bendi, hin hobûn û hostabûn, hemû pırsiyên ku gırandıbın bı xwe re aniye.

Lı hember pêwistiyên ku mezındıbın êdi hew cıvakbendiyên berê, lıvbaziyên berê, sêwe û tevgêra xebatên berê, û bı hemkırına celeba (terza) lıvên berê, gehinekkarıya jiyan û têkoşina van hemû qadan, awaki serrast bı aram û serhışki dı ser celebek paşveçûni re derbas bıbın û bı sedan cıvakkarên partiyê, militanan, ger wan hoker nekın û nekın cıvakkarên hosta, ger wan neyınin babeteki propagandist, ajitator û militan, ger neynın qama partiyê û jı partiyê re nekın mal, vê veqetandteka rıya partıyê bı hostati nepivın û taktikeki nû jı bo partiyê bı serefrazi tackırın, sazçare nebe. Hoy (şert), şêweyên têkoşinê, azin û taktikên têkoşinê û celebên lıvên nû ya hêzan hev jı bo dıjmın hin hemû nehatıne guherandın. Eyni tışt jı bo meji bı kevniyên çûne ve deh car, sed caran jı bınakê de neharıne guherandın. Gıringe em pi bı pi pêlêkın û beşdar bıkın. Belê, dıjmın weke berê nıkare bıhve, weke berê nıkare sazdar bıbe, nıkare hêzên xwe weke berê têke lıvbaziyê, jı vê her roj hin zêdetır zoriyan dıkşine û otoriteya xwe lı ser hêzê xwe bı zordari dımeşine, hındırê xwe de moralê xwe dırızin û her roj hin bı hın serdariya xwe wenda dıke; boraniya kapitalista dınyayê, boraniya vi beşi û xwarbûna rewşa sosyali û abori û hevkariya ku bı vê rewşê re zêde dıbeta konevaniya ku vi jı dûrde ser dıke, rewşa kriz gıran dıke û kampa emperyalizmê ya ku dıjmın xwe pê ve zelıqandiye dı hındirê xwe de dı bın gıraniyai gellek pırsinan de dırıze û bı hêz dıçe ber gırêkeke bêvereşandın. Evanan hemû dıjmın û kampa dıjmın bı werêçek kûr pêgêr dıke. Lê evanan hemû jı dıjmın hin dıkare şereki abori, sosyali, konevani, çandi û ideolojiki, darengi û darıvi xwedi be û dı rewşa cıvaki de bı xwediye. Hina wê rûçıkê cıvakbendi, hokırın û teçhizat (nûvandın) çareyên lıvbaziye, bı sed salane ku dı Kurdıstanê de bûye xwediyê gellek azin û cerıbandınên şer û çareyên ku jı her hêlê jı bo xwe amade kıriye û hin dıke, nemazê dı qadên awantaja leşkeri de bı serdestiyake mezın xwe eyan dıke. Evanan hemû vê gavê jı dıjmın re çare û taktikên şerê kedxwariyê dımeşine.

Lı gel rewşa me, lı ser hatına rewşa têkoşin û ya Kurdıstanê,.... Dıjmın bı ideolojiki, ramaniya çandi û sosyali û ditına dıjmınê cihanêye koledari, tewr û têgihiştın û ev awanan lı her hêlên jiyanê ku lı sadır kırına celebên sosyali hew lı ser gırseyên kedkarên Kurdıstanê bı zordesti tenê nehat şıkandın; bıyankariya lı ser çinên navin û burjuvayên bıçûk û afırandına serdestiyê, bı pivaneke gıring hate şıkandın. Navginên (araç) serdestiya konevaniya dıjmın, cıvakbendiya konevani û bıkar anina vê hemû bê lıv bû û tevlıhev bû, bı gotınek dın, pejle û pûç bû.

Lı gel hemû zordariya dıjmın, hemû çareyên dı destan de û bı kırına hostatiya ev çareyan ji, her weki nıkarın êdi sazûmana xwe weke berê ava bıkın û bê çare ye, bı sazkariya leşkeri jı her roj hıneki dın zor dıbe. Ya gıring ji lı gel evanan hemû iro têkoşina ku lı Kurdıstanê jı bo serxwebûnê bı rêketi ye û hew ne bı tenê peşberiya rêzaniyê maye, lew rêzaniya vê pêşberiyê hemû kedkarên Kurdıstanê ji bı xwe re rakiriye, lı gellek deran amade kıriye bı pırr awayi cıvandiye û her çawa weşaneki, gellek pêwistıyên zexm pêk aniye. Lê evana hemû dı veqetandına hatına rêçên bın de dı nava hoyên ajotına têkoşinê de hin û hin lı hatına lıhevhatına tala têkoşinê û jı sezişan (ihtiyaç) re quwasi ku jı pırsinan re bersıv dıbe û dı gellek hêlan de cıvakbendi, hokırın. lıhevhati rewşeke pêşkêşe nebûye zanıstıne û amadekar. Ronake ku iroj dı nav hoyên dıjwar de dı her hêlên jiyanê de jı bo têkoşina serxwebûnê gırseyên kedkarên Kurdıstanê amadeyi xebatê bıke û cıvakbendiya şereki bı vi awayi hin gellek tevlıheve û pêwistiyake pırr zore. Lewra şereki wani, jı bo ajotına şerê serxwebûna hemdemi têrvebûna cerıbandına şer, azina û ramandına şer bıke rengeki hostati û pêşvebırın, jı bo pêşve bıbın gıringıya têriya çareyan, cıvakbendiyake bı hostati û taçhizat û zanısti gıringe, bı sazi û kargerini hin ne têre. Disa ronake ku, çareyên me, cerıbandınên me, amedekari û azinên me ger lı gel duh bê fıkırandın, emê bıbinın ku hin zêdetır bûne. Lê hin ne bı pivan û talek têre. Hemû pırsin çareyên ku dı destên me de ne hin bı hêz û zanısti dı riya têkoşinê de bı kar binın û lıhevhatına hoyan de amade bıkın. Îroj hemû dı anına rêçek wani de gıringe pêwist bıbe. Lı gel vi awayi dı diroka me de tıştên dı têkoşinê de iroj wê karweri pêwistiyake weha bıbe ku dı her rojên berxwedanê den jı bo karbe, da ku afırandına berxwedanên bı şan û şeref, xwina nû bıde têkoşin û partiyê û bıbe rojek pêwistiya militani. Jı te wê demê wê lı çiyayên Kurdıstanê agırên Newrozê wê hin zêdetır pêti bıdın û emê hin alawtır dadın. Ger em wê çaxê agırê nişana serxwebûn û azadiyê yê Newrozê lı bılındi û bvaniyên çiyayên Kurdıstanê dadın, bı serbılındiyake şan û şeref mafginiya Kurdıstaneke serbıxwe, demokratik û yekbûyi em dıkarın bangdari cihanê bıkın.

Wê demê jı bo em pêwistiyake wani binın cıh, hemû militanên bı parti, karker, gundi, ronakbır, demokrat û welatperwer bı hêz mıl bı mılên hevdın û pêşde!

BIMRE KEDXWARÎYA FAŞÎSTA LEŞKERÎYA TIRK!
BIJÎ SERHATINA LIBERXWEDANA GELLÊ ME YA HÊJA NEWROZ

BIJÎ RÊBERA GELÊ ME YA FÊRIS NEWROZ
BIJÎ SERXWEBÛN Û ÎNTERNASYONALÎYA PROLETARYA

ÇAĞRI

Sömürgeci boyunduruk altında varlığını koruyarak geçen hergün, büyük fedakarlıklar ve direnişlerle kazanılmış bir mevzidir. Kürdistan halkının, yüzyıllar süren köleci egemenliğe rağmen hala canlılığını koruması da yalnız başına alındığında bile büyük bir direnişin ürünüdür.

Özgür halk olma benliğiyle köleleşmeye karşı başkaldırının simgeleştiği Newroz'sa, bu direnişin kızgın isyan ateşiyle yüreklere kazındığı anıtlaşmış bir gün olması nedeniyle, Kürdistan tarihinde önemli bir yere sahip bulunmaktadır. Ve bugün, Kürdistan halkının direniş tarihi üstünde, fakat ona modern anlam ve içerik kazandırarak doğan ve henüz cılız da olsa, sesini tüm dünyaya duyuracak kadargüçlü bir hareket, bir bağımsızlık kasırgası tüm Kürdistan'ı sarmış durumdadır. Kürdistan ve tüm ortadoğu halklarının yüzyıllardır varlıklarıyla birlikte yaşattıkları Newroz'da gelişen bu mücadele içinde daha güçlü ve anlamlı bir yapıya kavuşmuştur. Halkının bağımsızlığı için savaşan yüzlerce devrimcinin kanı ve birlerce savaş esirinin direnişi ile andığımız bu Newroz'da günü anlamınamına layık olan şey, güçlü direniş örnekleri sergilemek ve şehit olan, işkencehanelerde bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin onuruna bir an dahi gölge düşürmemek için direnen devrimcilerin anısına bağlı kalmak olacaktır.

Bu nedenle gezetemiz Serxwebûn, bu yılki Newroz anma, toplantı ve gösterilerini böylesine onurlu bir temelde, fakat bir o kadar da büyük fedekarlıklarla gelişmekte olan Bağımsızlık Özgürlük mücadelemiz ile bu mücadelenin savaşçıları, tutuklu ve şehit yakınlarıyla dayanışma ve mücadele yılı olarak ilan etmekte, tüm Newroz toplantıları boyunca bir dayanışma kampanyası açmış bulunduğumuzu sizlere duyurmaktadır.

Tüm devrimci ve yurtseverlerin önümüzdeki aylar boyunca sürecek bu kampanyada:

a) Başta gazetemiz olmak üzere tüm yayınlarımızı en geniş kitlelere ulaştırmak üzere dağıtımını üslteneceklerine, bu yayınları okuyup ve okutacaklarına, bu temelde birlik ve mücadele ruhunu pekiştireceklerine:

b) Gazetemizi haber yönünden besleyeceklerine:

c) Newroz toplantılarına en geniş katılımı sağlayarak, bu toplantılara Ulusal Kurtuluş ruhunu hakim kılacaklarına:

d) Yürütülen mücadelenin külfetlerinin ve ihtiyaçlarının bilincinde olarak, maddi alanda mümkün olan en büyük fedekarlığı gösterip, açtığımız "KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ VE DEVRİMCİ TUTUKLULARLA DAYANIŞMA KAMPANYASI"na en aktif bir biçimde katkıda bulunacaklarına olan inancımız tamdır.

KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ VE YERLİ GERİCİLİK!
YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
YAŞASIN DEVRİMCİ DİRENİŞ MÜCADELEMİZ!

ŞEVÊN NEWROZ

13 Mart 1982	20 Mart 1982	21 Mart 1982	27 Mart 1982	3 Nisan 1982	17 Nisan 1982	24 Nisan 1982
Von - Melle - Park 8 Audi Max - Räume An der Uni Hamburg Saat : 18 oo	Bockenheimerwarte Frankfurt Üniversitesi Hörsaal : VI Saat : 17 oo	Maison Dela Meutualite 24 Rue Saint Victor Metro Mambert Mutualite Saat : 14 oo	D.G.B. Kanzler Str. 20 Saat : 17 oo	Stadthalle - Mülheim Saat : 17 oo	Pläruder am Funkturm Gegenüber Omminibus Bahnhof U - Bahn Kaiserdam Saat : 18 oo	Amicitia : Bv. Westeinde 15 Saat : 15 oo
2000 Hamburg	6000 Frankfurt a.M.	Paris 5 ene	7000 Stuttgart 1	5000 Köln 80	1000 Berlin	2512 Gs Den Haag

Filistin Devrimi Ortadoğu Devrimine...

Baştarafı S: 20'de

istemektedir. Ortadoğu aynı zamanda geniş bir pazar teşkil ettiğinden, emepryalizm kendi sanayi mallarını bu piyasaya hakim kılmak istemektedir. ABD emperyalizmini en çok korkutan şey, Ortadoğu halklarının sosyalizmi amaçlayan ulusal kurtuluş ve demokratik devrimlerini gerçekleştirme doğrultusundaki mücadeleleridir. Bundan dolayı ABD, panik içinde bölgeye egemen olabilme,yol ve yöntemlerine başvurmaktadır. Bir önceki soruyu cevaplarken söylediğimiz gibi, Ortadoğu halkları devrimci ve ilerici tutum takındıkça, ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarları tehlikeye girmekte, buna karşılık şiddete başvurarak hakim gerici yönetimleri desteklemekte, direkt müdahale, yıpratma vb. yöntemleri de kullanarak planlarını uygulamaya çalışmaktadır.

Bundan ötürü, emperyalizmin ve özellikle ABD emperyalizminin planlarını boşa çıkartmak ve yıkıma uğratmak için, dünya ve ortadoğudaki ulusal kurtuluş hareketlerinin temsilcileri çabalarını ortak mücadelede birleştirmekten bir an geri durmamalıdırlar. Emperyalizmin, Asya, Afrika, Latin Amerika'da uğradığı hezimetlere, bölgemiz Ortadoğu'da da,uğruyacağına inanmaktayız. Çağımız, halkların kurtuluş, kapitalizmden sosyalizme geçiş ve emperyalizmin çöküş çağıdır.

Serxwebûn- *Arap ulusal hareketinin günümüzde içinde bulunduğu durum nedir? Karşılıklı ilişkileri dikkate alındığında Filistin devrimiyle Arap ulusal hareketinin birbirleri üzerinde oynadıkları rol nedir?*

Dr. Semir Ĝoşe- Filistin devrimi, Arap kurtuluş hareketinin bir parçasıdır. Şüphesizki, Arap kurtuluş hareketi geçen yıllar süresince emperyalizm, siyonizm ve gericiliğin saldırılarına karşı durma ve bazı planları boşa çıkarmada yerini aldı. Açıktır ki halk grupları, ulusal güçleri ve ulusal yönetimleri ile temsil eden Arap kurtuluş hareketi şu ana kadar, çeşitli halkalardan oluşan Camp Dawid komplosuna karşı durarak, buna yeni ihanet halkalarının eklenmesine engel oldu. ABD ve siyonizm, bu komploda hain Sedat yönetimi aracılığıyla sadece Mısır cephesinde bir adım atabildi.

Emperyalizm ve siyonizmin tüm saldırı ve komplolarına karşı durmanın yanı sıra, ulusal kurtuluşun sosyal kurtuluşa bağlanmasıyla, ulusal demokratik devrimlerinin anlamında ve ulusal kurtuluş hareketlerinin rollerinde temel bir değişiklik meydana gelmiştir. Zaten bunun böyle olmaması durumunda, kurtuluş hareketleri ulusal sınırları içinde kalacak, düşünce yapısı kapitalist üretimin çerçevesini aşamayacak, yeniden emperyalizme bağlanması kaçınılmaz olacaktır.

Arap kurtuluş hareketinde, gerçekten emperyalizme karşı olma ve özünü zenginleştirme gibi yenilikler olduğu kanaatindeyiz. Öyle ki, Arabistan'da Sudan, Mısır, Fas, Tunus, Suudi Arabistan ve birçok ülkede halk hareketleri arasında grev, gösteri ve çatışmalar biçiminde dayanışmanın geliştiğini gösteren birçok kıpırdanmalara tanık olduk. Arap kurtuluş hareketi güçlerinin, emperyalizm, siyonizm ve gericiliğin çok yönlü saldırıları ve objektif nedenlerden kaynaklanan sorunlar taşıması bu söylediklerimize engel olamaz. Fakat Arap kurtuluş hareketini ve özellikle de Filistin devrimini hedef alan, başını ABD'nin çektiği dünya emperyalizmi, temelini işgalci İsrail devletinde bulan siyonizm, ve partileri, sömürücü sınıfları ve güçleriyle Arap gericiliğinden oluşan geniş bir kamp vardır. Bunun yanında Arap kurtuluş hareketi bazı olumsuzluklar ve engeller taşımaktadır. Bu olumsuzluk en fazla, Arap kurtuluş hareketinin önderliğinin niteliğinde görülmektedir. Çelişkinin özelliği, Arap kurtuluş hareketindeki önderliğin değişmesini gerektirmektedir. Elbetteki bu değişiklik, emekçi halkın çıkarları doğrultusunda olmalıdır. Arap kurtuluş hareketi önderliğinde, özellikle işçi sınıfı ve halk tabakaları bundan böyle etkin bir rol oynamalıdır.

Biz bunun, Arap kurtuluş hareketinde bir olumsuzluk olduğuna inanmaktayız. Geçen yıllar içinde bu değişiklikleri gerçekleştirebilseydik, mücadeleyi daha da yükseltebilirdik. Arap kurtuluş hareketi mücadeleyi yükselttiği an, emperyalizmin, siyonizmin ve gericiliğin tüm komplolarını boşa çıkarmayı da gerçekleştirebilecektir. Sosyalist sistem, gelişmiş ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi ve diğer kurtuluş hareketleriyle ortak mücadeleyi ve bu alandaki faaliyetini arttırdığı oranda emperyalizmin yıkımını da daha yakınlaştırmış olacaktır.

Serxwebûn- *Mihverini Filistin Direniş hareketinin teşkil ettiği Arap İsrail çelişkisinin çözümünde, ABD emperyalistlerinin Arap gericiliğine yüklemek istediği yeni rol nedir?*

Dr. Semir Ĝoşe- Şüphesiz ki Arap gericiliği "siyonist düşmana karşı mukkaddes cihat" şiarını atmaktadırlar. Fakat Arap gericiliğinin Filistin devrimine yönelen siyonist düşmana böyle bakmadığını, yaşadığımız yıllardaki gerçekler ispatlamıştır. Arap gericiliği, esas tehlikenin siyonizmden değil, ulusal ve ilerici güçlerden geldiğine dair yeni şiarlar yükseltmeye başlamıştır. Buradan da, "komünizm tehlikesi, siyonizmden daha büyük bir tehlikedir" noktasına yükselmiştir. Arap gericiliği, sosyalizme ve Sovyetler Birliği'ne yönelik tehditlerle doğrudan ilgilidir.

Bölgeye büyük değer veren ABD emperyalizmi, Sovyet tehdidi diye adlandırdığı korkuyu; Suudi Arabistan ve Arap Halic'indeki petrol ve enerji kaynaklarının Sovyet tehditinde olduğu bahanesiyle yaratmıştı.

Arap gericiliği, Filistin sorununun Arapların merkezi sorunu olduğunu söylemekteydi. Fakat gerçekler, onların bu şiarı sadece kendi çıkarlarını korumak için kullandıklarını ispatladı. Olaylar ve gerçekler göstermektedirki Arap gericiliği, bölge ve Arap ilerici ulusal hareketlerinin gelişimini varlıklarına yönelik bir tehdit olarak görmektedirler. ABD emperyalizminin saldırılarına katılışlarını, "Sovyet tehlikesi" aldatmacası arkasına gizlendikleri kanaatindeyiz.

Amerika dışişleri bakanı Alexander Haig ve savunma bakanı Weinberger'in son haftalarda bölgemize ziyaretleri de, ABD'nin bölge halklarına karşı Arap gerici yönetimleriyle ilişki geliştirmeyi ve onlara destek olmayı amaçladığının bir belirtisidir. Amman, Suudi Arabistan, Fas, Mısır ve Sudan'da askeri üslerin açılması ve emperyalizme bir takım kolaylıkların sunulması, Arap gericiliğinin yaşadığı korkunun ve yönelimlerinin pratik ifadesidir.

Bu aşamada, başta Suudi olmak üzere gerici tüm yönetimlerin rollerini oynamalarını isteyen ABD, Suudi eliyle de, Filistin devriminin siyonist düşmanla beraber yaşamasını ve onu kabul etmesini amaçlayan, giderek Ortadoğu sorunlarının sürekli ABD eliyle çözüm bulacağını iddia eden "Prens Faht planı"nı ileri sürdü. Suudi gericiliği ayrıca, bazı Arap topraklarını işgal etme kararını veren siyonizm ve emperyalizmle bütünleşmeyi amaçlayan gerici "Arap Birliği" şiarı altında, Arap toplumuna önderlik etmeye çalışmaktadır. Arap ve özellikle Suudi gericiliği "komünizm, siyonizmden daha tehlikelidir" şiarını bu dönemde ileri sürmüşlerdir.

Arap gericiliği, kendi halklarına karşı emperyalizmin ve siyonizmin desteğini sağlamak istemekte, bu konuda emperyalizm tarafından dolaylı olarak destek görmektedir de. Doğu'da çıkan gösteriler, iç olaylar ve Mekke baskını döneminde görüldüğü gibi Suudi emperyalizmin dolaylı desteğini almıştır. Aynı şekilde Tunus yönetimi de Kafsa gösterisini bastırmada, Fransız kuvvetlerinin dolaylı desteğini sağlamıştır. Arap gericiliği bu yüzyılda, bölgemizde bulunan emperyalist güçleri, geniş halk hareketlerini bastırmak için bölgemize tekrar yerleştirme amaçlarını hiç çekinmeden açıklamaktadırlar. Arap gericiliği, kendi halklarına karşı emperyalizm ve siyonizmde bütünleşmektedirler. Ve Filistin sorunu, "Arap Birliği" adı altında attığı sloganlar sahtedir. Bilakis, dini ve islamiyeti kullanarak, emperyalizm taraftarlığının doğru olduğunu ispatlamaya çalışmaktadır. Bölgedeki ilerici ve ulusal anlayışların gelişmesine bu şekilde engel olmak istemektedir.

Filistin devrimi, sayısız gerici komployla karşı karşıyadır. Filistin grupları düşman kampını sadece emperyalizm ve siyonizmle sınırlandırmamaktadırlar. Arap gericiliğini de bu düşman kampının bir parçası olarak değerlendirmekteler. Yönetimleri ve partileriyle temsil edilen Arap gericiliği, aynı zamanda Sovyet tehlikesi adı altında ve islam dininden çok uzakta olan tutucu islam partileriyle tahripkâr rolünü sürdürmektedir. Bundan hareketle diyoruzki, özelde Arap gericiliği, genelde ise bölge gericiliği, mücadele eden halklara karşı emperyalizm ve siyonizmle doğrudan ilişkili olup ortak bir kamp oluşturmaktadırlar.

Türkiye'de de Arap gericiliğine benzer bir gelişme yaşanmıştır. Bir avuç askeri diktatör, Türkiye'deki gerici güç ve sınıflara dayanarak yaptığı darbe ile devrimci mücadeleyi yoketme görevini üstlenmiştir. Aynı rolü üstlenmiş olan Arap gericiliği ile tüm bölge gericiliği, başta ABD olmak üzere emperyalizmle tam bir bütünlük içindedir.

Kurtuluş hareketleri, emperyalizm, siyonizm ve gericilikten oluşan bu kampa karşı, Ortadoğu ve dünya halklarının çıkarları doğrultusunda bölgemizde yeni bir gelecek için mücadelelerini güçlendirip geliştirmelidirler. Emperyalizm ve siyonizm desteğindeki Arap gericiliğinin Filistin halkının kişiliğini gömmek istemesi üzerine, biz 1967'den beri silahlanmızla savaştık. Biz ve diğer gruplar Filistin halkının kişiliğinin ulusal bağımsızlıkla yeniden kazanılması için mücadele ettik. Filistin halkı, silahlı mücadelede ve diğer tüm mücadele biçimlerinde yerini alarak, Filistin'in gerçek kişiliğine kavuşması için savaştı. Filistin Devrimi, dünya, bölge ve Arap ulusu çapında birçok siyasi kazanım sağladı. Filistin halkının tek ve meşru temsilcinin Filistin Kurtuluş Örgütü olduğunu kabul ettirdi. Biz Cephe Nidal ve tüm direniş örgütleri FKÖ çerçevesinde mücadele etmekteyiz. Büyük fedakârlık sunduk, çok çeşitli mücadeleler verdik ve bunun sonucu olarak da silahlı halk mücadelesi büyük kazanımlar sağladı.

Mücadele süresinde halkımızın, Ürdün'de, Lübnan'da ve işgal topraklarında gösterdiği fedakârlıklar ve direnişler önemli kazanımlar yaratarak dünya güçlerinin, Filistin halkının varlığını ve kendi kaderini tayin etme hakkını meşru görmelerini sağladı. Bunun sonucu olarak Filistin devrimi dünya ülkelerince tanındı ve bugün FKÖ, Birleşmiş Milletlerde denetleme üyesidir. Yine Arap Birliği ve bloksuz ülkelere de üyedir. Filistin devrimi, dünyadaki kurtuluş hareketleri ve bütün güçlerle en iyi ilişkileri geliştirmekte onlarca ülke kendisini tanımakta, dünyada yüzün üzerinde temsilcilik büroları bulunmaktadır. Bu temsilciliklerin, sosyalist ülkeler ve Sovyetler Birliği tarafından elçilik düzeyine yükseltilmesi ise şüphesiz ki, Filistin Devrimine değer verildiği içindir. Filistin Devrimi, yarattığı fedakârlıklar ve uzun mücadelesi sayesinde siyasi bir hüviyet kazandı. Bunun içindir ki artık dünya kamuoyu onu tanımamazlık edemez. Filistin halkının meşru haklarını ve FKÖ'yü tanımadan, bölgede istikrar, barış ve güvenliğin sağlanması mümkün değildir.

Filistin Devriminin güçleri sadece Filistin halkını kapsamamaktadır. İlerici ulusal hareketleriyle en geniş Arap halkının desteğinde yeni bir temele dayanmaktadır. Filistin Devrimi tüm ulusal kurtuluş hareketlerine mücadele temelindeki ilişkilerde bağlıdır. Emperyalizmin, siyonizmin ve gericiliğin saldırıları ve baskılarına rağmen Filistin Devrimi, bu temelde zaferler kazandı. Zafere ulaşacağımıza sonsuz inancımız vardır. Hepimiz biliyoruz ki zaferimiz için, fedakârlıklar ve uzun yıllar gerekmektedir. Fakat,zaferi sağlayacağımıza olan inancımız kesindir. Ezilen ve sömürülen halklar devrimci ve ulusal güçleriyle Ortadoğu'da ve dünyanın her yerinde, zafer sağlayıp emperyalizmi yıkacaklardır.

Serxwebûn- *Filistin Direniş Hareketinin doğuşunu ve gelişimini, yani kısa tarihçesini ve hareketin bugün karşı karşıya bulunduğu iç ve dış sorunları anlatırmısınız?*

Dr. Semir Ĝoşe- Filistin halkı, emperyalizm ve siyonizme karşı onlarca senedir mücadele vermektedir. İngiliz sömürgeciliğinin dışişleri bakanı Balford'un 1917'de Selis Piko anlaşmasıyla Arap bölgesinin paylaşılmasına ve Filistin'de siyonist yahudi devletinin kurulmasına ilişkin söz vermesi üzerine, Filistin halkı onlarca senedir sürekli bir mücadele içinde oldu. Fransız ve İngiliz sömürgeciliğinin bölgeye el atmasının yanısıra, Amerikan emperyalizminin de siyonist hareketi desteklemesi de Filistin halkı yurdunun dışına dağılmak zorunda kaldı.

1948'de İsrail devletinin kurulmasından itibaren, Filistin halkı kendi davasından soyutlandı. Arap gericiliği Filistin halkını tecrit etmek için onu silahsızlandırarak hareket etmesini engelledi. Bu tarihten sonra Filistin halkı parçalanmış bir halde, yurtdışındaki yerleşme kamplarında, siyonist işgal altında, Dıffa-Grbiye'de Ürdün gerici yönetimi altında yaşamaya mahkûm edildi. Fakat Filistin halkı, bu parçalanmışlık ve baskıdan dolayı mücadelesini durdurmadı. Nitekim, Filistin Devrimi 1965'te yeniden doğunca silahlanarak savaşa tekrar başladı. Haziran veya altı günlük savaş diye anılan 1967 yılındaki savaşta siyonizmi tüm Filistin topraklarını, Sina ve Golan gibi bazı Arap topraklarını işgal etmesinden sonra, Filistin halkı, düşmana karşı savaşının engellendiğini işgal içinde yaşadı, gördü. Fakat kendi davasından uzaklaştırılmak istenmesine ve parçalanmasına rağmen yürüttüğü mücadeleyi durduramadı. Filistin Devrimi 1965'te yeniden doğduğunda silahını alarak savaşmaya çalıştı. Arap yönetimlerinin Filistini kurtarma adına hareket edenler kendi topraklarını dahi koruyamayarak, kaybettiler. Filistin direniş hareketinde birçok yükselme ve alçalmalara şahit alandır. Filistin halkının tüm yurtsever tabakaları siyonist saldırılarıyla karşı karşıya kaldı. Fakat biz Arap halkının en geniş desteğini ve dünyada ve Ortadoğu'daki birçok ilerici ulusal gücün aktif yardımlarıyla geniş halk kitlelerini devrime hazırlayabildik. Bu süreç, Filistin topluluklarına yeni özellikler kazandırdı.

Serxwebûn- *Filistin Devriminin hem Arap ulusal hareketi ve hem de bölge ve dünya devrim güçleriyle arasındaki sıkı bağlar dikkate alınırsa;*

a-Emperyalizm, siyonizm, bölge ve Arap gericiliğinin giriştiği karşı-devrimci komplolar,

b-Bölge ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleriyle sosyalist güçlerin geliştirdiği devrimci mücadeleler Filistin Devrimi üzerinde yakın gelecekte ne gibi etkiler yaratabilir ve ne gibi siyasal sonuçlar doğurabilir

Dr. Semir Goşe- Bu konuda şunu söyleyebilirimki; emperyalizm, siyonizm ve gericiliğin komplolarına karşı, Filistin'de, Ortadoğu'da veya Latin Amerika'da olsun tüm kurtuluş hareketleriyle birleşmeden hiçbir gücün zafere ulaşması mümkün değildir. Filistin Devrimi, Arap, Ortadoğu'da ve tüm dünyadaki kurtuluş

Devamı S: 9'da

Uluslararası Kuruluşlar Faşist Cuntanın Cinayetlerine...

Baştarafı S:1'de

tırılmadığını, ya da çok az bir cezayla geçiştirildiğini belirten üyeler, bir tutukluyu işkenceyle öldüren üç işkenceci polisin sadece üç yıl hapis cezasına çarptırıldıklarını söylemektedirler.

Faşist cuntanın, devrimci tutuklular üzerinde uyguladığı insanlık dışı baskı ve işkenceler, tüm sahtekarlık ve demogojilere rağmen gizlenememektedir. Uluslararası birçok kuruluş ve örgüt, Türkiyede'ki bu durumla yakından ilgilenmekte, işkence iddialarını kanıtlarıyla sergileyerek, durumdan duydukları nefreti açıkça ifade etmektedirler.

Geçtiğimiz ay içinde uluslararası Af örgütü'nün Londra Merkez bürosunun yaptığı bir açıklamada da, Türkiye'deki işkenceler örnekleriyle gösterilerek kınanmıştır. Uluslararası Af Örgütü açıklamasında, 12 Eylül 1980'den buyana 40'a yakın tutuklunun işkenceyle öldürüldüğünü ve işkencelerin en yoğun şekilde devam ettiğini belirtmektedir.

Avrupa konseyi de Türkiye'deki baskı ve işkenceler karşısında duydukları kaygıyı ifade etmiş, çeşitli demokratik kuruluşlar, işçi sendikaları bir çok toplantı ve bildiriyle faşist uygulamaları lanetlemişlerdir.

Avrupa Konseyi ayrıca, ocak ayında Strausburg'daki toplantısında aldığı bir kararla, tutuklular üzerinde uyguladığı insanlık dışı baskı ve Türkiye'de insan haklarının ayaklar altına alınmasından dolayı cunta'yla ilgili olarak Avrupa Insan Hakları Komisyonu'na başvurmuş, Türk yönetiminin dava edilmesi ve durumun açığa Çıkarılarak müeyyideler uygulanmasını istemiştir.

AF ÖRGÜTÜ HESAP SORUYOR

Uluslararası Af Örgütü'nün Londra'daki Merkezinden yapılan 19. 2.1982 tarihli açıklamasında, gözaltında bulundukları sırada öldükleri belirlenen devrimci tutukluların isimleri açıklanarak, Türkiye yetkililerinden gerekli bilgi istemişlerdir. Af Örgütü'nün konuya ilişkin girişimleri, Türk basını tarafından boşa çıkarılmaya çalışılmaktaydı. Türk basını, Af örgütü'nün listesinde bulunmayan isimleri yayınlayarak, bunların hayatta olduklarını kanıtlamaya ve böylece Af Örgütü'nün kendisinden istediği açıklamayı demogojiyle geçiştirmeye çalışıyordu. Ancak, örgütün bu konudaki açıklaması sahtekârlıkları ortaya çıkarmıştır.

Örgütün Londra'daki merkezinde yapılan açıklama şöyledir:

Uluslararası Af Örgütü 7 Eylül 1981'de Türkiye'de yetkili makamlara başvurarak 12 Eylül 1980'den buyana gözetim altında bulundukları sırada öldükleri ileri sürülen 62 kişinin adını bir liste halinde verip, bu kişilerin ölüm nedeni hakkında yapılan soruşturmanın sonuçlarıyla ilgili bilgi istedi. Daha sonra, bu listedeki bir kişinin hayatta olduğunu öğrenerek bu konudaki istemini geri aldı. Bir süre sonra 3 kişinin daha adı yetkililere verilerek bunların ölüm nedeninin de araştırılması istendi. Af Örgütü 16 şubat 1982'de Türkiye makamlarına bu kez 17 kişinin daha adını verip, bu kişilerin de gözetim altında bulundukları sırada öldükleri belirtip, ölüm nedenleri hakkında bilgi istedi. Uluslararası Af Örgütünün 22 ocak 1982 tarihli basın açıklamasında da belirtildiği gibi, o tarihe kadar Türkiye hükümetine iletilmiş olan 64 isime ilişkin olarak örgüt, Lodra'daki Türkiye büyükelçiliğinden 54 olay konusunda bilgi aldı. Yetkililer, hakkında bilgi istenilen kişilerden dördünün hayatta olduğunu Af Örgütüne bildirdiler. Milliyet gazetesinde yayınlanan ve Af Örgütünce öldüğü ileri sürülmüş halde hayatta oldukları belirtilen kişilerden hiç birinin adı, Af Örgütünce Türkiyede'ki yetkili makamlardan haklarından bilgi istenilen kişiler arasında bulunmamaktadır.

Af Örgütü bu açıklamasına ek olarak 7 Ekim 1891 tarihli listede bulunan gözaltında öldüğü ileri sürülen kişilerin adlarını da açıklamıştır. Olay yeri ve tarihi de belirtilen listede 1980 yılına ait şu isimler bulunmaktadır.

18 Eylül-İstanbul-Zeki Yumurtacı
12 veya 19 Eylül-Trabzon Emniyet Müdürlüğü-Mustafa Çelik
24 Eylül-Ankara Emniyet Müdürlüğü-Zeynel Abidin Ceylan
14 veya 24 Eylül-Davutpaşa Askeri Tutukevi-İlhan Çelik
26 Eylül-İzmit Cezaevi-Şaban Gazeteci
26 Eylül-İstanbul Emniyet Müdürlüğü-Ali Çakmaklı
27 Eylül-İstanbul Cerrahpaşa Hastahanesi-Ali İnan
27 Eylül-İskenderun Emniyeti-Hüseyin Karakaş veya Karakış
27 Eylül-Bursa Emniyet Müdürlüğü-Rafet Demir
Eylül-Mardin Askeri Cezaevi-Ömer Aktaç
3 Ekim-Bursa Emniyet Müdürlüğü-Ahmet Veziroğlu
6 Ekim-Mardin Mehmet Cizreli
12 Ekim-Ankara Emniyet Müdürlüğü-Gülden Erdem
14 Ekim-İstanbul Numune Hastahanesi-Ekrem Ekşi
15 veya 20 Ekim-Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi-Behçet Ünlüler
18 Ekim-İstanbul-Ahmet Kırlangıç
18 Ekim-Mamak Askeri ceza ve Tutukevi-Bekir Bal
30 Ekim-Tunceli emniyet müdürlüğü-Hasan Kılıç
8 Kasım-Ankara-Hasan Asker Özmen
10 Kasım-Ankara Mamak Askeri Ceza ve Tutukevi-İlhan Erdost
10 Kasım-Artvin veya Trabzon Hastahanesi-Cengiz Aktukalp
10 Kasım-Diyarbakır Kurtoğlu Jandarma Karakolu-Şükrü Gedik
14 Kasım-Ankara Emniyet Müdürlüğü-
-Tunceli Tarım Lisesi-Süleyman Ölmez
-Erzurum -Metin Akdağ
Aralık-Abadan Emniyet müdürlüğü-Davut Elibalık
Aralık Gazi Antep Askeri Cezaevi-Sait Şimşek (PKK Serxwebûn)
Aralık-Elazığ -Mustafa Şahin
Aralık-Akkapı Adana-Cafer Dalduman
Aralık-Adana -Mehmet Dal
Aralık-İzmir - Orhan Gençer
Aralık-Iskenderun - Necdet Bozkurt

1981'de öldüğü ileri sürülenlerin listesi ise şöyledir:

1 ocak-İstanbul Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü-Zühal Üner
7 Ocak-Bakırköy İstanbul Polis Karakolu-İlyas Güleç
Ocak-Diyarbakır Kurtoğlu 1. Jandarma Karakolu-Kenan Gürsoy
Ocak-Antep - Eyüp Akkoç
12 şubat-Adana - Sinan Karacalı
Şubat-Ankara - Mehmet Ali Kılıç
13 şubat - Antep Emniyet Müdürlüğü - Hulusi Talak
Şubat sonu-Adana - Osman Karaduman
Şubat - Gümüşsuyu Askeri Hastahanesi İstanbul - Halil Gündoğan
13 Mart - Ankara Emniyet Müdürlüğü-Satılmış Şahin Dokuyucu
17 Mart-Uşak Emniyet Müdürlüğü-Cemil Kıpırdamaz
20 Mart-Adıyaman - Abdurrahman veya Abdullah Peksoylu
30 Mart-İstanbul Bakırköy Polis Karakolu - Hasan Gazoğlu
Mart-Adana - Bedrettin Şinak
1 Nisan-Manisa Emniyet Müdürlüğü-Şahiye Yavuz
6 Mayıs-Seydişehir Konya Emniyet Müdürlüğü-Necip Kutlu
4 H aziran-Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü - Özalp Öneren veya Öner
12 Haziran-Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü - Hasan Hüseyin Damar

Af örgütü'nün 7 Eylül 1981 tarihli listesinde ayrıca PKK'li dört devrimcinin daha ismi yeralmaktadır.

-Remzi Yalvaç - Diyarbakır Askeri cezaevi
-Sabri Kandemir - Diyarbakır Askeri cezaevi
-Abdurrahman Çeçen - Diyarbakır Askeri Cezaevi
-Ahmet Demir - Diyarbakır Askeri Cezaevi

16 şubat 1982 tarihli listedeki adlar ise şunlardır:

Ekim 1980 - Kars Polis Karakolu - Cemil Kırbayır
Eylül 1980 - Bursa Emniyet Müdürlüğü - Ergun şen
Eylül 1980 - Antalya Emniyet Müdürlüğü - Ramazan Oğuz
Eylül 1980 - Adana Polis Koleji - Ali Çizmeli
Ekim 1980 - İstanbul Emniyet Müdürlüğü - Hasan Dönmez
Ekim 1980 - İstanbul Emniyet Müdürlüğü - Cavit Özer
Ekim 1980 - Siirt Jandarması-Emin Alkan
Kasım 1980 - Malatya Emniyet Müdürlüğü - Fuat Gürbüz
Kasım 1980 - Eskişehir Emniyet Müdürlüğü - Ferudun Yılmaz
Kasım 1980 - İstanbul Emniyet Müdürlüğü - Gürhan Güçkan
Aralık 1980 - İstanbul Emniyet Müdürlüğü - Mehmet Tanık
Şubat 1981 - İstanbul Küçükçemece Polis Karakolu - İlhan Beydoğan
Nisan 1981 - Ordu Emniyet Müdürlüğü - Mehmet Satıl
Ekim 1981 - İzmir - Metin Taşbulak
Haziran 1981 - Giresun Devlet Hastahanesi - Mehmet Gümüş

İsimleri aynı listede olup, haklarındaki bilgi Örgüt'e 1982'de gelenler ise şöyledir. (Alemdağ Askeri Cezaevinde ölenler)

Şeref yazar
Hakan Mermercioğlu
Ayrıca-
29 temmuz 1981 - İstanbul - Süleyman Cihan
26 Ekim 1981 -İstanbul - Ataman ince
3 ocak 1982 - Haydarpaşa Hastahanesi Istanbul - Bahadır Dumanlı

* * *

PKK Kars Davasından Tutuklu Devrimciler

Baştarafı S: 1'de

şanlı direnişi her yerde ve açılan her yeni davada kararlılıkla sürdürmektedirler.

Sömürgeci basında bile yer alan PKK Kars davası tutuklularının direnişi yörede büyük sevgi ve saygıyla karşılanmıştır.

PKK Kars davasından tutuklu devrimciler, sömürgecilerin kendileri için hazırladığı tuzağı dünya kamuoyu nezdinde teşhir ederek, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesi ile PKK'ye olan bağlılıklarını bir kez daha tüm kararlılıkları ile sergilemişlerdir.

İşkence ve baskıyla teslimiyet ve ihanete zorlanmaları, kimlik tespiti yaptırmamakta direterek protesto eden devrimci tutuklular, hep bir ağızdan haykırdıkları sloganlarla mahkemeyi işlemez hale getirmişlerdir. Bunun üzerine sömürgeciler, duruşmayı 10 şubat 1982 tarihine ertelemek zorunda kalmışlardır. Sömürgeci faşistlerin beslemesi Tercüman Gazetesi, birçok çarpıtmalarla birlikte haberi şöyle vermektedir:

«PKK SANIKLARI MAHKEME ÂDÂBINA UYMAYINCA DURUŞMA ERTELENDİ»

«34'ü için idam istenen 172 sanıklı Kars PKK davası 10 şubat'a bırakıldı...

34'ü hakkında idam istenen 172 sanıklı Kars PKK davasına dün Erzurum 9. Kolordu ve sıkıyönetim komutanlığı Askeri Mahkemesinde başladı.

Halk arasında Apocular olarak bilinen örgütün duruşmasında ABBAS GÖKTAŞ kimlik tespiti yaptırmadı. Duruşma hakiminin uyarılarına rağmen sanık diretince salondan çıkarıldı. Bu arada diğer sanıklar görüşleri doğrultusunda sloganlar attılar. İkinci sanık HÜSEYIN MATKAP ve diğer sanıklar da kimlik tespiti yaptırmak istemeyince duruşma 10 şubat 1982 tarihine ertelendi...»

* * *

MAMAK CEZAEVINDE...

Baştarafı S: 1'de

hapis cezası istemiyle dava açtı. Duruşmaya 24 kadın devrimci katılmazken, 7 tutuklu da kendilerine cezaevinde kötü muamele edildiğini söylediler.

Bilindiği gibi, 8 ay önce (Temmuz 1981) Mamak askeri cezaevindeki kadın tutuklular, cezaevi koşullarının iyileştirilmesi, sıra dayağına ve işkenceye son verilmesi, avukatlarıyla ve aileleriyle görüşme sürelerinin uzatılması, er muamelesi yapılmasına son verilmesi, içeriye Kitap ve gazete alınması gibi talepler ileri sürerek erkek yoldaşlarıyla birlikte açlık grevine gitmişlerdi. Dün olduğu gibi, bugün de, cezaevi yönetiminin her türlü baskı ve zor politikalarıyla, devrimci tutuklu ve gözaltındaki devrimcileri teslim olmaya yönelik tüm uygulamalarına karşı direnenlerin cezalarının arttırılacağı, içerden çıkmaz hale getirilecekleri tehditlerine karşılık devrimci kadın tutuklular yılmadan mücadelelerini sürdürmektedirler.

Ankara sıkıyönetim komutanlığınca devrimci kadın tutuklular hakkında açılan davada, baskı ve yıldırma politikalarının bir parçası ve bu faşist Türk sömürgecilerinin direnişler karşısında duyduğu korkunun bir ifadesidir.

* * *

ABD Suriye Yönetimi

Baştarafı S: 1'de

yöneliktir. Bu nedenle uzun süreden beridir, içerden yıpratma taktiklerine maruz bırakılan Suriye yönetimi şubat ayı başında uşak "ÊXWAN'Î müslimin" hareketinin Hama kentinde halka karşı giriştiği katliamla, ciddi bir tehdit altına sokulmak istenmiştir.

Suriye'nin Hama şehrinde şubat ayı başında bu faşist nitelikli hareketin giriştiği katliamlarda halktan binlerce insan öldürülmüş, Maraş Katliam'ı benzeri bir olay sergilenerek kitleler üzerinde terör estirilmişti. Ancak bu karşı ayaklanmanın, yönetim tarafından bastırıldığı bilinmektedir.

PKK Ağrı Davasına BAŞLANDI

Baştarafı S: 1'de

larda olduğu gibi, Ağrı ilinde de cunta öncesinde ve sonrasında bir çok operasyon, tutuklama gibi baskı ve işkence yöntemelerine başvurduğu bilinmektedir.

Bugüne kadar 200'e yakın üyesi ve sempatizanı hakkında idam cezası istenen PKK'nin, 18.2.1982 tarihinde başlayan Ağrı davasında da üyeleri hakkında idam talebinde bulunulmuştur.

TKSP-Özgürlük Yolu adlı örgüte mensup yurtseverlerin de içinde bulunduğu bu davada 37 devrimci savaş esiri idam cezasıyla yargılanırken, diğer devrimci tutuklular hakkında da 3 yılla 24 yıl arasında değişen hapis cezaları istenmiştir.

* * *

FİLİSTİN DEVRİMİ ORTADOĞU DEVRİMİNE ÖNDERLİK ETMEYE DEVAM EDİYOR

"KURTULUŞUMUZU VE ZAFERÎMİZÎ KAZANMAK İÇİN, EMPERYALÎZMİN VE SİYONİZMİN KOMPLOLARINI BOŞA ÇIKARMAK YOLUNDA TÜM AZMİMİZ VE GÜCÜMÜZLE FHMC'Sİ OLARAK FÎLİSTÎN DEVRÎMÎ UGRUNA MÜCADELEMİZİ SÜRDÜRECEĞİMİZE DAİR HALKIMIZA, HALKINIZA VE DÜNYADAKİ TÜM MÜCADELECİ HALKLARA YEMİNİMİZİ YİNELİYORUZ"

Dr. Semir Ĝoşe

Emperyalizm ve özellikle de ABD emperyalizmi son yıllarda ülkemizin de içinde yer aldığı stratejik öneme sahip Ortadoğu üzerindeki komplolarını arttırmış bulunuyor.

Günümüzde özellikle Filistin sorununda düğümlenen bu komplolar tüm bölge halklarının kaderini ilgilendirmektedir.

Bu nedenle gazetemiz başta Filistin olmak üzere bölgedeki tüm devrim güçleri ve bunların temsilcilerinin Ortadoğu devrimlerinin karşı karşıya bulunduğu sorunlara ilişkin görüş ve önerilerini, mücadelemize ışık tutması açısından bir röportajlar dizisi halinde sunmaya çalışacağız. Bunlardan ilkini Filistin Mücadele Cephesi lideri sayın Dr. Semir Goşe ile yaptık.

Serxwebûn- *Sayın Semir Goşe, gazetemiz Serxwebûn, Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sesini yükseltmek, sorunlarını incelemek ve bu mücadelenin sonuçlarını halkımıza maletmek üzere yayın hayatına başlayan, Kürdistan halkı ve onun önder güçlerinin yürüttüğü sıcak mücadelenin bir parçası olarak faaliyet gösteren bir organdır. Ülkemiz devriminin dünya devriminin bir parçası olması dolayısıyla gazetemiz; dünya ve bölgedeki gelişmeleri de yakından izlemekte ve değerlendirmektedir.*

Ortadoğu ve özellikle Filistin devrimi ile Kürdistan devrimi arasındaki yakın bağlar nedeni ile, devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki mücadelenin oldukça kabardığı günümüz koşullarında, bölgemiz devrim güçleri arasında başyeri işgal eden Filistin direniş hareketinin önderlirinden biri olarak, bölgedeki devrim ve karşı-devrim durumu hakkında yapacağımız değerlendirmeler, Filistin ve Kürdistan devrimlerinin sorunları ve geleceklerine ilişkin ortaya koyacağımız tarihsel ve güncel yaklaşımlar büyük önem taşımaktadır.

Bize, okuyucularımıza görüşlerinizi tanıtabilme fırsatını verdiğiniz ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı gösterdiğiniz duyarlılık için teşekkür ederiz.

Serxwebûn- *Filistin devriminin karşı karşıya bulunduğu sorunlar, bildiğiniz gibi Ortadoğu sorunuyla sıkı sıkıya bağlı. Böyle tarihsel bir perspektiften bakıldığında günümüz Ortadoğu'sundaki durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Dr.Semir Ĝoşe- Şüphesiz ki Filistin devrimine yönelik olan her tehdit, genelde Ortadoğu halklarına, özelde ise Arap halkına yönelik tehditlerin bir parçasıdır. Filistin devrimi, dünya kurtuluş hareketleriyle sürekli ilişki halinde olan Arap kurtuluş hareketinin bir parçasıdır. Emperyalist sistemin başını çeken ABD, siyonizm ve bölge gericiliği, sürekli komplo ve saldırılarıyla Filistin devrimini boğmak istemekdedirler. Düşmanlık ve sömürüyü temsil eden dünya emperyalizmi ve emperyalist sistemin başını çeken ABD'nin, Arabistan ve Ortadoğuya egemen olmayı amaçlayan salkdırıları Filistin halkına da yönelmektedir. Başta ABD olmak üzere emperyalistler, gelişen devrimci hareketlere karşı şiddete başvurmakta, bu hareketleri, Akdeniz, Kızıldeniz, Basra Körfezi ve Haliç'e filolarını ve askeri güçlerini yığarak, geniş emekçi kitlelerin çıkarlarına ve demokratik halkların karşı bölgedeki gerici ve faşist güçleri destekleyerek bastırmak istemektedirler. Geliştirdiği yöntemlerle fitne yuvaları açan Amerikan emperyalizmi, son olarak da Türkiye'de görüldüğü gibi faşist askeri diktatörlükler teshis ederek, askeri taleplerde bulunmaktadır.

ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da çevik kuvvetler adı altında ve buna ek olarak deniz filolarının üstlendiği alanlar inşa ederek, askeri gücünü arttırmaktadır. ABD emperyalizmi, Filistin topraklarını işgal eden gerici ve ırkçı siyonist devleti de, Filistin halkına, Arab ulusuna ve tüm ilerici güçlere karşı destekleyip güçlendirmektedir. Daha öncede söylediğimiz gibi, başta ABD olmak üzere emperyalistler, ifadesini İsrail devletinde bulan ırkçı siyonist hareketi Filistin devrimine ve halkına karşı destekleyerek, en acımasız baskı ve terör yöntemleriyle kurtuluş savaşımını boğmak istemektedirler. İşgal altındaki Filistin halkına olduğu gibi, Lübnan yurtsever hareketine karşı da düşmanca saldırılar düzenleyen emperyalizm ve siyonizmin gölgesindeki Arap gericileri de, baskıcı yönetimleriyle ulusal ve ilerici güçlere karşı bölgedeki rollerini oynamakta, başını Suudi'nin çektiği Arap gericiliği, tüm gerici güç, devlet ve partileri desteklemektedir.

Filistin devrimi böyle gerici bir kamp tarafından hedeflenmesine karşılık, başını Sovyetler Birliği'nin çektiği sosyalist sistem, ulusal kurtuluş hareketleri ve gelişmiş ülkelerdeki proletarya gibi dostlara sahip bulunmaktadır. Filistin devriminin, başta Ortadoğu'daki ulusal kurtuluş hareketleri olmak üzere tüm ulusal kurtuluş hareketleriyle ortak mücadele temelinde ilişki geliştirmesinin zaruretini biliyoruz. Ve biz bu temelde, dünyadaki tüm kurtuluş hareketleri ve devrimci güçlerle iyi ilişkiler oluşturmaktayız. Biz Mücadele cephesi olarak, başta Ortadoğu'da olmak üzere dünyadaki tüm ulusal kurtuluş hareketleri, partileri ve devrimci demokratik güçleriyle bütün vasıta olanaklarını da kapsayan ortak *mücadele* temelinde bütünleşme çabasındayız. Kurtuluş hareketimizi, Kürt ulusal kurtuluş hareketi, Türkiye ve Ortadoğu kurtuluş hareketlerine bağlayan ilişki de budur.

Arap ve Ortadoğu devletlerindeki dost halklarla geliştirdiğimiz ilişkiler, genelde mücadele ilişkileridir. Emperyalizm, siyonizm ve gerici kampa karşı, birleşmiş ortak bir mücadele sürdürmekte ve bu mücadelenin önderliğini yürütmekteyiz. İlişkilerimizin yürekliliği, birlikte yürüttüğümüz mücadelenin daha da geliştirilmesi içindir.

Türkiye devrimci hareketlerinin çeşitli güçleri ve partilerinden olan arkadaşlar ve Kürdistanlı yoldaşların mücadelelerini, mücadelemizin ve genel olarak kurtuluş hareketlerinin bir parçası olarak görmekteyiz. Yani, ortak düşmanlarımız olan emperyalizm ve müttefikleri gericiliğe, ırkçı siyonist hareketin somutlaştığı israil devletine karşı mücadele veren dünya kurtuluş hareketinin bir parçası olarak görmekteyiz.

Filistin devriminin karşı karşıya bulunduğu sorunlar, bölgemizdeki kurtuluş hareketleri ile ilerici güçlerin önünde duran sorunların bir parçasıdır. Ortak düşmanın bize yönelen planlarını bu temelde boşa çıkararak, bölge halkları ve dünyadaki tüm ezilen halkların çıkarları doğrultusunda ortak bir mücadele için çaba sarfetmeliyiz.

Serxwebûn- *ABD'nin başını çektiği emperyalizmin Ortadoğu üzerinde geliştirdiği son planlar ve bunun bölge ve Filistin devrimi açısından yaratacağı siyasal sonuçlar nelerdir?*

Dr. Semir Goşe- Yanılmıyorsam, bu sorunun cevabına önceki soruda kısmen değinmiştim, fakat tamamlamak için cevaplıyalım.

ABD'nin başını çektiği emperyalizmin saldırılarının belli başlı amaçları vardır. Önemli enerji kaynaklarına sahip olan başlıca alanlardan biri olan bölgemiz, çıkarları gereği stratejik olarak da ABD'yi yakından ilgilendirmektedir. ABD'nin eski başkanlarından Nixon, "kim Ortadoğu'ya ve Haliç'e egemen olursa tüm dünyaya da hakim olur." Şeklindeki açıklamasıyla bölgenin önemini açık bir dille ifade etmiştir. çünkü Ortadoğu, Asya, Afrika, Avrupa kıtaları arasında stratejik bir merkez teşkil etmekte, insanlık yaşamı ve dünya ekonomisinde etkin rol oynayan zengin enerji ve petrol kaynaklarına sahip bulunmaktadır.

Bundan dolayı Amerikan emperyalizmi, çeşitli düşmanca sömürü yöntemleriyle Akdeniz, Kızıldeniz, Basra Körfezi ve Hint Okyanusunda petrol kaynaklarına uzanan deniz yollarını, bölgenin petrol kaynaklarını ve petrol fiyatlarını denetlemek için Ortadoğu'ya egemen olmak

Devamı S: 18'de

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Verlag u. Handels-G.m.b.H
Ebertplatz 12 5 Köln 1
Deutsche Bank - Köln
Konto: 1282805 BLZ: 370 700 60

Hollanda	1.70 hfl	Danimarka	5.00 dkr
Fransa	4.00 FF	Isveç	5.00 skr
Belçika	30.00 bfr	Norveç	4.00 nkr
Isviçre	1.50 sfr	Yunanistan	46.00 Dr
Avusturya	11.00 S	Ingiltere	0.50 £

Auflage
8.000